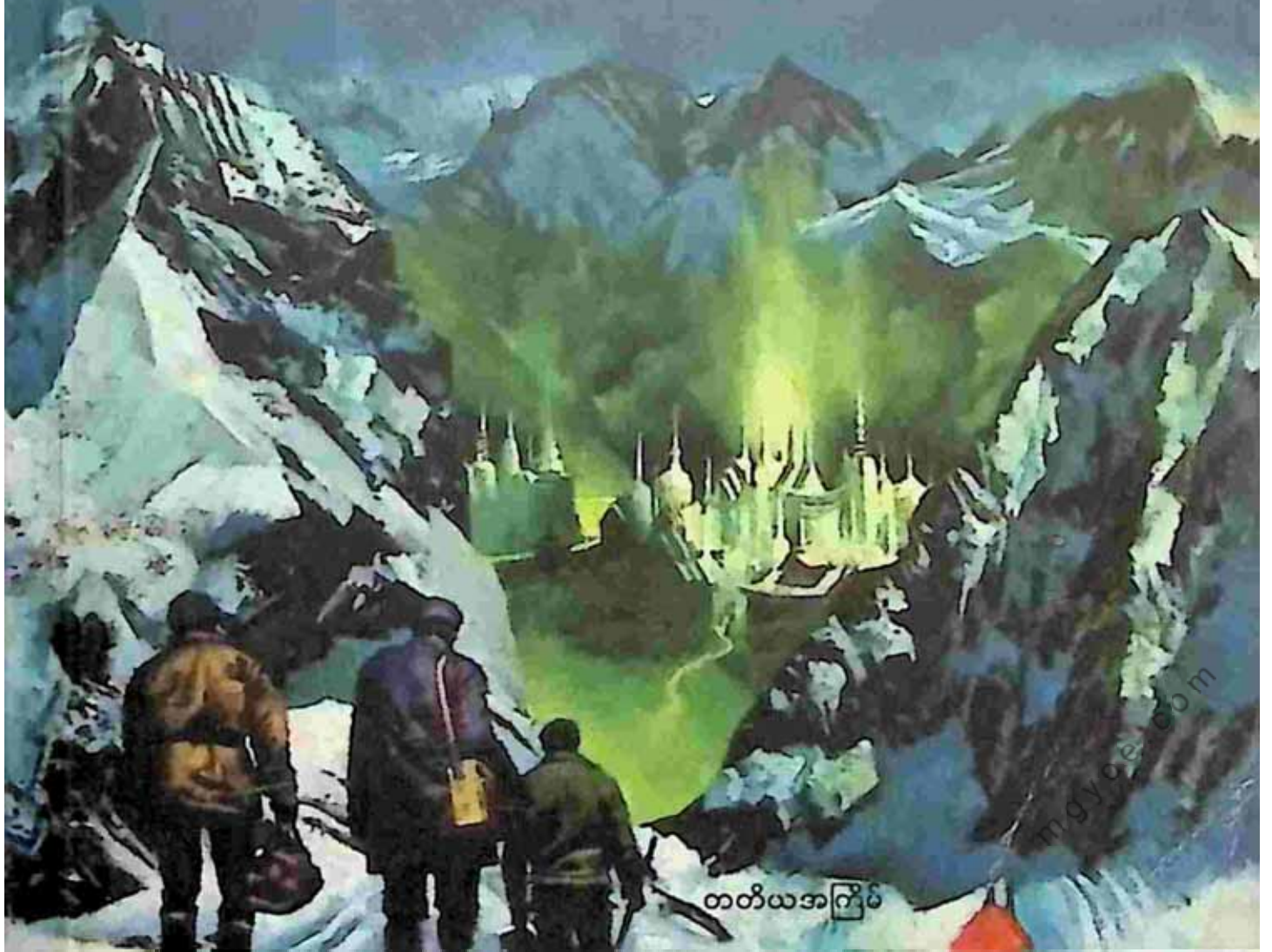

ရှင်စရိလ

ဖောင်ထွန်းသူ မြန်မာပြန်

JAMES
HILTON
Lost Horizon

လေယာဉ်တစ်စီးနှင့် ခရီးသည်လေးဦး၊
ဘာလူမျိုးမှန်းပင်မသိရသည့် မျက်နှာစိမ်းလေယာဉ်မှူး။
ဖြတ်သန်းရခက်သည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးများ။
ဆီးနှင်းမှန်တိုင်းကျနေသည့် ခရီးတစ်ထောက်။
သေငယ်ဇောနှင့် မျောနေသည့် လေယာဉ်မှူး။
မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာသည့် အကြိုတော်။
ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လိုက်ပါသွားရသည့် ခြေကျင်နှင့်တောင်တက်ခရီး။
လူသူအရောက်အပေါက် မရှိသည့် ဒေသတစ်ခု။
ပြီးတော့ ကရာကာလ်တောင်တန်းနှင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ ...
ထိုနေရာလေးကို ရှန်ဂရီလာ ဟုခေါ်ကြသည်။

LOST HORIZON JAMES HILTON

TUN0069
4,300.00 KS

ရှန်ဂိုလာ၊ မောင်ထွန်းသူ

တမုက်မှာ ၃၆၁ မုက်မှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊

၂၀၁၈၊ ဇွန်လ၊ တတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀၊

၂၀၀၀ပြည့်နှစ် ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ၏ ဒုတိယအကြိမ်၊

(ပထမအကြိမ် - ၁၉၈၇၊ ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေ)

ရောင်းစျေး ၄ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

ရုန်ဂရီလာ
LOST HORIZON
James Hilton

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

အစိတ်စာအုပ်ကြီး၊ ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

လေယာဉ်တစ်စီးနှင့် ခရီးသည်လေးဦး။ ဘာလူမျိုးမှန်းပင် မသိရသည့် မျက်နှာစိမ်းလေယာဉ်မှူး။ ဖြတ်သန်းရခက်သည့် တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးများ။ ဆီးနှင်းမုန်တိုင်းကျနေသည့် ခရီးတစ်ထောက်။ သေငယ်ဇောနှင့် မြောနေသည့် လေယာဉ်မှူး။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာသည့် အကြိုတော်။ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လိုက်ပါသွားရသည့်ခြေကျင်နှင့် တောင်တက်ခရီး။ လူသူအရောက်အပေါက်မရှိသည့်ဒေသတစ်ခု။ ပြီးတော့ ကရာကာလ် တောင်တန်းနှင့် အိပ်မက်ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ....။ ထိုနေရာလေးကို ရှန်ဂရီလာဟု ခေါ်ကြသည်။ ထို့နောက်တော့ ရှန်ဂရီလာ၏ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများ။ ဤသို့ဖြင့် ရှန်ဂရီလာသည် ဤဝတ္ထု၏အသက်ဖြစ်လာသည်။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်းအမည်မှာ “လော့စ် ဟော်ရီဇန်” (Lost Horizon) ဖြစ်၍ “ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း”ဟု အမည်ပေးလျှင် သင့်မည်ထင်ပါသည်။ ဤ ဝတ္ထု

သည် ကမ္ဘာ စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန်နှစ်သက်စွဲလမ်းခဲ့သော၊ ယနေ့အချိန်အထိ စွဲလမ်းဆဲဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ တချို့က ဤဝတ္ထုကို “စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်” ဟု ဆိုကြသည်။ တချို့ကတော့ “လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်” ဟု ပြောကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စာပေပညာရှင်များကတော့ ဤဝတ္ထုကို သာမန် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်။ သာမန် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် မဟုတ်။ “လူ့ဘဝနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နှယ်နေသည့် အချိန်၏ သဘောသဘာဝနှင့် အရေးပါအရာရောက်မှု ပြဿနာ” ကို နက်နဲ သိမ်မွေ့စွာ တင်ပြထားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံ၊ ရေးဟန်နှင့် ဇာတ်ကောင်စရိုက် ပီပြင်မှုတို့တွင် အကောင်းဆုံးဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ဖြစ် သည်ဟုလည်းကောင်း သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား စာရေးဆရာ ဂျိမ်း ဟစ်လ်တန် (James Hilton) ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ကက်ရှိုင်းယားနယ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင် သည် ကျောင်းဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ကင်းဘရိတ် လေးစ် အထက်တန်းကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး နာမည်ကျော် ကင်းဘရိတ် တက္ကသိုလ် ခရိုက်စ်ကောလိပ်၌ ပညာဆက်လက် သင်ကြားခဲ့ရာ သမိုင်းဘာသာအဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ် အနုပညာ စာပေဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးတန်းတွင် ပထမ ရခဲ့သည်။

သူ အသက် ဆယ့်ခုနစ်နှစ် အရွယ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝက ရေးသားခဲ့သော သူ၏ ပထမဆုံးဝတ္ထု “ကက်သရင်း ကိုယ်တိုင်” (Catherine Herself) ကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကြောင့် သူသည် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့ သော်လည်း စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်မှုကိုကား မရခဲ့ပေ။ သူသည် စာမူခယူပြီး ရေးသားနေသော အလွတ်

သတင်းစာဆရာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် “အခုတော့ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါပြီကွယ်” (And Now Goodbye) ဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ယခုပြန်ဆိုသော ဝတ္ထုကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ယင်းဝတ္ထုအတွက် ဟော်သွန်ဒင်းဆု (Hawthornden Prize) ကိုရခဲ့သည်။ ထိုဆုရရှိသည့်နှစ်အတွင်းမှာပင် “ဂွတ်ဘိုင် မစ္စတာချစ်” (Goodbye Mr. Chips) ဝတ္ထုကို ဆက်လက်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ရောအမေရိကန်နိုင်ငံ၌ပါ လူကြိုက်အများဆုံးနှင့် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ် နှစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်စလုံးကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက်သွင်းခဲ့ကြသည့်အခါတွင်လည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့ပြန်လေသည်။

ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်နှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန် စာပေ အကဲဖြတ်သမားတစ်ဦးက “စာရေးဆရာ တစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိပြောလိုသော အကြောင်းအရာကို စိကာပတ်ကုံး ဖွဲ့.ဖွဲ့.နွဲ့.နွဲ့.ဖြင့် ဖတ်ချင့်စဖွယ် ဖြစ်လာအောင် ရေးသားနိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိဖို့လိုအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်သူ၏စိတ်ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် နှိုးဆွပေးလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဘာတွေ ဆက်၍ဖြစ်လာမည်ကို စိတ်စောနေအောင် လုပ်ထားနိုင်သည့် အစွမ်းမျိုးရှိဖို့ အလွန်လိုအပ်လှပါသည်။ မိမိတင်ပြနေသော အကြောင်းအရာသည် သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသည့်အကြောင်းအရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ လူတို့၏ နေ့စဉ်ဘဝတွင် တွေ့ကြုံနေကျ ရိုးရိုးစင်းစင်းအကြောင်းအရာတစ်ခုဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် အထူးအဆန်းတစ်ခုအဖြစ်စွဲကာ လက်က မချနိုင်လောက်အောင် ရေးသားဖွဲ့.နွဲ့.သွားနိုင်ခြင်းကို ဆိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် လော့စ်ဟော်ရီဇန်ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သော ဂျိမ်းဟစ်လ်တန်သည် ဤအစွမ်းမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဂျိမ်းစ်ဟစ်လ်တန်သည် အလွန်ရိုး၊ အလွန်စင်းသော အဖြစ်တစ်ခုကိုပင် စိတ်ဝင်စားလာအောင် အထူးအဆန်းဖြစ်လာအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်သော အစွမ်းရှိပါသည်။ ဤအစွမ်းကြောင့်ပင် သူသည် ကမ္ဘာသိ ထင်ရှားကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

လော့စ် ဟော်ရီဇန် ဝတ္ထုကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ လေ့လာခဲ့သော အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှ စာပေပညာရှင် မာဂျော်ရီအင်မ်ဘာဘာ (Marjorie M. Barber) ကမူ “လော့စ် ဟော်ရီဇန်သည် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းတသသ ဖြစ်ရသည့် ဝတ္ထုလည်း ဖြစ် သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံး၊ အရှင်းလင်းဆုံး၊ အချောမွေ့ဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် အလှပဆုံးသော ရေးဟန်များကို တွေ့ရသည်။ အရှေ့တိုင်းမှ သီးခြား ကမ္ဘာလေးတစ်ခု ဖြစ်သော ရှန်ဂရီလာကို အနောက်တိုင်း ကမ္ဘာနှင့် ယှဉ်ပြခြင်းဖြင့် ပို၍ အသက်ဝင်လာအောင်၊ ပီပြင်လာအောင်၊ လှပလာအောင်၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်လာအောင်၊ တသသ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်”ဟု သုံးသပ်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာပြန်သူ အဖို့တော့ ဤဝတ္ထု လော့စ် ဟော်ရီဇန် သို့မဟုတ် ရှန်ဂရီလာသည် အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစားစရာကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေ သည်။ စိတ်ကူးယဉ်စရာကောင်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ စာဖတ်သူများအနေဖြင့်လည်း ဤအတိုင်းပင် ခံစားကြရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ
 ဇန်နဝါရီ ၉၊ ၁၉၈၇

မီးတငွေ့ငွေ့ လောင်လျက်ရှိသော ဆေးပြင်းလိပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုလိုက်လာလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြားတွင် အမှား မရှိအောင် စကားကို အထူးသတိထား၍ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းပြောလျက် ရှိကြ၏။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများသည် ယခု ကဲ့သို့ အသက်အရွယ်ကြီးကာမှ ပြန်လည်ဆုံမိကြသည့်အခါ အများအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အတွေးအခေါ် အယူအဆချင်း မတူညီဘဲ ရှိတတ်ကြ သည်။ ထိုအခါတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကြား၌ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုကလေး များ ရှိလာတတ်သည်။ ယင်း အထင်အမြင် လွဲမှားမှုများကို အကြောင်းပြု ကာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အတင်အကျကလေးများ ရှိလာတတ်၏။ အတင် အကျကလေးများ ရှိလာသည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ကျွန်တော် တို့အနေဖြင့် ဤအဖြစ်မျိုးမရောက်လိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး မရောက်ရလေအောင် စကားကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လူစုတွင် ရုသားဖို့ဒ်သည် ဝတ္ထုများ ရေးသော အလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးလျက် ရှိသည်။ ဝိုင်းလင်းကတော့ သံရုံးအတွင်းဝန်တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့လူစု ယခုလို ဆုံမိနေကြခြင်းမှာ လည်း အတွင်းဝန် ဝိုင်းလင်းက ဘာလင်မြို့တော်၏ တင်းပဲဟော့စ် ဘူတာ ကြီးရှိ ဟိုတယ်သို့ ဖိတ်၍ ညစာကျွေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရနှင့် ပြုလုပ်သော ညစာစားပွဲတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သို့သော်လည်း ဝိုင်းလင်းသည် အခုလို ဧည့်ခံပွဲမျိုး အမြောက်အမြားနှင့် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ရဖူးသော သံတမန်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ သူ့ဘက်မှ ဝတ္တရားမပျက်အောင် ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်စွာဖြင့် ဧည့်ခံလျက် ရှိ၏။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ ထမင်းလက်ဆုံ စားခွင့် ကြုံလာရခြင်းမှာ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်၏ မြို့တော်တစ်ခုအတွင်း ၌ ယခုအချိန်ထိ လူပျိုကြီးများ ဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်နေကြသော ကျောင်း နေဖက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သုံးဦး အမှတ်မထင် ဆုံမိကြခြင်းတည်း ဟူသော အချက်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိ သလောက်ဆိုလျှင် ဝိုင်းလင်းသည် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မဆိုစလောက် လေး ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ်ချင်တတ်သော ဉာဉ် ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုဉာဉ် သည် ယခု အချိန်ထိ မပျောက်သေးဟုပင် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိ သည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို ထူးချွန်သူများအား ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှင့် သော အင်မ်ဗွီအို ဘွဲ့မျိုး ရထားသည့် အတွင်းဝန် တစ်ဦးအနေဖြင့် ထိုဉာဉ် သည် တိုး၍ပင် တည်တံ့ခိုင်မြဲလာဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ယူဆ မိ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ရုသားဖို့ဒ်ကို ပို၍ ခင်သည်။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန်သူ ဖြစ်သည်။ လူပိန်သလောက် ဉာဏ်ပညာကျတော့ ထက်မြက်သူ ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အနိုင်အထက်ပြုမှုနှင့် ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကို တစ်လှည့်စီ ခံယူလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ အခုကျတော့လည်း သူသည် ဟိုတုန်းကလို မပိန်တော့။ ပုံပန်းကလည်း ယခင်ကထက် ရင့်ကျက်တည် ငြိမ်လာသည့် အသွင်ဆောင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးထက် ပို၍ ဝင်ငွေကောင်းနေရုံမျှမက ကျွန်တော်တို့ ဘဝထက် သူ့ဘဝက ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းနေပုံလည်း ရ၏။ တစ်မူထူးခြားနေသော သူ့အခြေအနေကို ကြည့်၍ ဝိုင်းလင်းရော ကျွန်တော် ပါ မနာလိုစိတ်ပင် ဖြစ်မိကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုနေ့ ညနေခင်းသည် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာတော့ မကောင်းပါ။ ဥရောပအလယ်ပိုင်းရှိ ဒေသအသီးသီးမှ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်းပျံသန်းဝင်ရောက်လာနေကြသော ဂျာမန်လုပ်ဖိသန်ဆာ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ကြီးများ လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ရပ်နားနေကြသည့် မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့အဖို့ အလွန်ကြည့်၍ ကောင်းသော မြင်ကွင်း တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်၍ မီးများလင်းလာသည့်အခါ ထိုမြင်ကွင်း သည် ပို၍ ဇာတ်ဆန်ကာ ပို၍လှလာသည်။

ဆိုက်လာသမျှ လေယာဉ်များထဲမှ တစ်စီးသည် အင်္ဂလိပ်လေယာဉ် ဖြစ်သည်။ ထိုလေယာဉ်မှ လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံအပြည့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲရှေ့မှဖြတ်သွားသည်။ သူသည် ဝိုင်းလင်းအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး အလေးပြုသည်။ ပထမတော့ ဝိုင်းလင်းသည် သူ့ကိုကောင်း စွာမှတ်မိပုံမရ။ ထိုခဏအတွင်းမှာပင် လေယာဉ်မှူးကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်သံ များပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို ကျွန်တော်တို့စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ရန်ဖိတ်ကြသည်။

သူသည် ဖော်ရွေသော၊ ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်၍ နာမည်မှာ ဆင်းဒါးစ်ဖြစ်၏။ လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ထားပြီး လေယာဉ်မှူး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့်အခါများတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဟု အတိအကျခွဲခြား၍ မသိတတ်သော သူ၏အလေ့အထကို ပြောပြကာ ဝိုင်းလင်းက တောင်းပန်စကားပြောသည်။

ထိုအခါ ဆင်းဒါးစ်က ရယ်သည်။ “အို ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘတ်စကူးမှာ နေခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာကို မေ့မပစ်ပါ နဲ့” ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သူ့စကားကြားသည့်အခါ ဝိုင်းလင်းကလည်း ရယ်သည်။ သို့သော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထို့ နောက် စကားလမ်းကြောင်းသည် တခြားအကြောင်းအရာများဆီသို့

ပြောင်းသွားသည်။

ဆင်းဒါးစ် ရောက်လာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသည် ပို၍ပျော်စရာကောင်းလာသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘီယာကို အတော်များများသောက်မိကြသည်။ ည ဆယ်နာရီခန့်တွင် ဝိုင်းလင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ စားပွဲတစ်လုံးဆီသို့ ကူးသွားကာ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့်စကားပြောနေသည်။ ရုသားဖို့ဒ်က စကားဆက်ပြတ်မသွားစေရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆင်းဒါးစ်အား လှမ်းမေးသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် စောစောက ခင်ဗျားဘတ်စကူးအကြောင်း ပြောသံကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါးသိတယ်။ ခင်ဗျားပြောလိုက်ပုံက ဟိုမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ။ ဘာများဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ”

ဆင်းဒါးစ်က ပြုံးသည်။

“အို စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့အဖြစ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က လေတပ်မှာ”

သူသည် ကိစ္စတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ထားတတ်သည့် လူငယ်တစ်ဦးမဟုတ်ပါ။

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ။ အာဖဂန်လူမျိုးတစ်ယောက်လား၊ အက်ဖရိဒီးလူမျိုးတစ်ယောက်လား၊ ဘယ်လူမျိုးလဲဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး။ လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်တစ်စီးကို မောင်းယူသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ရင် သိမှာပါ။ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ အတင့်အရဲဆုံးလုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ။ ဒီငနဲက လေယာဉ်မှူး လာမယ့်လမ်းက ပုန်းပြီးစောင့်နေတာ။ လေယာဉ်မှူး လာတော့ ရိုက်လှဲပြီးဝတ်စုံတွေကို ချွတ်လဲသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ လေယာဉ်စက်ခန်းထဲဝင်သွားတာ။ သူ ဝင်သွားတာကို ဘယ်သူကမှ မမြင်လိုက်ကြဘူး။ လေယာဉ်အထွက်မှာ အချက်ပြပုံ ပြနည်းတွေကလည်း တစ်ချက်ကလေးမျှ မလွဲဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှူးတွေ မောင်းသလိုမောင်းပြီး ချောချောမောမောတက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာက တခြားမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလေယာဉ်ပျံ လုံးဝ ပြန်မလာတဲ့ ပြဿနာပဲ”

ရသားဖို့ဒ်သည် ဆင်းဒါးစ်၏ စကားတွင် များစွာစိတ်ဝင်စားနေပုံရသည်။

“အဲဒါ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာထင်တယ်။ ထောင့်ကိုးရာ သုံးဆယ့်တစ်ခုနှစ်က ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟိုတော်လွန်ရေးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့ ဘတ်စကူးကနေပြီး ပက်ရှုဝါကို အရပ်သူအရပ်သားတွေ သယ်ပို့ပေးနေကြရတယ်လေ။ ခင်ဗျား အဲဒီကိစ္စကိုတော့ မှတ်မိဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီအချိန်က ဆူပူမှုတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုရင် အဲဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝကိုမမျှော်လင့် ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့အဖြစ်က တကယ်ဖြစ်လာတာ”

ရသားဖို့ဒ်၏စိတ်ဝင်စားမှုသည် တိုး၍လာသည်။

“အဲသလို အချိန် အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ လေယာဉ်တစ်စီးအတွက် တာဝန်ချထားတဲ့လူဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ တစ် ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ် ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ချထားတာ အများကြီးပါ။ လေယာဉ်ပျံကြီးတစ်စင်းအတွက် တာဝန်ချသလို ချထားတာပါ။ ဒီလေ ယာဉ်ရဲ့စက်ကလည်း ပြည်နယ်ရဲ့မဟာရာဇာ ဖော်ဘွားတွေအတွက်မို့ အထူးတလည်လုပ်ထားတဲ့ စက်ဗျ။ အိန္ဒိယမြေတိုင်းဌာနက လူတွေ တောင်မှ ဒီလေယာဉ်ပျံနဲ့ ကက်ရှုမီးယား ပြည်နယ်ထဲက အမြင့်ဆုံးတောင် တွေကို သွားပြီးလေ့လာတိုင်းထွာခဲ့ဖူးသေးတယ်”

“အဲဒီ လေယာဉ်ပျံဟာ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝမရောက်ဘူးဆိုပါတော့ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ် ပက်ရှုဝါကို လုံးဝမရောက်ဘူး။ တခြား ဘယ်မြို့၊ ဘယ် ရွာကိုမှလည်း မရောက်ဘူး။ ဒါဟာလည်း ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ အပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲ။ တကယ်လို့ လေယာဉ်ကို မောင်းယူသွားတဲ့လူဟာ ဒေသ ခံတိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူဟာ လေယာဉ်ကို တောင် ကုန်းတွေဘက် မောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်။ သဘောကတော့ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်

ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ အားလုံးသေကုန်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်။ နယ်စပ်မှာက ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ လေယာဉ်ပျံနဲ့ တိုက်မိနိုင်လောက်တဲ့ တောင်ထွက် တောင်တန်းတွေက အများကြီးမဟုတ်လား။ ဒီလေယာဉ်ပျံနှင့်ပတ်သက်လို့ကတော့ ထွက်သွားပါပြီဆိုကတည်းက နောက်ထပ် ဘာမှမကြားရတော့ဘူး။”

“ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်လည်း ဒီတိုင်းပြည်အကြောင်း သိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ခရီးသည်ဘယ်နှဦးပါသွားသလဲ”

“လေးယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ယောက်ျားသုံးယောက်နဲ့ သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ယောက်ျားသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့နာမည်က ကွန်ဝေးလို့ ခေါ်တယ်မဟုတ်လား”

ဆင်းဒါးစ်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

“ဘာ ဘယ်လို၊ အင်း . . . ဟုတ်တယ် ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား သူ့ကိုသိသလား”

“သူနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက်တွေပါ” ဟု ရုသားဖို့ဒ်က ဖြေသည်။ မတတ်သာ၍ အဖြေပေးလိုက်ရသော်လည်း သူ့စိတ်တွင် မလုံမလဲဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

“သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘတ်စကူးမှာ သူ လုပ်ကိုင်သွားသမျှဟာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး” ဟု ဆင်းဒါးစ်က ဆက်ပြောသည်။

ရုသားဖို့ဒ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် လူကတော့ လူပျော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဖြစ်က သိပ်ပြီးထူးဆန်းလွန်းလို့။ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်ဆိုတော့...” သူသည် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြောလိုက်တော့မည့်ဟန်ပြင်ပြီးကာမှ သူ ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ဒီအဖြစ်က သတင်းစာတွေထဲလည်း မပါဘူး။ ပါရင်တော့ ကျွန်တော် ဖတ်မိမှာပါ၊ ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ”

ဆင်းဒါးစံ၏ မျက်နှာထားသည် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ခြင်းကို ဖော် ပြလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင်ပြောရလျှင် ဆင်းဒါးစံ၏ မျက်နှာ သည် နီရဲလျက်ရှိသည်။

“အမှန်အတိုင်းသာပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အခု ဒီကိစ္စကို ပြောနေတာဟာ ကျွန်တော် ပြောသင့်ပြောထိုက်တာထက် ပိုပြီးပြောနေမိပြီ လို့ ထင်တာပဲဗျာ” ဟု အဖြေပေးသည်။

ပြီးမှ သူကဆက်၍ “တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်လေ။ အခု အချိန်မှာတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှပြဿနာဖြစ်လာနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ တပ်က အရာရှိ တွေကြားမှာတော့ ဒီသတင်းဟာ သတင်းဟောင်း၊ သတင်းဆွေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။ အင်း ဈေးစကားဟာ ဈေးထဲမှာပဲ ရှိနေတာ ကောင်း ပါတယ်။ အမှန်တော့ ဒီသတင်းကို ဖုံးဖိထားကြတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုလို တာက ဖြစ်ပျက်လာပုံကို ဖုံးဖိထားတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ။ ဖြစ်ပုံက မယုံ ကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်မျိုးဆိုတော့ လူသိရှင်ကြားပြောဖို့ ခက်တယ်မဟုတ် လား။ အစိုးရဘက်ကတော့ လေယာဉ်တစ်စီး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ ကြေညာတယ်။ ခရီးသည်တွေရဲ့ အမည်ကိုလည်း ဖော်ပြတယ်။ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားတွေကြားမှာရှိနေတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုအတွက်တော့ ကျေနပ်လောက်စရာကောင်းတဲ့ သတင်းမျိုးမဟုတ်ဘူးပေါ့”

ထိုခဏမှာပင် တစ်ဖက်စားပွဲသို့သွားနေသော ဝိုင်းလင်းတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆင်းဒါးစံက တောင်းပန်တိုးလျှိုး သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆီး၍ကြည့်သည်။

“ဒီမယ်ဝိုင်းလင်း ဒီ မိတ်ဆွေတွေက ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေးအကြောင်း မေးနေကြတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘတ်စကူးမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုတော့ နည်းနည်းပါးပါးပြောပြလိုက်မိပြီ။ ဒီလောက် ပြောပြတာတော့ဖြင့် ကိစ္စ မရှိနိုင်ဘူးထင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝိုင်းလင်းက ချက်ချင်းအဖြေမပေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေ သည်။ အလုပ်တာဝန်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုအကြားတွင် အဆင်ပြေစရာ နည်း လမ်းတစ်ခု ရှာဖွေနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး” နောက်ဆုံးတွင် သူ့ပါးစပ်

မှ ဤစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။

“ဒီကိစ္စကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောသလို ပြောရမှာမို့ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ” ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ လေတပ်က လူတွေဟာ လျှို့ဝှက် ထားရမယ့်ကိစ္စမှန်သမျှကို ဘယ်သူ့မှ ထုတ်မပြောဘဲ နှုတ်လုံခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ထိန်းကြလိမ့်မယ်လို့ အမြဲတမ်းတွေးလာတာ”

ဝိုင်းလင်းက ဖိဖိနှိပ်နှိပ် လေသံဖြင့် ဆင်းဒါးစ်အား သွယ်ဝိုက်၍ အပြစ် တင်သည်။ ထို့နောက် အလွန်တည်ငြိမ်ခဲ့ညားသော မျက်နှာပေးဖြင့် ရုသား ဖို့ဒ်အား လှည့်ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ကတော့ သိချင်မှာပေါ့။ ခင်ဗျား မမှားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘက်နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ ဖြစ်ပျက်သမျှကိစ္စတွေကို လူသိ ရှင်ကြား လုပ်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အမှန် ကိုသိချင်တာဟာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လားဗျ” ရုသားဖို့ဒ်ကလည်း ခပ်မာမာ လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ကိစ္စတစ်ခုကို သိချင်တဲ့နေရာမှာ သိချင်တဲ့လူဘက်က အကြောင်း အချက်ခိုင်လုံနေရင် ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာမလိုပါဘူးဗျာ။ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ်တဲ့အချိန်က ကျွန်တော် ပက်ရှုဝါမှာ ရောက်နေတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခိုင်အမာပြောနိုင်တဲ့အချက်တစ်ချက်ပဲ။ ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်။ ခင်ဗျား ကွန်ဝေးကို ကောင်းကောင်းသိသလား။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျောင်းသားဘဝကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီးသိခဲ့သလားလို့ ဆိုလိုတာပါ”

“အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါးတွဲခဲ့ဖူး တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ဆုံမိတာ မျိုးလောက်ပဲ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားရော သူနဲ့ အတော်ကြာကြာ တွဲခဲ့ဖူးသလား”

“အင်ဂိုရာမှာ တာဝန်ကျတုန်းကတော့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ တစ်ကြိမ် နှစ် ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူးတာပါ”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုသဘောကျရဲ့လား”

“ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင်တော့ သူဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန်နိုင်လွန်းတယ်”

ရသားဖို့ဒ်က ပြုံးသည်။

“တော်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာကတည်းကိုက အတော်ကလေးထင်ရှားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အားကစားဘက်မှာလည်း ထိပ်တန်းစာရင်းဝင်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျောင်းသား သမဂ္ဂမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ နေရာရခဲ့တဲ့ လူ၊ ဟိုဆုရလိုက် ဒီဆုရလိုက်နဲ့ အတော်ကြီးကို ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် နားထောင်ခဲ့ဖူးသမျှ အပျော်တမ်း စန္ဒရားဝါသနာရှင်တွေထဲမှာတော့ အတော်ဆုံး စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို အဘက်ဘက်က ထူးချွန်တဲ့လူတစ်ယောက်ဗျ။ ဗစ်တိုးရီးယား ဘုရင်မခေတ်က အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဂျိုးဝက်လို့လူစားမျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်က ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့နာမည်ဟာ မြုပ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့လမ်းကြောင်းဟာ စစ်ကြီးကြောင့် တန့်သွားခဲ့ဟန်တူပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူ့ရဲ့လူငယ်ဘဝကိုတော့ ကောင်းကောင်းအသုံးချသွားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

“သူ့မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ”ဟု ဝိုင်းလင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝပျက်လောက်အောင် ဖြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တပ်ထဲရောက်တော့လည်းမဆိုးပါဘူး။ သူပြင်သစ်နိုင်ငံမှာတာဝန်ကျနေတုန်း ဒီအက်စ်အိုလို့ခေါ်တဲ့ အမှုထမ်းကောင်းဘွဲ့ရသွားတယ်။ စစ်ကြီးပြီးသွားတော့ သူ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်ကို ပြန်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ကထိက အလုပ်လား၊ ပါမောက္ခအလုပ်လားဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီနောက်ကျတော့ သူဟာ အရှေ့ပိုင်းနိုင်ငံတွေဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတယ်။ သူ အဲဒီဘက်နိုင်ငံတွေက ပြန်လာတော့လည်း အရှေ့တိုင်းဘာသာစကား၊ တတ်ကျွမ်းတဲ့အရည်အချင်းကြောင့် သူကြိုက်ရာအလုပ်ကို လွယ်လွယ်ကူ

ကူပဲ ရခဲ့တယ်။ ရာထူး အတော်များများကိုလည်း ပြောင်းရွှေ့ပြီး အမှုထမ်း ခဲ့ရတယ်”

ရုသားဖို့ဒ်က တစ်ကြိမ်ထပ်၍ ပြုံးပြန်သည်။ သူ့အပြုံးသည် စောစော က အပြုံးထက်ပို၍ လေးနက်သော အသွင်ဆောင်လျက်ရှိ၏။

“ဒါပေါ့လေ၊ အလုပ်ကပဲ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်တာမဟုတ်လား။ နိုင်ငံ ခြားရေးဌာနရဲ့ လက်အောက်ခံရုံးတစ်ရုံးမှာ ထိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့ စာတိုစာ စလေးတွေ ဖတ်လိုက်၊ မှတ်ချက်တိုလေးတွေ ရေးလိုက်၊ လက်မှတ်တိုလေး ထိုးလိုက်၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ရုံးခန်းထဲဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး ပြင်ပေး လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်ရတဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ဦးမှာ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးဟာ ဘယ်ရှိနိုင်တော့မှာလဲ။ ဒီလို လူမျိုးရဲ့ အကြောင်းကို သမိုင်းကလည်း ဘယ်တော့မှ မှတ်တမ်းမတင်ပါဘူး။”

“အိုဗျာ၊ သူက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ လုပ်ရတာပါ။ သံတမန်ဆက်သွယ် ရေးဆိုင်ရာ အလုပ်ဌာနမျိုးမှာ တာဝန်ယူရတာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဝိုင်းလင်းက ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်လှသော လေသံဖြင့်ပြောသည်။ ရုသား ဖို့ဒ်က မလိုတမာသံဖြင့် သရော်လိုက်သည့်စကားကို သူလုံးဝဂရုမစိုက် သည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ ရုသားဖို့ဒ်ကတော့ ဝိုင်းလင်းပြောနေသည့် စကားကို အရေးတယူလုပ်၍ နားထောင်ခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထ သည်။ တကယ်တော့ အချိန်ကလည်း အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော်ကပါ ရောယောင်၍ထကာ ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ဝိုင်းလင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့နှုတ်ဆက်နေသည်ကို သိပ်ပြီးအရေးမထား သည့် ပုံမျိုး။

ဆင်းဒါးစံကတော့ သူ့လိုမဟုတ်၊ တရင်းတနှီးနှင့် ဟက်ဟက်ပက် ပက် နှုတ်ဆက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်နှင့် တစ်နေ့နေ့ တစ် ချိန်ချိန်တွင် ထပ်၍ဆုံကြရလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ မျှော်လင့်ကြောင်းပြောလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဥရောပသွား မီးရထားကို မိဖို့အတွက် မနက်ကျ မှ အစောကြီးထ၍ သွားရမည်ဖြစ်ရာ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည့် အခြေအနေ၌ ရှိနေသည်။ နှစ်ယောက်သား အငှားကားစောင့်နေခိုက် ရုသားဖို့ဒ်က

ကျွန်တော့်အား သူနေသည့် ဟိုတယ်သို့ လိုက်၍အချိန်ဖြုန်းရန် ခေါ်သည်။ သူ့အခန်းတွင် သီးခြားဧည့်ခန်းတစ်ခန်းရှိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေးထိုင်၍ စကားပြောနိုင်ပါသည်ဟု သူကဆိုသည်။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက ကျွန်တော့်အတွက် များစွာအဆင်ပြေပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဝေးအကြောင်း ဆက်ပြောနိုင်တာပေါ့။ ခင်ဗျား မငြီးငွေ့သေးဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်း ဆက်ပြောချင်သေးတယ်” ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ကွန်ဝေးနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သူမဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်း ပြောမည်ဆိုလျှင်တော့ ငြီးငွေ့ခြင်းမဖြစ်ပါဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ ပထမနှစ်လည်းကုန်ရော သူလည်းကျောင်းထွက်သွားရော။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝမတွေ့တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြားကောင်းခဲ့တာလေးတစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ကိုရောက်စ ကျောင်းသားသစ်မို့ ကူညီခဲ့တဲ့ကိစ္စလေးပါ။ သူ ကူညီခဲ့တာက အသေးအဖွဲကလေးတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မေ့မသွားဘူး။ အမြဲ သတိရနေတယ်”

ရုသားဖို့ဒ်က ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အတော်ကလေး ခင်မင်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုသိပ်ပြီးတွေ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ လူချင်းလည်း သိပ်ခင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ဤငြိမ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်ကာလအတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး တရင်းတနှီး ခင်မင်ခွင့်မရခဲ့ပါလျက်နှင့် အမြဲတမ်းလိုလို သတိရနေမိသောလူတစ်ယောက်၏အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိကြသည်။ ကွန်ဝေးကို တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးရုံမျှဖြင့် အမြဲတမ်းလိုလို မေ့၍မရနိုင်လောက်အောင် သတိရနေသူများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မကြာခဏ တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။

လူငယ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူသည် အလွန်ထူးခြားသူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူ့ကိုမြင်ဖူးစဉ်က ကျွန်တော်၏အသက်မှာ လူစွမ်းကောင်းကိုးကွယ်ချင်တတ်သောအရွယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ရုပ်ပုံလွှာသည် ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် မေ့မရနိုင်လောက်အောင် စွဲထင်ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အလွန်အလွန် ကြည့်၍ကောင်းသော လူချောလူလှတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သည့်အားကစားပွဲ၌မဆို မိုလ်စွဲသူဖြစ်ရုံမျှမက ကျောင်းမှပြုလုပ်သည့် မည်သည့်ပြိုင်ပွဲ၌မဆို ဆုရလေ့ရှိသူဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ခပ်ထေ့ထေ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောတတ်သော ကျောင်းအုပ်ကြီးတစ်ဦးက ပြိုင်ပွဲတိုင်း၌ ရှေ့တန်းမှ ရောက်နေသော ကွန်ဝေးအား 'ပွဲတိုင်းကျော်' ဟု ရည်ညွှန်းပြောဆိုခဲ့ရာ 'ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး' ဟူသော အမည်တစ်မျိုးရလာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသေးသည်။ နှစ်ပတ်လည် ဆုပေးပွဲအခမ်းအနား တစ်ခု ကျင်းပစဉ်က သူသည် ဂရိဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆိုကပြရသော ကျောင်းပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကျောင်းပြဇာတ် ကဇာတ်များတွင် ပါဝင်ရပြန်တော့လည်း အလွန်ထူးခြားပြောင်မြောက်စွာပြောဆိုကပြနိုင်သော ဇာတ်ကောင်တစ်ဦးအဖြစ် ထိပ်ဆုံးနေရာကိုရခဲ့ပြန်လေသည်။ သူ၏ထူးခြားချက်မှာ မည်သည့်ဇာတ်ကောင်နေရာမှ ကပြရသည်ဖြစ်စေ ထူးချွန်အောင် ကပြနိုင်စွမ်းရှိခြင်းဖြစ်၏။ ယောက်ျားပီသ ချောမောလှပမှုနှင့် အနုပညာစွမ်းရည်များကို ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူမတူအောင် ထူးခြားသည့်ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး ဖြစ်လာရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အဘက်ဘက်မှထူးချွန်နေမှုကြောင့် တချို့က သူ့အား ဖီးလစ်ဆစ်ဒနီလို လူစားတစ်ယောက်ဟုပင် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ ဖီးလစ်ဆစ်ဒနီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပထမမြောက် အယ်လီဘောက်ဘုရင်မလက်ထက်က အလွန်ထင်ရှားခဲ့သော မှူးမတ်နွယ်ဝင် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့ခေတ်က ဖီးလစ်ဆစ်ဒနီသည် ကဗျာဆရာ၊ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင်၊ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် အလွန် ကျော်ကြားသောလူငယ်တစ်ဦး

ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက အဘက်ဘက်တွင် ထူးချွန်သော အမျိုးသားတစ်ဦးအဖြစ် အများက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသူတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တွင်မူ ဖီးလစ်ဆစ်ဒနီလို ယောက်ျားမျိုးမှာ မရှိ သလောက် ရှားပါးခဲ့သဖြင့် ကွန်ဝေးလို လူစားပေါ်ပေါက်လာသည့်အခါ အများ၏ မျက်စိထဲတွင် ရှာမှရှားသူဟု ဆိုရလောက်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းကို ရသားဖို့ဒ်အား ပြောပြရာ သူက “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား ပြောတာမှန်တယ်။ အမှန်တော့ ဖီးလစ်ဆစ်ဒနီလို လူစားလို့ခေါ်တာဟာ ကွန်ဝေးလို လူစားမျိုးတွေရဲ့ အရည်အချင်းကို သိမ်ဖျင်းသွားအောင် ရှုတ်ချတဲ့သဘောနဲ့ခေါ်နေကြတာပါဗျာ။ သဘော ကတော့ ဟိုဟာစပ်စပ် သည်ဟာစပ်စပ်နဲ့ ဘယ်အတတ်ပညာကိုမဆို တီးမိခေါက်မိရုံက လွဲပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တတ်ယောင်ကားနဲ့ ညှာဝါးနေတဲ့ ယောင်သုံးဆယ်သမားပါလို့ ဆိုချင် တဲ့သဘောပါ။ တချို့လူတွေကတော့ ကွန်ဝေးကို အဲဒီလို လူစားမျိုး စာရင်း မှာ ထည့်ထားချင်ကြတယ်။ ဥပမာ ဝိုင်းလင်းလို လူပေါ့။ ကျွန်တော် ကတော့ ဝိုင်းလင်းကို လုံးဝအထင်လည်း မကြီးဘူး။ ဂရုလည်းမစိုက်ဘူး။ သူ့ပုံစံမျိုးကို နည်းနည်းလေးမျှ ကြည့်လို့ မရဘူးဗျ။ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ် လုံးလုပ်ပြီး သူ့ဂုဏ်သူဖော်နေတဲ့ လူစားမျိုးပဲ။ ဒီလူစားမျိုးဟာ အလွန် မျက်စိဆံပင်မွေးစူးစရာကောင်းတဲ့ လူစားဗျ။ သူတို့ကိုယ် သူတို့ တောင် ကြီးတစ်တောင်လောက် ကြီးမြင့်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ကောင်တွေ။ သူတို့ လောက် ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ မတတ်ဘူး၊ နားမလည်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူစားတွေ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အရှင်သခင်ကြီးတွေ လို ထင်ပြီး သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ သံတမန်ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေဆို ရင် အမြဲတမ်းဆော်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး” ဟု ပြန်ပြောသည်။

အငှားကားသည် လမ်းတချို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ရသားဖို့ဒ်က သူ့စကား ကို ဆက်သည်။

“ဒီကနေ့ ညခင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့လို့မရတော့ဘူးဗျ။ ဘတ်စကူး မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆင်းဒါးစ်ဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အလွန်ကိုထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အရင်က ကြားခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် လုံးဝမယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီးပြောနေတဲ့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်လောက်ပဲ သဘောထားခဲ့တာ။ လက်ခံယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားနဲ့ အကြောင်းကလည်း မရှိဘူးလေဗျာ။ သာမန်ကာလျှံကာမရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ့်ကို မရှိတာ။ နည်းနည်းလေးတောင်မရှိဘူး။ အခုကျတော့လည်း ယုံကြည်နိုင်စရာအကြောင်းက နှစ်မျိုးတွေ့လာတယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်သားကို လိမ်လည်လှည့်ဖျားပြီး ပြောတတ်တဲ့လူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိမှာပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခရီးအတော်များများသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာ အများကြီးပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒိဋ္ဌဓမ္မ မြင်ရရင် ခင်ဗျားလက်ခံမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဆင့်စကားကြားရတာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်လား ဒါပေမဲ့လို့ တစ်ဆင့် စကားဖြစ်ပါလျက်နဲ့ကိုပဲ . . .”

သူ ယခုပြောနေသမျှသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မရှိဟူသောအချက်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။ သူသည် ပြောလက်စ စကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။

“အင်းလေ . . . သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဝိုင်းလင်းကိုတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ချင်ပါဘူး။ သူ့ကိုယုံကြည်ကိုးစားပြီးပြောပြနေရင် ဝတ္ထုတိုတွေနဲ့ ကာတွန်းပုံပြင်တွေကိုသာ ဦးစားပေးပြီးထည့်သွင်းဖော်ပြနေတဲ့ တစ်ဘစ်ဂျာနယ်ကို ပျို့လင်္ကာ၊ ကဗျာကြီးတစ်ပုဒ်ရောင်းဖို့ ကြိုးစားသလို ဖြစ်နေမှာသေချာ တယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကံကို ခင်ဗျားနဲ့စမ်းကြည့်တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ် လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“ဟာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေပြီ” ဟု ကျွန်တော်က ပြန် ပြောမိပါသည်။

“ခင်ဗျားစာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို အဲသလိုတွေးအောင် လမ်းညွှန် မထားပါဘူး”

အမှန်တော့ အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ဘာသာရပ်တစ်ခုဖြစ်သော ကျွန်တော့်စာအုပ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သူ့အားပြောမပြခဲ့ဖူးပါ။ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောဆရာဝန်တစ်ဦး၏ စာအုပ်သည် ဆိုင်တိုင်း၌ တင်၍ ရောင်းချကြသည်မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့် ရသားဖို့ဒ်လို လူက ကျွန်တော့် စာအုပ်အကြောင်းကြားဖူးနေသည်ဟု သိလိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြသည့်အခါ သူက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားရဲ့စာအုပ်က ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စား နေတဲ့ အကြောင်းအရာရေးထားတာကိုးဗျ။ စိတ်ဝင်စားနေတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့လူ ကွန်ဝေးဟာ အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါရနေလို့”

ဤအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြ သည်။ သူသည် ကောင်တာသို့သွား၍ သူ့အခန်းသေ့ကို ယူသည်။ ပြီး တော့ သူ့အခန်းရှိရာ ငါးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကမှပင် စောစောက စကားကိုပြန်ဆက်သည်။

“စောစောက ပြောနေသမျှ အားလုံးဟာအပိုပဲ။ အဓိကကျတဲ့အချက် က ကွန်ဝေး မသေသေးဘူးဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်အတွင်းအထိတော့ မသေသေးတာ အမှန်ပဲ”

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ရောက်နေခိုက်မို့ ကျွန်တော်မေးလိုသည့် မေး ခွန်းကို မမေးသာပါ။ မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာ ငါးထပ်ရှိ ကော်ရစ်ဒါသို့ ရောက်မှပင် မေးရသည်။

“သူ မသေသေးဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ”

သူသည် အခန်းတံခါးကို သော့တံဖြင့်ထိုးသွင်းပြီး ဖွင့်နေရာမှ အဖြေ ပြန်ပေးသည်။

“ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့ရသလဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နိုဝင်ဘာလထဲက ကျွန်တော် သူနဲ့အတူတူ ဂျပန်သင်္ဘောတစ်စီးနဲ့ ရှန်ဟိုင်းကနေပြီး ဟိုနိုလူလူ ကျွန်းအထိ ခရီးသွားခဲ့ရလို့ပဲ”

ထို့နောက် သူသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော် တို့အတွက် သောက်စရာ၊ စားစရာများ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်များပေါ်၌ ထိုင်မိခါမှပင် စကားပြန်၍ပြောဖြစ်ကြသည်။

“အဖြစ်က ဒီလိုဗျ” ဟု ရသားဖို့ဒ်က စကားစသည်။

“နွေဦးပေါက် တစ်ရာသီမှာ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ရောက်သွား တယ်။ ခရီးကတော့ အားရက်နားရက်မှာ အပန်းဖြေဖို့ထွက်တဲ့ ခရီးပါပဲ။ ဟိုရောက်သွားတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လည်တယ်။ ကျွန် တော့်အနေနဲ့ ကွန်ဝေးကို မတွေ့ရ၊ မမြင်ရတာ နှစ်ပေါင်းက အတော် ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကြားမှာ စာ အဆက်အသွယ်ဆိုတာကလည်း ဘယ်တုန်းကမှ ရှိခဲ့တာမဟုတ်တော့ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့တောင်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို သတိရလို့ သူ့အကြောင်းစဉ်းစားလိုက် ပြီဆိုရင်တော့ သူ့မျက်နှာဟာ ဘွားခနဲပေါ်လာတော့တာပဲ။ သူ့မျက်နှာ ကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားဘူး။

ဒါနဲ့ပဲ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် ဟန်ကောမြို့မှာရှိနေတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကို သွားလည်တယ်။ အပြန်ကျတော့ ပီကင်းအမြန်ရထားစီး ပြီးပြန်လာခဲ့တယ်။ ရထားပေါ်မှာ ပြင်သစ်သီလရှင်များ သာသနာပြုအဖွဲ့ က မာသာကြီး တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့လို့ စကားလက်ဆုံ ကျလာကြတယ်။ မာသာကြီးကလည်း အတော့်ကို ခင်စရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဗျ သိလား။ သူက သူတို့အဖွဲ့ပိုင် သီလရှင်ကျောင်းရှိရာ ချုံကင်းမြို့ကို သွား တာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ပြင်သစ်လို အထိုက်အလျောက် ပြောတတ်နေ တော့ ဟန်ကျနေတာပေါ့။ သူကလည်း သူတို့အလုပ်အကြောင်း ပြောပြနေ ရတာ အတော်ကလေး အာတွေ့နေပုံပေါ်တယ်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ကတော့ သာသနာပြုအဖွဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတဲ့လူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီရိုမင်ကက် သလစ်ဘာသာဝင်တွေဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ အနည်းဆုံး အလုပ်တော့ အင်မတန်ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်တဲ့လူတွေဗျ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီအချက်တစ်ချက်တည်းနှင့် သူတို့ အပေါ်မှာ လေးစားမှုက ရှိထားလေတော့ မာသာရ်ကြီးပြောသမျှကို စိတ်ဝင် တစားနားထောင်နေမိတယ်။

ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့လေ။ အဓိက အချက်က ဘာလဲဆိုတော့ အမျိုးသမီးကြီးပြောတဲ့အထဲမှာ ချုံကင်းမြို့က သာသနာပြုအဖွဲ့ပိုင်ဆေးရုံ အကြောင်းပါလာတယ်။ ပြီးတော့လည်း မကြာသေးခင်က သူတို့ ဆေးရုံကို ရောက်လာတဲ့ လူနာတစ်ယောက်အကြောင်းပြောပြတယ်။ လူနာက အကြီး အကျယ်ဖျားနေတဲ့ လူနာတဲ့။ ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်လို့ သူတို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်တဲ့။ လူနာက သူ့အကြောင်းလည်း ပြောမပြနိုင် ဘူး။ သူ့ဆီမှာလည်း အထောက်အထားပြုစရာ ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ ပါမလာဘူး။ သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အတော်ကြီး ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေဆိုပဲ။

သီလရှင်တွေက သူ့ကိုသယ်လာတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ အကြီးအကျယ် ဖျားနေသတဲ့။ ဆေးရုံကို ရောက်တော့ သက်သာလာတာပေါ့။ ဒီလူက တရုတ်စကားလည်း မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်သတဲ့။ ပြင်သစ်စကားလည်း ကောင်းကောင်းပြောတတ်သတဲ့။ သူ သတိရလာစ အချိန်မှာ သီလရှင် တွေကို ဘာလူမျိုးတွေမှန်း မသိတော့ အင်မတန် ပြောသေးသတဲ့။ အင်မတန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ပြောတတ် သတဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြားရတာ ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုပါပဲ လို့ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါးပြော ကြပြီ သူ့ ခရီးလမ်းဆုံးကိုရောက်ခါနီးလာတဲ့အတွက် စကားကိုဖြတ် လိုက်ရတယ်။ သူက ဒီဘက် နယ်ထဲကို အလည်အပတ်ရောက်လာခဲ့လို့ ရှိရင် သူတို့ ဆေးရုံကို ဆက်ဆက်လာလည်ပါလို့ ဖိတ်တယ်။ ကျွန်တော်

ကလည်း လာလည်ပါမယ်လို့ အလိုက်သင့်ပြန်ပြောတယ်။ တကယ်တော့ သူတို့ဆီသွားလည်ဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဧဝရက်တောင် တက်ဖို့လောက်ကို ခက်တဲ့ကိစ္စဗျ။ ဒါနဲ့ပဲ နောက်ဆုံးမှာ မီးရထား ချုံကင်း ဘူတာကို ဆိုက်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ရဲ့ဆုံဆည်းမှုဟာလည်း အဆုံးသတ်ရောဆိုပါတော့။ သူလည်း ကျွန်တော့် ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျို့ အဖြစ်က တော်တော်ကို အံ့သြစရာကောင်းတယ်သိလား။ နောက် နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ချုံကင်းကို ပြန်ရောက် လာရတယ် ဖြစ်ပုံက ဒီလို။ မီးရထားဟာ ချုံကင်းဘူတာက ထွက်လို့ တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ခရီးလည်းရောက်ရော ခေါင်းတွဲစက်ပျက်ပါလေရော။ အဲဒါ အတော်ကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ပြုပြင်ပြီး မီးရထားကို နောက်ပြန်ဆုတ်လာ ခဲ့ရတယ်။ ဘူတာ ပြန်ရောက်တော့ နောက်လာမယ့်စက်ခေါင်းကို စောင့် ရမယ်ဆိုတဲ့သတင်းလည်းကြားရရော အစားထိုးမယ့် စက်ခေါင်းကလည်း နောက်ထပ် ဆယ့်နှစ်နာရီလောက် ကြာမှ ရောက်မယ်တဲ့။

ဒီခေတ် တရုတ်ပြည်မှာ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေက မကြာခဏ ဖြစ်တတ် တာဆိုတော့ ရိုးနေပြီပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မှာက တော့ ချုံကင်းမှာ နေ့တစ်ဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ဟိုမာသာကြီးရဲ့ သာသနာပြုဆေးရုံကို သွားလည်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် လိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ရောက်သွားတော့ မာသာကြီးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆီး ကြိုရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝမမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်ဆိုတော့ အံ့အားသင့်တာပေါ့ဗျာ။ ကက်သလစ်ဘာသာဝင်မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ အုပ်ချုပ်ရေးရှုထောင့် တစ်ခုတည်းကကြည့်ပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့ တရားဝင်ဖြစ်ရေးဆိုတဲ့ တင်းကျပ်မှုကြီးနဲ့ တရားဝင်မဟုတ်သော အမြင် ကျယ်မှု နှစ်ခုကို မျှမျှတတဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကက်သလစ် ဘာသာဝင်တစ်ဦးရဲ့ အရည်အသွေးကိုတော့ နားလည်ခွင့်ရခဲ့တယ်။

ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့စကားကြောင့် ခင်ဗျား ခေါင်းရှုပ်သွားပြီလား ထားလိုက်ပါတော့လေ။ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ သာသနာပြုအဖွဲ့က

လူတွေဟာ သဘောကောင်းကြတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားလို့ တစ်နာရီတောင် မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအသောက် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် စားသောက်နေတုန်းမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင် တရုတ်လူငယ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နားမှာထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို တစ်လှည့်၊ ပြင်သစ်လိုတစ်လှည့် စကားစမြည်ပြောပြီး ဧည့်ခံရှာတယ်။

စားသောက်ပြီးတော့ အဲဒီ တရုတ်ဆရာဝန်လေးနဲ့ မာသာရ်ကြီးတို့က ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုဆေးရုံတစ်ခုလုံး လိုက်ပြတယ်။ သူတို့ ဆေးရုံအတွက် ဂုဏ်လည်းယူကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပါလို့ ပြောပြထားမိလေတော့ သူတို့ခမျာ သူတို့ဆေးရုံအကြောင်းကို စာအုပ်ထဲမှာ ထည့်ရေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ သူတို့ လူစုခမျာ အဲသလောက်ကိုပဲ ရိုးသားကြရှာတာဗျ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူနာ ခုတင်တွေကြားအတိုင်း လျှောက်သွားကြတယ်။ တရုတ်ဆရာဝန်က လူနာတစ်ယောက်စီရဲ့ ရောဂါအကြောင်းကို ပြောပြသွားတယ်။ အင်မတန် သန့်ပြန့်တဲ့ ဆေးရုံတစ်ခုပါပဲ။

သူပြောပြသွားနေတဲ့အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတော့ မီးရထားပေါ်မှာတုန်းက မာသာရ်ကြီးပြောပြခဲ့တဲ့ ဥရာပတိုက်သား လူနာအကြောင်းကို ကျွန်တော်မေ့နေတယ်။ မာသာရ်ကြီးက သူ ပြောခဲ့တဲ့ လူနာဆီရောက်တော့မယ်လို့ လှမ်းပြီး သတိပေးတော့မှပဲ ကျွန်တော် သူ့ကို သတိရလာတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူနာရဲ့နောက်စေ့ကို မြင်နေရတယ်။ သူက မှိန်းနေတာကိုးဗျ။ မာသာရ်ကြီးက သူ့ကို စကားပြောရင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ပြောကြည့်ပါလို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါလို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ လူနာက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါလို့ ပြန်နှုတ်ဆက်တယ်။ မာသာရ်ကြီး ပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ မှန်တယ်ဗျ။ သူ့လေသံက တကယ့်ပညာတတ်တွေရဲ့ လေသံ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ သူပြောလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားရဲ့ လေသံကို အံ့ဩဖို့အချိန်မရတော့ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း

ကြီးမှတ်မိနေတာကိုးဗျ။ သူ့မှတ်ဆိတ်မွေးရယ်၊ ပြီးတော့ နည်းနည်းကျဉ်း
 ကျဉ်းပြောင်းသွားတဲ့ သူ့ပုံပန်းရယ်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှအပြောင်းအလဲ
 ဖြစ်မသွားသေးတော့ လူချင်းမတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ သူ့ကို
 ကျွန်တော်မှတ်မိနေတယ်။ တခြားလူမဟုတ်ဘူးဗျို့။ အဲဒီလူနာဟာ ကွန်ဝေး
 ဗျ။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေးအစစ်ပဲ။ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သေချာတယ်။
 ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်တော့ ချက်ချင်းပြတ်ပြတ်သားသားမဆုံးဖြတ်ရဲဘူး။
 ခဏတော့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရသေးတယ်။ သူ့မှ ဟုတ်ရဲ့လား သေချာရဲ့
 လား ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။

ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်တော့်ပါးစပ်က သူ့နာမည်ကို လွှတ်ခနဲ
 ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်ကိုလည်း ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ်။
 သူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေပေမဲ့ မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာမရှိဘူး။ ကျွန်တော်
 ကတော့ လူမမှားဘူးဆိုတာ သေချာနေပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရေး
 အကြောင်းလေးတွေဟာ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။
 မျက်လုံးတွေကလည်း ဟိုတုန်းက အရောင်အတိုင်းပဲ။ လုံးဝပြောင်းလဲမသွား
 ဘူး။ အောက်စီဖို့ ကောလိပ်မှာနေတုန်းက အတိုင်းပဲ။

ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကိန်းဘရစ်တက္ကသိုလ်ရဲ့
 အားကစားအလံအရောင်က အပြာနု၊ အောက်စီဖို့ကောလိပ်ရဲ့အရောင်က
 အပြာရင့်လေဗျာ။ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကိန်းဘရစ်တက္ကသိုလ်က
 အလံအရောင်နှင့် တထေရာတည်းပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ မကြာမကြာ ပြောခဲ့
 ကြဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို အသာထားလိုက်ဦးဗျာ။ သူ့မျက်နှာ
 ဟာ တစ်ကြိမ်မြင်ဖူးရင် တစ်သက်လုံးမှတ်မိနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။ ကျွန်တော့်
 ဘက်ကတော့ အခိုင်အမာကိုပြောနိုင်ပါတယ်။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေးအစစ်။
 တရုတ်ဆရာဝန်နဲ့ မာသာကြီးတို့ကတော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေ
 ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်က ဒီလူကို ကျွန်တော်သိတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ်တစ်
 ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးပါ။ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော့်
 ကို မမှတ်မိဘူးဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ သူ့အတိတ်ဘဝကို လုံးဝမေ့သွားလို့
 ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောပြတယ်။ သူတို့ကလည်း ဟုတ်မှာပဲလို့ တအံ့တဩနဲ့

ပြန်ပြောကြတယ်။ သူ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့အကြာကြီးဆွေးနွေးဝေဖန်မိကြတယ်။ အခုလို အကြီးအကျယ် ဖျားပြီး ချုံကင်းကို သူဘယ်လိုရောက်လာသလဲ ကျွန်တော်တို့ နည်းအမျိုးမျိုးချပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ လုံးဝစဉ်းစားလို့မရဘူး။

အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်အဲဒီမှာသီတင်းနှစ်ပတ်နေခဲ့တယ်။ သူ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရလာအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့နေခဲ့တာ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မအောင်မြင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ရှိနေခိုက်မှာပဲ လူ ကတော့ ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့လည်း တရင်းတနှီးစကားပြောရတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော်ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပြတယ်။ သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာလည်း ပြောပြတယ်။ သူက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်တော်ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေတာပဲ။ သူ့ ကြည့်ရတာ စိတ်တော့ နည်းနည်းပါးပါးရှုပ်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့နေတာ ထိုင်တာကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့နေရတာကိုလည်း သဘောကျတဲ့လက္ခဏာရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူပြန်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့အတူတူပြန်ဖို့ပြောတော့လည်း ကောင်းသားပဲလို့ဖြေတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဖို့စီစဉ်ရတယ်။ ဟန်ကောမှာရှိနေတဲ့ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးခွဲက မိတ်ဆွေတစ်ဦးက အကြောင်းစုံပြောပြပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ်လုပ်ရတယ်။ သူ့ကိုလည်း နှုတ်လုံဖို့ ပိတ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ကွန်ဝေးရဲ့အကျိုးအတွက် လူသိရှင်ကြားမဖြစ်အောင် အုပ်အုပ်ထိန်းထိန်းလုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာတွေထဲမှာ မပါအောင် ကြိုးစားဖို့လိုမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာတွေကတော့ သတင်းထူး သတင်းကောင်းတစ်ပုဒ် လက်လွတ်သွားရတာပေါ့ဗျာ။

နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်က ချောချောမောမောပဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယန်စီမြစ်အတိုင်း စုန်ပြီး နန်ကင်းကို သွားတယ်။ နန်ကင်းကနေပြီး ရှန်ဟိုင်းကို မီးရထားစီးတယ်။ ရှန်ဟိုင်း

ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ဆန်ဖရန်စစ္စကို ထွက်မယ့် ဂျပန်သင်္ဘောတစ်စင်းတွေ တာနဲ့ ညတွင်းချင်းတက်သုတ်ရိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ်”

“အင်း ဒီအတိုင်းဆိုတော့လည်း ခင်ဗျား သူ့အတွက် အများကြီးကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပဲ” ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

“လူတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက်အထိတော့ လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူး လို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ” ဟု သူကပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီလူကျတော့ မနေနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းမပြတ်ဘူးဗျာ။ သူ့အတွက်သာဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော့်လိုပဲ စေတနာအပြည့်အဝနဲ့ လုပ်ပေးချင်ကြမှာ ပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ခံမိသည်။

“သူ့မှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ပီယသိဒ္ဓိတစ်မျိုး ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရင် မခင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးနဲ့မှန်းပြီး သူ့မျက်နှာကို မြင်ကြည့်ရင်တောင်မှ စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးလာတယ်”

“ခင်ဗျား သူ့ကို အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝတုန်းက မသိခဲ့တာ နာတာပဲ။ အံ့ဩလောက်အောင်ကို ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ သူ တော်တာကို ပေါ်လွင်အောင်ပြောနိုင်မယ့်စကားလုံးတောင် ရှာလို့မရနိုင်ဘူး။ စစ်ကြီးပြီးတဲ့နောက်မှာတော့ လူတွေက သူ့ကို တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပုံစံပြောင်းသွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

သူ့လို အဘက်ဘက်မှာ ပါရမီထူးသလို တော်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ သူလက်ရှိလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်ဖို့ စိတ်ထဲကဖြစ်မိတယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းလုပ်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်ဖို့ နယ်လည်းကျဉ်းသွားတယ်။ အခါအခွင့်လည်း နည်းသွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ကွန်ဝေးဟာ အမှန်တော့ သူ့ရောက်နေတဲ့ အခြေအနေထက် ကြီးကျယ်မြင့်မားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ထစ်ချတွက်တယ်။

သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ပါ သိနေကြတာပဲမဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အခုနက ပြောနေတဲ့စကားဟာ ချဲ့ကားပြီးပြောနေတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်မှာ သူနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ကြတော့ သူ့စိတ် ဟာ မူလစိတ်မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့အတိတ်ဘဝဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုဖြစ်နေပြီ။ အဲသလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတာတောင်မှ အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဟာ သူ့မှာ အပြည့်အဝရှိနေတုန်း ပဲ”

ရုသားဖို့ဒ်သည် စကားကိုဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ကွန်ဝေး၏ ရုပ်လွှာ ကို သူ့စိတ်အာရုံနှင့် ပြန်၍ဖမ်းယူနေဟန်ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ သူ့စကား ကို ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ သဘောပေါ်မှာပဲ အရင်က ရှိခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေဘဝကို ပြန်ပြီးတည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကွန်ဝေး အဖြစ်နဲ့ သိခဲ့ရတဲ့သူ့ဘဝအကြောင်းကို ကျွန်တော် သိထားသလောက် တစ်လုံးမကျန်ပြောပြတယ်။ သူကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာကိုမှ မှတ်မိတဲ့လက္ခဏာတော့ မရှိဘူး။ ချုံကင်း ဆေးရုံပေါ် ရောက်ချိန်ကစပြီး နောက်ပိုင်းဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကိုတော့လည်း သူ မှတ်မိတယ်ဗျ။

ခင်ဗျားအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ သူ အရင်က တတ်ထားတဲ့ဘာသာစကားတွေကျတော့ သူ လုံးဝမမေ့တဲ့ အချက်ပဲ။ ဥပမာဆိုပါတော့ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြော တယ်။ သူ့အနေနဲ့ ဟိန္ဒူစတန်နီဘာသာစကားကို ပြောတတ်နေတဲ့အတွက် သူဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ သိနေ တယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့သဘော ယိုကိုဟားမားမြို့ရောက်တော့ ခရီးသည်တချို့ တက်တယ်။ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ ဆိမ်ကင်းဆိုတဲ့ စန္ဒရားဆရာတစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအတွင်းမှာ လှည့်ပြီးဖြေဖျော် ဖို့အတွက် ခရီးထွက်လာတဲ့လူဗျ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားပွဲမှာ

လာထိုင်တော့ ကွန်ဝေးနဲ့စကားလက်ဆုံကျသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဂျာမန်လိုပဲ ပြောကြတယ်။ အတိတ်ကိုမေ့နေတာကလွဲပြီး အခြားအပြုအမူ နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုတွေမှာကျတော့လည်း ကွန်ဝေးဟာ အမှားလုံးဝ မရှိဘူး။

ကျွန်တော်တို့ သဘော ဂျပန်နိုင်ငံက ထွက်လာပြီး ရက်အနည်းငယ် ကြာတော့ ခရီးသည်တွေကို ဆိပ်ကင်းက စန္ဒရားတီးပြီး ဖြေဖျော်တယ်။ ကွန်ဝေးနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ပြီး နားထောင်ကြတယ်။ သူ့စန္ဒရားလက်သံကတော့ အထူးပြောစရာမလိုပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန်တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရားဆရာကြီး ဘရာဟမ်းစ်နဲ့ အီတလီတေးဂီတပညာရှင်ကြီး စကားလက်တီတို့ရဲ့ တေး သီချင်းတွေနဲ့ ပိုလန်တေးဂီတ ပညာရှင်စန္ဒရားဆရာကြီး ရှိုပင်ရဲ့တေးသီချင်း အများအပြားကို တီးသွားတယ်။

စန္ဒရားတီးသံ နားထောင်နေရင်းကပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက် နှာရိပ်မျက်နှာကဲကို တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်လှမ်းအကဲခတ်မိတယ်။ သူ စန္ဒရား တီးသံထဲမှာ စိတ်ဝင်စားရဲ့လားဆိုတာ သိချင်လို့ အကဲခတ်တာပါ။ ကြည့်ရ တာကတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာရှိတယ်။ သူ အတိတ်ဘဝက စန္ဒရား တီးခဲ့ဖူးတာကိုလည်း သတိရတဲ့ပုံပေါ်တယ်။

သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ် ပြီးသွားတော့ ပရိသတ်က ထပ်တလဲ လဲ ပွဲတောင်းနေကြတာနဲ့ ဆိပ်ကင်းခမျာ လိုက်လျောနေပြန်တယ်။ သူ့ လက်သံကို အရူးအမူးဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်စုကတော့ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတာပဲ။ နောက်တစ်ကျော့တီးတော့လည်း ရှိုပင်ရဲ့တေးဂီတတွေကိုပဲ အများဆုံးတီးသွားတာပဲ။ ဒါကတော့ သူ အနှစ်သက်ဆုံးထားပြီး လေ့လာ ထားတဲ့ ဂီတဆိုတော့ ဒါကိုပဲ အလေးအနက်ထားပြီး တီးမှာပေါ့။ မဟုတ် ဘူးလား။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ စန္ဒရားနားက ထပြီး သူ့အခန်းဆီကို ပြန်သွားတယ်။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တုန်းပေါ့။

အဲဒီတုန်းမှာပဲ အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ စန္ဒရားခုံမှာ ဖျတ်ခနဲဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်သံစမ်းတဲ့ သဘောနဲ့

ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြူးမြူးတေးတစ်ပိုဒ်ကို တီးလိုက်တယ်။ သူ့အခန်းဆီကို အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေတဲ့ ဆိမ်ရဲ့ခေါင်းဟာ ချက်ချင်းပဲ နောက်ကိုလှည့်လာပြီး အဲဒါဘာသီချင်းလဲလို့ လှမ်းမေးတယ် ကွန်ဝေးဟာ ငြိမ်နေတယ် အကြာကြီးပဲ။ ပြီးတော့မှ သူလည်း မသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဆိမ်ကင်းကလည်း ဒါကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပါလား လို့ ရေရွတ်လိုက် တယ်။ သူ့မျက်နှာကလည်း တိုးပြီး အံ့ဩလာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြ နေတယ်။ ကွန်ဝေးကတော့ ဘာသီချင်းလဲဆိုတာ သတိရအောင် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ဟန်မျိုးပဲ။

နောက်ဆုံးကျတော့ သူက ပြောတယ်။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတတစ်ခုပါ တဲ့။ ဆိမ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြန်ငြင်းတယ်။ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ ဒီလိုဖြေတာကို လုံးဝမအံ့ဩပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကွန်ဝေးပေးတဲ့ အဖြေဟာ မဟုတ် ဘူးလို့ထင်ထားလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံမရဘူး။ စိတ်ဆိုးချင်တဲ့ အရိပ်အငွေ့တောင်ပြတယ်”

“ဆိမ်ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတမှန်သမျှကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ စောစောက ခင်ဗျား တီးသွားတဲ့ တေးဂီတကို ရှိပင်ဘယ်တုန်းကမှမရေးခဲ့ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပြောရဲ ပါတယ်ခင်ဗျာ။ တေးသွားသံစဉ်နဲ့ ဟန်ကတော့ သူ့ရဲ့သံစဉ်နှင့် ဟန်ပဲဆိုတာ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူရေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ်ဆို တာ အတိအကျညွှန်ပြစေချင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီစကားကြားတော့ ကွန်ဝေးက ပြန်ဖြေတယ်။ အိုး ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ ဒီဟာကို လုံးဝ ပုံမနှိပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ရှိပင်ရဲ့ တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူး တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ ရလာတာ။ ဟောဒီမှာ နားထောင်ပုံမနှိပ်ရ သေးတဲ့ နောက်တစ်ပုဒ်ရှိသေးတယ်။ အဲဒါလည်း သူ့ဆီကပဲ တတ်ခဲ့တာတဲ့”

ရသားဖို့ဒ်က ကျွန်တော့်မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ အကဲခတ် ရင်း သူ့စကားကိုဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဂီတသမားတစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။

တကယ်လို့ မဟုတ်လည်း နောက်ထပ် ကွန်ဝေးတီးပြတဲဂီတသံကို နားထောင်နေတဲ့ ဆိမ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့်အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားရတာလဲဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခင်ဗျားနားလည်မှာပါ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖို့တော့ မဝေးကွာလှသေးတဲ့ ကွန်ဝေးရဲ့အတိတ်ဘဝဟာ လျှို့ဝှက်နက်နဲမှုတစ်ခုတော့ ရှိရမယ်လို့ တွက်လို့ရတယ်။ လွတ်နေတဲ့ သဲလွန်စလေးတစ်စကို ပထမဆုံး လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ရလိုက်တာပဲ။

ဆိမ်ကတော့ ဂီတသမားဆိုတော့ တေးဂီတ ပြဿနာထဲမှာပဲ နစ်ဝင်နေတယ်။ ဒီပြဿနာကလည်း သူ့အဖို့ အလွန်မလွယ်တဲ့ ပြဿနာကိုးဗျ။ စဉ်းစားရတာလည်း ခက်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားလည်း အခု ကျွန်တော်ပြောလိုက်တော့မယ့် စကားကို ကြားရင် ချက်ချင်းသဘောပေါက်မှာပါ။ သူ့မှာ စဉ်းစားရခက်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ရှိပင် သေတာက ၁၈၄၉ ခုနှစ်ဗျ။

ဒီအဖြစ်ဟာ အင်မတန်တွေးရခက်ပြီး အင်မတန်မှ နားလည်ရခက်တဲ့အဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ယုံကြည်ဖို့ကျတော့ကော မခက်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ အဲသလိုဖြစ်တဲ့အချိန်က အနည်းဆုံးမျက်မြင်သက်သေ တစ်ဒါဇင်လောက်ရှိနေတယ်။ အဲဒီတစ်ဒါဇင်ထဲမှာ အထိုက်အလျောက်လူသိများပြီး ထင်ရှားနေတဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယားတက္ကသိုလ် ပါမောက္ခတစ်ယောက်တောင် ပါသေးတယ်။ သမိုင်းဖြစ်စဉ်တွေရဲ့ နှစ်ကာလနဲ့ တွက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ကွန်ဝေးရဲ့အဖြေဟာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်နေတာက သူ တီးပြနေတဲ့ သီချင်းဂီတသံစဉ်က လက်တွေ့ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်ဝေးပြောပြတဲ့စကားဟာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် သူ တီးပြနေတာက ဘာလဲ။ ဆိမ်ကတော့ ဒီတေးဂီတ နှစ်ပုဒ်စလုံးကိုသာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်မယ်ဆိုရင် ခြောက်လအတွင်းမှာ ထင်ရှား ကျော်ကြားလာမှာပဲတဲ့။ တေးဂီတသမားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်သွားမှာလည်း သေချာတယ်တဲ့။

ကျွန်တော်တို့လူစုဟာ ဒီပြဿနာကို အတော်ကလေးအလေးအနက် ထားပြီး ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖြေမထွက်ဘူး။ ဘာမှလည်း

မည်မည်ရရဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး။ ကွန်ဝေးကလည်း သူ ပထမပြောတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ အခိုင်အမာရပ်နေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း ကိုယ် ရောစိတ်ပါပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့ လက္ခဏာပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို လူစုလူဝေးနားမှာ မနေစေချင်တော့ဘူး။ သူ့ အိပ်ရာဆီကိုပဲ ပြန်ပို့ ပေးချင်တယ်။

နောက်ဆုံး ထွက်တဲ့အဖြေကတော့ ကွန်ဝေးတီးပြတဲ့တေးနှစ်ပုဒ်စလုံး ကို ဓာတ်ပြားသွင်းထားဖို့ပဲ။ ဆိပ်က သူ အမေရိက ရောက်တာနဲ့တစ် ပြိုင်နက် ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ကိစ္စအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မယ်လို့ပြောတယ်။ ကွန်ဝေးကလည်း ဒီ တေးနှစ်ပုဒ်ကို မိုက်ကရိုဖုန်းရှေ့မှာ တီးပြပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အခြေအနေကို ရှုထောင့်တိုင်းက ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက သနားနေမိတယ်။ သူ့အနေနဲ့ပေးလိုက်တဲ့ ကတိ အတိုင်းလည်း လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲက သိသလိုလို ဖြစ်နေ တယ်”

ရသားဖို့ဒ်ကလည်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စီးရမယ့် ရထားမှာ အချိန်များစွာလိုသေးသဖြင့် သူ ပြောပြနေသည့် အဖြစ် အပျက်ကိုဆုံးအောင် နားထောင်ဖို့ ကျွန်တော့်အား မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“အဲဒီအဖြစ် ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ သူဟာ သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝကို ပြန် ပြီး သတိရလာတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာ ထဲလည်း ရောက်ရော အိပ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ်လဲနေတုန်း မှာပဲ ကွန်ဝေး ကျွန်တော့်အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဒီကိစ္စကိုပြောတယ်။ သူ့ မျက်နှာထားကတော့ စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းပုံကလည်း တစ်မျိုးဗျ။ အလွန်နက်နဲတဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုမျိုး၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် ဝမ်းနည်းတဲ့သဘောမဟုတ်ဘူး။ မမြင်နိုင်စွမ်း တဲ့ အရာတစ်ခု သို့မဟုတ် မိမိနှင့်အလွန်အလှမ်းကွာနေတဲ့ အရာတစ်ခု အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ထိခိုက်မှုမျိုးဗျ။

ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက ခင်ဗျား နားမှလည်ပါ့မလား မပြောတတ် ပါဘူး။ သူက ပြောတယ်။ ဆိပ်ကင်း စန္ဒရားတီးနေတုန်းမှာ သူ့ အတိတ် ဘဝကို သူ သတိရလာတာတဲ့။ ပထမတော့ မရေမရာနဲ့ ဟိုတစ်စ သည်

တစ်စပေါ့လေ။ နောက်တော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြန်ပြီး သတိရလာတဲ့သဘော ပေါ့။ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး တွေးနေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဘာမှမမေးဘူး၊ မပြောဘူး။ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေးကွေးနိုင်အောင် လွတ်ပေးထား တယ်။ သူ့အကြောင်း သူ့ဘာသာသူ ပြောတာကို နားထောင်ရတာ ပိုကောင်းမယ်မဟုတ်လားဗျာ။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အခုလို သူ့အတိတ်ဘဝကို သတိရလာတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက် တည်းပဲ အခုလိုအတိတ်ဘဝ ပြန်ပြီး သတိရလာတာကို သူ မလိုလားရင် တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော့်စကား ကြားတော့ သူက မော့ကြည့်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ တော်တော်တွေးတတ်တဲ့ လူပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော်က အဝတ်အစားထလဲတယ်။ သူ့ကိုလည်း လဲခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကုန်းပတ်ပေါ်တက်ပြီး လမ်း လျှောက်ကြတယ်။ ညကလည်း အင်မတန်မှကြည်လင်သာယာတဲ့ညဗျ။ ကောင်းကင်တစ်ခွင်လုံး ကြယ်တွေနဲ့လင်းလက်နေတယ်။ နွေးနွေးထွေး ထွေးလည်း ရှိတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အရောင်ကလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ နို့ နှစ်ရောင်ပေါက်နေတယ်။ သင်္ဘောစက်သံကလွဲပြီး ဘာသံမှမကြားရတော့ အလွန်အေးချမ်းငြိမ်ဆိတ်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ လမ်းလျှောက်နေရသလိုပဲ။

ကျွန်တော်ကလည်း ပထမတော့ ဘာမှမေးလားမြန်းလား မလုပ်ဘူး။ သူ ပြောသမျှကို အသာပဲနားထောင်နေတယ်။ အရုဏ်တက်ခါနီးလောက် ကျတော့ သူဟာ သူ့အကြောင်းကို စပြောလာတယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်းဆုံး သွားတဲ့အချိန်မှာ မနက်မိုးလင်းလို့ နေတောင်အတော်မြင့်နေပြီ။ ဇာတ် လမ်းဆုံးသွားတယ်လို့ပြောလိုက်တာနဲ့ အားလုံး ပြီးသွားပြီလို့ မယူဆ လိုက်နဲ့ဦး။ နောက် နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်းမှာ သူ့အဖြစ်ကို ဆက် ပြောသေးတယ်။ စောစောက မပြောမိဘဲ ကျန်နေတဲ့အကွက်တွေကို ထပ် ဖြည့်ပြောတယ်။ သူ့အနေနဲ့ အတော်ကိုစိတ်မကြည်မလင်ဖြစ်နေရှာတယ်။ အိပ်လည်းမအိပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ အချိန်

ရှိသမျှ စကားပဲပြောနေကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ည သန်းခေါင်လောက်မှာ သင်္ဘောဟာ ဟိုနိုလူလူ ကျွန်းကို ဆိုက်တော့မယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှာထိုင်ပြီး အရက်သောက်ကြတယ်။ သူ ကျွန်တော့် အခန်းက ညဆယ်နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ပြန်သွားတယ်။ အဲဒါ နောက် ဆုံးပဲ။ နောက်ထပ် သူ့ကို ကျွန်တော်မတွေ့ရတော့ဘူး။”

ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံတွင် တစ်ချိန်သောအခါ အင်္ဂလန်မှ အိုင်ယာလန် သို့သွားသည့် စာပို့သင်္ဘောပေါ်မှ လူတစ်ယောက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဖြင့် ရေထဲခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ဒါဆိုရင် သူ့ဟာ သူ့ကိုယ်သူ . . .”

ရသားဖို့ဒ်က ရယ်သည်။

“အိုဗျာ၊ ခင်ဗျားတွေ့သလို မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ဟာ အဲသလို လူစားမျိုး မှမဟုတ်တာ။ သူ ကျွန်တော့်အတွက် စာလေးတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်တက်ဖို့က အလွန်လွယ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့နောက်က ခြေရာခံပြီး လိုက်ရင် တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်ပုံရတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူ ထင်တာမဆိုးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း လူစုပြီး လိုက်ရှာသေးတာပဲ။ နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်သိရတာက ဖီဂျီကျွန်းကို သွားတဲ့ ငှက်ပျောသီးတင် သင်္ဘောတစ်စီးက သင်္ဘောသားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး ပါသွားတယ် တဲ့”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနဲ့သိရတာလဲ”

“ရှင်းရှင်းကလေးပါ နောက်သုံးလကြာတော့ ဘန်ကောက်က နေပြီး သူ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင်ရေးတယ်။ စာနဲ့အတူ ကျွန်တော်က သူ့ အတွက် အကုန်ကျခံထားတဲ့ ခရီးစရိတ်ငွေအတွက် ချက်လက်မှတ်တစ် စောင်ပါလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းနဲ့ သူ ကျန်းမာ ကြောင်းရေးထားတယ်။ သူ အနောက်မြောက်ဘက်ဒေသကို ခရီး ရှည်ကြီး တစ်ခုထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်းလည်း ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒါပဲ”

“အနောက်မြောက်ဘက် ဒေသဆိုတာက သူ ဘာဆိုလိုတာလဲ”

“ဟုတ်တယ် အဲဒါကတော့ အတော်ကြီးကို စဉ်းစားရကျပ်တယ်။

ဘန်ကောက်မြို့ရဲ့ အနောက်မြောက်ဘက်ဒေသဆိုတော့ တွေးစရာဒေသက
အများကြီးပဲ။ အကွက်ချပြီး စဉ်းစားလိုက်မယ်ဆိုရင် ဂျာမနီနိုင်ငံက
ဘာလင်မြို့တောင် ထည့်တွက်နိုင်တာပဲ”

ရုသားဖို့ဒ်သည် ကျွန်တော့်ဖန်ခွက်နှင့် သူ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက်ထပ်
ဖြည့်သည်။ အခုပုံဆိုလျှင်တော့ ကွန်ဝေး၏ဇာတ်လမ်းသည် ထူးဆန်းသော
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့မဟုတ် အလွန်ထူးဆန်းသော ဇာတ်
လမ်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားလေပြီ။ ဤနှစ်ခုတွင် ဘယ်သင်းက အမှန်
ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော်မခွဲခြားနိုင်ပါ။ ကွန်ဝေး၏ တေးဂီတနှင့်ပတ်
သက်သောအပိုင်းသည် အလွန်ပဟေဠိဆန်သော အပိုင်းဖြစ်၏။ သို့သော်
လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တရုတ်သာသနာပြု ဆေးရုံသို့ ကွန်ဝေးရောက်
လာသည့်အပိုင်းလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်၏ဆင်ခြင်ဝေဖန်ချက်ကို ရုသားဖို့ဒ်အား ပြောပြမိသည့် အခါ
သူက နှစ်ပိုင်းစလုံးသည် တူညီနေသည့်တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာ ၏
အပိုင်းများဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်းဖြေပါသည်။

“ကဲဗျာ ဒီလိုဆိုရင် သူ ချဲ့ကင်းကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်လာ
ခဲ့သလဲ” ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ဟိုညက သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကိုတစ်လုံးမကျန်
သူပြောပြသွားပြီးပြီလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားမိတယ် ဟုတ်သလား”

“အဲဒီအပိုင်းကိုလည်း သူ ပြောပြသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့တော့
အခုအချိန်အထိ မရှင်းသေးဘူး။ ရှုပ်တုန်းပဲ။ သူ ပထမဆုံးဖွင့်ဟဝန်ခံ
သွားတဲ့အပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျန်
အပိုင်းကို ဆက်ပြောဖို့တောင် ဝန်လေးသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းကလည်း
အရှည်ကြီးဗျ။ ခင်ဗျား နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောဖို့က
အတော်မလွယ်တာ။ ခင်ဗျားမှာကလည်း မီးရထားအချိန်မီအောင် သွား
ရမယ့်တာဝန်က ရှိသေးတယ်။ ပိုပြီးကောင်းမယ့် နည်းလမ်းတစ်ခုကတော့
ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်။ ကွန်ဝေးရဲ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူ့ဆီက အစ
အဆုံး တစ်လုံးမကျန် သိခဲ့ရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပြန်ပြန်
အလှန်လှန် မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။

အဲသလို စဉ်းစားလေလေ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်လေ
လေဖြစ်တယ်။

ဒါနဲ့ပဲ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက သူနဲ့ပြောခဲ့သမျှစကားတွေကို ကျွန်တော်
မှတ်တမ်းသဘော ချရေး ကြည့်တယ်။ ဒါမှလည်း အသေးစိတ် အချက်
အလက်တွေကို မေ့မသွားမှာ။ နောက်ပိုင်း ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ တချို့
အပိုင်းတွေဟာ ကျွန်တော့်စိတ်ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတယ်။ ဖတ်ရင်းနဲ့
လည်း စိတ်လည်း လှုပ်ရှားရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ အတိုကောက် ရေးထားတဲ့
မှတ်စုတွေကို ပေါင်းပြီး သူပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းသွား
အောင် ပြန်ရေးတယ်။ အဲသလို ပြန်ရေးထားတယ် ဆိုလို့များ အချက်
အလက်တွေကို ပြင်ပစ်တယ်မထင်နဲ့။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပိုဆာဒါတွေ
ထပ်ဖြည့်ထားတယ်လို့လည်း မထင်နဲ့။ ကျွန်တော် လုံးဝမလုပ်ဘူး။ သူ
ပြောပြသွားတဲ့အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း ရေးထားတာ။ ကွန်ဝေးဟာ စကား
ပြောအလွန်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်
အောင် ဆက်စပ်ပြီး အပိုအလိုမရှိအောင်ပြောပြသွားနိုင်တဲ့ ပါရမီလည်း
ရှိတယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်ရာမှထသွားပြီး သံမဏိဗိရိတစ်လုံး
ထဲမှ လက်နှိပ်စက်ရိုက်ထားသော စာထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလာသည်။

“ကဲ ရော့ ဒီစာမူကို ယူသွားဖတ်ကြည့်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျား ကြိုက်သလို
လုပ်နိုင်တယ်”

“ဒီစာမူကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်က မယုံမကြည်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့
ခင်ဗျား ထင်နေပုံရတယ်”

“အို ဒါကတော့ အတိအကျပြောဖို့ခက်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့
တကယ်လို့များ ခင်ဗျားက ယုံကြည်တယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုရှေးရောမခေတ်
ကျ ခရစ်ယာန်ဘာသာကို ယုံကြည်လက်ခံပြီး ကူးပြောင်းလာတဲ့ ရောမ
လူမျိုး တာတူလီယန်လို ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာကာကွယ်ဖို့ ပဲ
ရှိတာပေါ့။ ဒီအချက်ဟာ သေချာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီ
အချက်ဟာ မဖြစ်နိုင်လို့ဆိုတဲ့ စကားကို ခင်ဗျားသတိရတယ် မဟုတ်လား။
ကျွန်တော့်အကြောင်းပြချက်ဟာ သိပ်တော့ဆိုးမယ်မထင်ပါဘူးနော်။ တစ်ခု

တော့ မှာပါရစေ။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးအပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ”

သူပေးသော စာမူကို ကျွန်တော်ယူလာခဲ့သည်။ ဩစတင် အမြန် မီးရထားပေါ်ရောက်ခါမှပင် စာမူကို အစအဆုံးဖတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလန်ပြန်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း စာမူကို ရုသားဖို့ဒ်ထံ ပြန်ပို့မည် ဟု စိတ်ကူးရခဲ့၏။ ထိုစာမူနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ဖော်ပြသော စာရှည်ကြီးတစ်စောင်ကိုပါ ပူးတွဲ၍ပို့လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်သော အကြောင်းများကြောင့် ကြန့်ကြာမှုများရှိခဲ့ရ၏။

ထိုစာမူကို ပြန်၍ မပို့မီမှာပင် ရုသားဖို့ဒ်ထံမှ စာတိုလေးတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ သူအလည်အပတ်ခရီးထွက်ဦးမည်ဖြစ်၍ လအနည်းငယ် မျှတော့ နေရပ်လိပ်စာ အတိအကျ ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ရေးထား သည်။ သူ့စာက သူ ကက်ရှ်မီးသို့ သွားမည်ဟုဆိုထား၏။ ပြီးတော့ ထိုမှ တစ်ဆင့် အရှေ့ဖျားဒေသသို့ ခရီးဆက်မည်ဟုဆိုထားလေသည်။ ကျွန်တော် အံ့သြခြင်းမဖြစ်တော့ပါ။

* * *

[၁]

မေလ တတိယပတ်အတွင်းတွင် ဘတ်စကူးဒေသ၏ အခြေအနေသည် များစွာ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ မေလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ပက်ရှဝါရှိ လေတပ် မတော်မှ လေယာဉ်များသည် နယ်မြေအတွင်းမှ လူဖြူများကို ဘေးကင်း ရာသို့ ပို့ပေးရန်အတွက် ဘတ်စကူးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွှေ့ပြောင်း ပေးရမည့် လူအရေအတွက်မှာ ရှစ်ဆယ်ခန့်ရှိရာ အများစုကို စစ်သားတင် လေယာဉ်ငယ်များဖြင့် တင်၍ တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သယ်ယူ သွားခဲ့သည်။ ဤလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကြုံရာ ရရာ လေယာဉ်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ဤလေယာဉ်များထဲတွင် ချန်ဒပူ ပြည်နယ် မဟာရာဇာ ဇော်ဘွားထံ မှ ငှားရမ်း ရရှိသော လူစီး လေယာဉ်ငယ်တစ်စီး ပါရှိခဲ့၏။ ထိုလေယာဉ် ငယ်ပေါ်သို့ ထိုနေ့နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ခရီးသည် လေးဦးတက်ခဲ့သည်။ ယင်းခရီးသည်လေးဦးမှာ အရှေ့ဖျားဒေသ သာသနာပြုများအဖွဲ့မှ မစ္စ ရောဘတ် ဘရင့်ခဲလိုး၊ အမေရိကန် အမျိုးသား ဟင်နရီ ဒီဘားနတ်၊ ဗြိတိသျှ ကောင်စစ်ဝန် ဟုဂ် ကွန်ဝေးနှင့် လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန် ဗိုလ်ကြီး

ချားလ်မာလင်ဆန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအမည်အားလုံးသည် နောက်ပိုင်းတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံထုတ် သတင်းစာများနှင့် ဗြိတိသျှ သတင်းစာများ၌ ပါရှိခဲ့လေသည်။

ကွန်ဝေး၏ အသက်မှာ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်၍ အလုပ်ဖြင့် သူဘတ်စကူးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။ တကယ်တော့ ဤအလုပ်မှာ သူနှစ်သက်လွန်း၍ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတတ်သာ၍ ဝင်လုပ်ခဲ့သည့် သဘောဖြစ်သည်။ အခုတော့လည်း သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းသည် ဤအလုပ်နှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားပြီဟု ဆိုရတော့မလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှ အတွင်း သို့မဟုတ် ခွင့်ဖြင့် လအနည်းငယ်မျှ အင်္ဂလန်၌ နားနားနေနေ နေပြီးနောက် သူ့ကို တစ်နေရာရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးမည့် အခြေအနေရှိသည်။ ထိုတစ်နေရာသည် တိုကျိုသို့မဟုတ် တီဟီရန် သို့မဟုတ် မနီလာ သို့မဟုတ် အာရေဘီးယားနိုင်ငံ၏ အရှေ့တောင်ပိုင်း ဒေသရှိ အိုမန်း နယ်အတွင်းမှ မတ်စကတ်မြို့ကလေးဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဤဌာန၌ အလုပ် လုပ်နေကြသူများသည် သူတို့အား ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့ အပို့ခံရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်၍ သိခွင့်ရကြသည် မဟုတ်ပေ။

နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ ကောင်စစ်ဝန်များ လုပ်ငန်း၌ ကွန်ဝေးဝင်ရောက်အမှုထမ်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ် ဟူသော လုပ်သက်သည် သူ့အတွက် အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းများကို ပါးပါးနပ်နပ်ဖြင့် ရယူနိုင်သော အချိန်ကာလတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးသည် အခွင့်ကောင်းများနှင့် ဝေးခဲ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဝေးခဲ့ရသဖြင့် သူ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်ပေ။ ဘာကိုမျှ ရကောင်းစေဟု သဘောမထားခဲ့သော ကွန်ဝေးသည် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်မှုအပြည့်ရှိခဲ့သည်။

ဝန်ထမ်းလောကအတွင်းရှိ အမြင့်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံးဟူသောအရာများသည် သူ့လို လူစားအတွက် မဟုတ်ဟု သိနားလည်ထားခဲ့သော ကွန်ဝေးသည် သူ့လက်ရှိ အလုပ်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခဲ့သည်။ စပျစ်သီးကို မရနိုင်မှန်း သိခါမှ အချဉ်သီးတွေပါကွာဟု မှတ်ချက်ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ် နှစ်သိမ့်ကျေနပ်ရသော ပုံပြင်ထဲက မြေခွေး ကျေနပ်ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ့ နဂိုစိတ်ကိုက လက်ရှိ အလုပ်အပေါ်တွင် နှစ်သက်သဘောကျပြီး ကျေနပ် ရောင့်ရဲခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်နေရာတည်းတွင် ထိုင်၍ လုပ်နေရသော အလုပ်မျိုးကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပေ။ အပြောင်းအလဲ ကလေးများရှိပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော အလုပ်မျိုးကိုသာ နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ လက်ရှိ အလုပ်သည် သူ့စိတ်နှင့် အကိုက်ညီဆုံး အလုပ်ဟု သူယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ထိုဆယ်နှစ်ကာလသည် သူ့ဘဝအတွက် အပြောင်းအလဲကလေးများရှိပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသည့် ဆယ်နှစ်ဟု သူ သတ်မှတ်ထားခဲ့လေသည်။

သူသည် အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသားအရောင်က ညိုမောင်းမောင်း၊ အညိုရောင် ဆံပင်က ခပ်တိုတို၊ မျက်လုံးများက ပြာလဲ့လဲ့။ သူ့အကြည့်သည် အလွန်တည်ငြိမ် လေးနက်သည်။ မရယ်မပြုံး နေသည့်အခါများတွင် သူ့မျက်နှာထားသည် တစ်စုံတစ်ခုသောအရာကို အလေးအနက်ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည့်နည်း ရှိသည်။ မကြာခဏ မြင်ရတွေ့ရခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့မျက်နှာသည် လူငယ်လေးတစ်ယောက်သဖွယ် နုပျိုလန်းဆန်းနေတတ်သည်။ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်ကိုင်နေသည့် အခါများ သို့မဟုတ် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ထားသည့်အခါများတွင် ကွန်ဝေး၏ ဘက်ဘယ် မျက်စိနားတွင် အကြောလေး တစ်ကြောသည် ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။

ယခုလည်း သူသည် ဘတ်စကူးမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာရတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသောအချိန်မှစ၍ အလုပ်များခဲ့ရသည်။ နေ့ရောညပါ ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုးထည့်သွင်းခြင်း၊ စာရွက်စာတမ်းများကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုပြီး ဖျက်ဆီးသင့်သည်များကို ဖျက်ဆီးခြင်း စသည့်အလုပ်များဖြင့် မအားမလပ်အောင် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့်အခါ ဘယ်ဘက် မျက်စိနားမှ ပေါ်နေကျ အကြောလေးသည် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။

ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက်ရှိသော ကွန်ဝေးသည် ခရီးသည် အများအပြားဖြင့် ကျပ်တောက်နေမည့် စစ်သားတင် လေယာဉ်ဖြင့် မလိုက်ရဘဲ မဟာရာဂျာ၏ ဇိမ်ခံ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ရသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။ သူသည် လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကင်သို့ တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုင်ခုံသို့ မှီလိုက်ပြီး ခြေပစ် လက်ပစ် အနားယူလိုက်၏။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပင်ပန်းခံ၍ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသော ကွန်ဝေးသည် ထိုကဲ့သို့ အနားယူတတ်သော အလေ့အထရှိသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဆမာကန်သို့ သွားရာလမ်း၏ ကြမ်းတမ်းသော ဒဏ်ကို အပြုံးမပျက် ကြံကြံခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ်ရှိသော်လည်း လန်ဒန်မှ ပါရီသို့ သွားရသည့် အခါများတွင်မူ ရထားပဲစီးစီး မော်တော်ပဲစီးစီး စည်းစိမ်ရှိရှိ သွားချင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေကြေး ဆယ်ပေါင်အထိ အကုန်ခံကာ ဇိမ်နှင့် သွားနိုင်သော ပထမတန်းမှ စီးလေ့ရှိ၏။

လေယာဉ် တက်လာပြီးသည့်နောက် တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် အကြာတွင် မာလင်ဆန်က လေယာဉ်မှူး မောင်းနေသည့် ခရီးလမ်းကြောင်းသည် မမှန်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ကွန်ဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

မာလင်ဆန်သည် ကွန်ဝေး၏ ရှေ့မှ ကပ်လျက်ခုံတွင် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ သူသည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ပါးနှစ်ဖက်သည် ပန်းရောင်သမ်းလျက် ရှိ၏။ သူသည် ဉာဏ်ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုကျတော့ နည်းသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ ကျောင်းစာအသိမျှသာ ရှိနေသေးသူ ဖြစ်၏။ အောင်မည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဌာနဆိုင်ရာစာမေးပွဲတစ်ခုတွင် ကျရှုံးသဖြင့် သူ့ခမျာ ဘတ်စကူးသို့ အပို့ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးနှင့် ခြောက်လမျှ တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၍ ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို ခင်မင်လျက် ရှိ၏။

ကွန်ဝေးကတော့ ဆူညံလျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံ စက်သံကြောင့် စကားပြောချင်စိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လမ်းကြောင်းကိုပဲ လိုက်လိုက် ခရီးလမ်းကြောင်းကို အသိဆုံး လူမှာ လေယာဉ်မှူးသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ် စက်သံက ချော့၍ သိပ်သလို ဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်လှလှ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင်မှ မာလင်ဆန်က သူ့အား ထပ်မံ၍ အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်သည်။

“ဒီမှာဗျ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို မောင်းလာတဲ့ လူဟာ ဖင်းနား မဟုတ်လား။”

“အေးလေ သူပေါ့၊ ဘာလဲ အခု သူ မဟုတ်လို့လား။”

“အခုပဲ သူ နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ ဖင်းနား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောရဲတယ်။”

“ကာထားတဲ့ မှန်ကို ဖောက်ပြီးမှ မြင်ရတာ ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ နဲ့ ပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူး။”

“ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဖင်းနား မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းခွဲခြားနိုင် ပါတယ်ဗျ။”

“ဒီလိုဆိုလည်း တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖြစ်တော့ကော ဘာဆန်း တာ မှတ်လို့၊ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ။”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ ဒီလေယာဉ်ပျံကို သူမောင်းရမှာလို့ ဖင်းနား ကိုယ်တိုင် က ကျွန်တော့်ကို ပြောထားတာ။”

“မင်းကို ပြောပြီးတဲ့ နောက်မှ သူ့ အထက်အရာရှိတွေက စိတ်ပြောင်း ပြီး သူ့ကို တခြား လေယာဉ် မောင်းခိုင်းချင် မောင်းခိုင်းမှာပေါ့။”

“ကဲ ဒီလိုဆို အခုလူက ဘယ်သူလဲဗျာ။”

“ငါ့ရဲ့ ချစ်သော မိတ်ဆွေလေးရယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ ကွယ်၊ လေတပ်မတော်က လေယာဉ်မှူးတိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို ငါ မှတ်မိနေ လိမ့်မယ်လို့များ မင်း ယူဆနေသလားဟင်။”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လူအတော်များများရဲ့ မျက်နှာ တွေကို မှတ်မိနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကိုတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး။”

“မင်း မမြင်ဖူးတဲ့ အစုထဲက တစ်ဦး ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ။” ကွန်ဝေးက တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ “ငါတို့ ပက်ရှုဂါကို ရောက်သွား တဲ့အခါကျတော့ မင်း သူ့ဆီသွားပြီး မိတ်ဖွဲ့ပေါ့။ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း မေးကြည့်ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။”

“ဟာဗျာ ဒီနှုန်းအတိုင်းသာ မောင်းနေလို့ကတော့ ပက်ရှုဝါကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မြန်မြန် မရောက်ဘူး၊ လမ်းကြောင်းလည်း မှန်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ၊ ပြီးတော့လည်း ဒီလောက် အမြင့်ကြီး မောင်းနေလို့ကတော့ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကွန်ဝေးကတော့ လုံးဝပူပန်ကြောင့်ကြခြင်းမဖြစ်ချေ။ သူသည် လေယာဉ် ခရီးဖြင့် သွားလေ့သွားထရှိခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် အသေးအဖွဲ့ကို အလေးအနက် ထား၍ မရမှန်းသိနေသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့အနေဖြင့် ပက်ရှုဝါတွင် အရေးတကြီးဆောင်ရွက်စရာ ဘာအလုပ်မျှမရှိပေ။ ပက်ရှုဝါတွင် သူ တွေ့လိုသည့် မိတ်ဆွေလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဤလေယာဉ်ခရီးသည် လေးနာရီပဲကြာကြာ ခြောက်နာရီပဲကြာကြာ သူ ဂရုစိုက်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

သူသည် အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး မဟုတ်။ သူ့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှ စောင့်၍ တလေးတစား တယုတယနှင့် ဆီးကြိုမည့်သူ မရှိ။ မိတ်ဆွေတွေ ကတော့ရှိ၏။ သူ ရောက်သွားလျှင် တချို့က သူ့အား အရာရှိ ကလပ်သို့ ခေါ်သွားပြီးအရက်တိုက်ကြမည်။ ပျော်စရာကောင်းသည့် အလားအလာ ကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုပွဲမျိုးတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲဖို့ အတွက် မည်သူကမျှ တောင့်တောင့်တတ ရှိကြလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဤပွဲမျိုး၏ သာယာမှုကို သူမြင်မိသည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့စိတ်က သိပ်ပြီး တမ်းတမ်းတတ မဖြစ်လှပေ။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ဆယ်နှစ်အတွင်း သူ့ဘဝသည် အပြောင်းအလဲများ စွာနှင့် ကြုံခဲ့ရသဖြင့် တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ခဲ့ရ၏။ သူသည် ဘတ်စကူး၊ ပီကင်း၊ မကာအိုနှင့် အခြား သူ့ရောက်ဖူးခဲ့သမျှ နေရာများကို ပြန်၍သတိရနေသည်။ ဤနေရာများကို သူသည် မကြာခဏ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ရ၏။

သူနှင့် အလှမ်းအကွာဝေးဆုံးလို ဖြစ်သွားသောနေရာမှာ အောက်စ်ဖို့ တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသည့် နောက်တွင် သူသည် အောက်စ်ဖို့တက္ကသိုလ်၌ အရှေ့ပိုင်းနိုင်ငံများ သမိုင်းဘာသာရပ်သင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာအဖြစ် နှစ်နှစ်မျှ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

နေရောင်ဖြင့်လင်းလက်နေသည့် စာကြည့်တိုက်များအတွင်း၌ ဖုန်မှုန့်

များ ရှုခဲ့ရသည်အဖြစ်နှင့် အောက်စဖို့လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှား ခဲ့ရသည်များကို ပြန်၍မြင်ယောင်မိသည်။ ဤမြင်ကွင်းသည် သူ့အတွက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသေးသော်လည်း စိတ်ကို လှုပ်ရှားလာအောင်တော့ မစွမ်း ဆောင်နိုင်ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် ထိုနေရာ၊ ထိုဒေသ၏ အစိတ် အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟူသော ခံစားမှုကတော့ ခုအထိ ရှိဆဲပင် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဤအဖြစ် သည် သူ စီးလာသော လေယာဉ် နိမ့်ဆင်းလာနေကြောင်း အသိပေးလိုက် ခြင်းပေတည်း။ သူ့ရင်ထဲတွင် စောစောက အဓိပ္ပာယ်မရှိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခဲ့သော မာလင်ဆန်အား အပြစ်တင်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့ ရှေ့မှ မာလင်ဆန်သည် ရုတ်တရက် နိမ့်ဆင်းကျသွားသော လေယာဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းသည် လေယာဉ်ခေါင်မိုးနှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

သူ၏ ဘေးဘက်ရှိ ကပ်လျက်ထိုင်ခုံ၌ ငိုက်မျဉ်းလျက်ရှိသော အမေရိ ကန်လူမျိုး ဘားနတ်သည် လန့်နိုးလာသည်။ လေယာဉ်ပြတင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက် ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသော မာလင်ဆန်သည် “ဘုရား ဘုရား၊ ဟိုမှာကြည့်ကြပါဦး” ဟု အလန့်တကြား ထအော်သည်။

ကွန်ဝေးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့် မြင်ကွင်း မဟုတ်။ သူ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက် ထားသောအရာများမှာ အစီအရီ တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်တန်းများ တည်ရှိရာ တပ်မြို့များနှင့် လေယာဉ်ပျံများထားရာ အဆောက်အအုံကြီး များ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လက်တွေ့ သူ့မြင်တွေ့နေရသည့် အရာမှာ လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသော အညိုရောင် သန်းနေသည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများသာ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံမှ လွှမ်းခြုံထားသော မြူနှင်း များနှင့် တောင်ခိုးတောင်ငွေ့များကြောင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင်ပင် မမြင်ရ။

သူတို့ လေယာဉ်သည် လျင်မြန်စွာ အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလျက် ရှိ သည်ဟု ဆိုရသော်ငြားလည်း သာမန် ပျံသန်းနေကျ နှုန်းနှင့် တွက်မည် ဆိုပါက ယခုအချိန်ထိ အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အတွန့်အလိပ်

များ ဖြစ်ကာ လှိုင်းထသည့်နှယ် နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်နေသော တောင်စွန်း တောင်ထွတ်ကြီးများနှင့်အတူ ကြီးကြားကြီးကြား တည်ရှိနေသောတောင်ကြား လွင်ပြင်များကိုပါ မြင်နေရ၏။ နယ်စပ်ဒေသ၌သာ တွေ့မြင်နိုင်သည့် ရှုခင်းများတည်း။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ဤမျှလောက်သော အမြင့်မှနေ၍ ဤရှုခင်းမျိုးကို ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ဖူးပေ။ သို့သော်လည်း ကြားဖူးနားဝဖြင့် နယ်စပ်ဒေသမှ ရှုခင်းများ ဖြစ်ကြောင်း အတပ်သိနေသည်။ ဤနေရာများသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မှ ပက်ရှုဝါမြို့၏ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှ နေရာများ မဖြစ်နိုင်။

“ငါ ဒီအပိုင်းမျိုးကို အရင်က လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး” ဟု သူက ရေရွတ်သည်။ ထို့နောက် တခြားလူများ ကြားလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကုန်မည်ကို စိုးသဖြင့် မာလင်ဆန်၏ နားတစ်ဖက်တွင် ပါးစပ်တပ်ကာ နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ပြောသည်။ “ဟေ့ မင်းစောစောက ပြောတာ မှန်သလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကြည့်ရတာ ဒီငနဲ လမ်းမှားနေပုံပဲကွ”

လေယာဉ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် အရှိန်ဖြင့် အောက်သို့ ထိုးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် လေယာဉ်နိမ့်လာလေ အပူရှိန်ပြင်းလေဖြစ်လေသည်။ မီးမြှိုက်ခြင်း ခံထားရသည့်နှယ် ဖြစ်လျက်ရှိသော အောက်ဘက်မှ မြေပြင်သည် ရုတ်တရက် တံခါးဆီး၍ ဖွင့်လိုက်သည့် ပေါင်းဖိုကြီးတစ်ဖိုနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်မှန်ပြတင်းများ၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်မှ တောင်ထိပ်များသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

အခုဆိုလျှင် လေယာဉ်သည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြစ်နေသော တောင်ကြား လွင်ပြင်ပေါ်အတိုင်း ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ အောက်ခြေမြေပြင်သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များပေါ်၌ အစုလိုက် အပုံလိုက် တင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အပျက်အစီး အကျိုးအပျက် အစအနများဖြင့် လည်းကောင်း ပြည့်လျက်ရှိသည်။ မြေပြင်တစ်ပြင်လုံးသည် ကျောက်မီးသွေးတုံးများဖြင့် ကြံဖြန့်ပြီး ခင်းထားသည့်နှယ် ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်သည် တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ကာ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ တက်ချည် ကျချည်ဖြစ်နေသော ပင်လယ်လှိုင်းလုံးကြီး များကြားမှ ခတ်လှေ တစ်စင်းနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ လေယာဉ်ထဲမှ ခရီးသည် လေးဦးသည် သူတို့၏ ထိုင်ခုံများကို ဖက်တွယ်ထားကြရလေသည်။

“ဆင်းချင်လို့နဲ့ တူတယ်”ဟု အမေရိကန် အမျိုးသားက အလန့်တကြား ထအော်သည်။

“သူ ဆင်းလို့ မရနိုင်ဘူး”ဟု မာလင်ဆန်က ပြန်အော်ပြောသည်။ “ဆင်းဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ဒီလူ ရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်၊ တစ်ခုခုနှင့် တိုက်ပြီး ပျက်ကျမှာပဲ၊ ပြီးရင်.....”

သို့သော်လည်း လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်ကို မြေပြင်သို့ ဆင်း သည်။ ရိုးတစ်ခု၏ဘေးတွင် မြေကွက်လပ် တစ်ခုရှိ၏။ အလွန် ကျွမ်းကျင် စွာဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားသော လေယာဉ်သည် ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ ယမ်း သွားပြီး တစ်ချက်မျှ အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်၌ ရပ် သွားသည်။

ထို့နောက် စဉ်းစား၍ မရနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည့် အဖြစ် တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ဗောင်း ထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားသော လူတစ်အုပ်သည် အရပ်လေးမျက်နှာရှိ နေရာအနှံ့အပြားမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး လေယာဉ်ပျံကို ဝိုင်းထားကြသည်။ လေယာဉ်မှူးမှ တစ်ပါး အခြားလူများ မဆင်းနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်ပေး လျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်မှူးကတော့ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွား ပြီး ထိုလူအုပ်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောလျက် ရှိသည်။

လေယာဉ်မှူးသည် ဖင်းနား မဟုတ်သည်မှာ သေချာသွားပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်၊ ဥရောပတိုက်သား တစ် ယောက်ပင် မဟုတ်။ လူတချို့သည် မလှမ်းမကမ်းရှိ နေရာ တစ်နေရာမှ ဓာတ်ဆီပုံးများကို သယ်ယူကာ လေယာဉ်ပျံ ဓာတ်ဆီတိုင်ကီကဲ့သို့ လောင်း ထည့်နေကြသည်။ အောက်မှ လူအုပ်သည် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ လှမ်း၍ အော်နေကြသောခရီးသည် လေးဦးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ခရီးသည်

များ အနေဖြင့်လည်း သူတို့ဘက် လှည့်၍ ချိန်ရွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ၏ ပြောင်းဝများကို မြင်နေရသဖြင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းရန် မကြိုးစားဝံ့ကြချေ။

ပွတ်ရှ်တု* ဘာသာစကားကို အနည်းငယ်မျှ တတ်သော ကွန်ဝေးက အောက်မှ လူစုကို ထိုဘာသာစကားဖြင့် လှမ်းအော်ပြောသည်။ သို့သော် လည်း လူအုပ်ထဲမှ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြုပေ။ ကွန်ဝေးသည် သူတတ်သော ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးဖြင့် လေယာဉ်မှူးအားစကား လှမ်းပြောကြည့် သည်။ လေယာဉ်မှူး၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ သူ့လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး ပြောင်းဝသာလျှင် ဖြစ်၏။

ပူပြင်းလှသော နေ့လယ်ခင်း နေရောင်သည် လေယာဉ် ခေါင်မိုးပေါ် သို့ မညှာမတာ ကျရောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်ထဲမှ ခရီးသည် များမှာ အပူဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံနေကြရလေ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ဘာမျှ မတုံ့ပြန်နိုင်သည့်အခြေအနေတွင် ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိကြသည်။ အရေးတကြီးထွက်ခွာလာရခြင်း ဖြစ်၍သူတို့ လက်ထဲတွင် လက်နက်များ လည်း ပါမလာခဲ့ကြပေ။

တိုင်ကီတွင် ဓာတ်ဆီပြည့်သွားသောအခါ ခရီးသည်များ အတွက် ရေတစ်ပုံးကို လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်းတင်ပေးသည်။ ရေမှာ ကြက်သီးနွေးရေ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အပြုအမူများမှာ ရန်ပြုလိုသည့် လက္ခဏာမရှိသော်လည်း မေးသမျှ မေးခွန်းများကိုမူ အဖြေမပေးကြချေ။

လေယာဉ်မှူးသည် အောက်မှ လူစုနှင့် တစ်ခဏမျှ စကားပြောပြီးသော် လေယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ ပက်သန်**တစ်ဦးက လေယာဉ်ပျံကို တွန်းအားပေးသည့် ပန်ကာအား တအား လှည့်ပေးသည်။ လေယာဉ်စက် သံသည် မြည်ဟည်းလာသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် အကန့်အသတ်များ ပိုင်းရံလျက် ရှိသော မြေပြင်မှ နေ၍ လေယာဉ်တက်ရသည်မှာ လွယ်သည်

* Push tu ပွတ်ရှ်တု ဘာသာစကား။ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၌ အဓိက အသုံး ပြုသော အိုင်ရန်းနီယန် ဘာသာစကား ဖြစ်သည်။
** Pathan အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၏ မွတ်ဆလင် ဘာသာဝင် အင်ဒိုအိုင်ရေး နီးယန်းကပြား တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု။

မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အတက်သည် အဆင်းထက်ပင် ပို၍ ညင်သာသေးသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ပို၍ သိသာလျက် ရှိ၏။

လေယာဉ်သည် မြူဆိုင်လျက်ရှိသော အခိုးအငွေ့များ တည်ရှိရာ ကောင်းကင်ထက်သို့ ထိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ လှည့်သည်။ သွားရမည့် ခရီးလမ်းကြောင်းကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် နေမွန်းတိမ်းခဲ့လေပြီ။

အဖြစ်ကတော့ အထူးခြားဆုံးနှင့် စိတ်ရှုပ်စရာ အကောင်းဆုံးသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပေတည်း။ လေယာဉ် ကောင်းကင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အေးမြသော လေသည် သူတို့စိတ်ကို ကြည်လင် လန်းဆန်းစေသည်။ ခရီးသည်များသည် သူတို့ ကြုံနေရသည့် အဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ အဖြစ်ကတော့ အနိုင်အထက် ပြုမှု တစ်ခုပေတည်း။

ယခုအဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရနိုင်သည့် အဖြစ်မျိုးသည် ယခင်က မရှိခဲ့စဖူး။ ဤနယ်စပ်ဒေသ၏ ပုန်ကန် ထကြွ သောင်းကျန်းမှု သမိုင်းမှတ်တမ်းများထဲတွင်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး ရှိဖူးခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့သည်ကို သူတို့ မတွေ့ဖူးခဲ့။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်တစ်ခုပေတည်း။

သူတို့ကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်ထဲတွင် အဓိက ကံဆိုးသူများ အဖြစ် ပါဝင်နေခြင်းကပင်လျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာကြီးတစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထိတ်လန့်အံ့ဩခြင်းဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အကြီးအကျယ် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ခံပြင်းသောစိတ် ပေါ်လာတတ်သည်မှာ လူ့သဘာဝ ဖြစ်သည်။

မာလင်ဆန်သည် အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံး ခြုံငုံ၍ သုံးသပ်ကာ သူတို့ လူစုပြန်ပေး အဆွဲခံရပြီဟု ကောက်ချက်ချသည်။ ကျန်လူစုကလည်း မာလင်ဆန်၏ အယူအဆကို လက်ခံကြသည်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့ လူစုပြန်ပေးအဆွဲခံရခြင်း ဖြစ်မည်။ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ အသစ်အဆန်းတော့ မဟုတ်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အရင့်အရင်ကလည်း ပြန်ပေးဆွဲမှုများ အများအပြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းပြန်ပေးဆွဲမှု အားလုံးလိုလိုပင် အဆင်

ပြေပြေနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်က များ၏။

တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများသည် သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲသွားသူများအား တောင်တန်းများပေါ်ရှိ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားရာ နေရာ၌ ဝှက်ထားမည်။ သူတို့ပြန်ပေးဆွဲလာသူများအား ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစုစောင့်ရှောက်ထားမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့တောင်းခံသည် ငွေကို အစိုးရက ပေးလိုက်သည့်အခါ ပြန်ပေးဆွဲထားသူကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်။ ပြန်ပေးအဆွဲခံရသူအနေဖြင့် သိပ်ပြီး ပူပင်စရာတော့ မရှိ။ ပြန်ပေးသမားများအား ပေးရမည့်ငွေမှာ မိမိကိုယ်ပိုင် ငွေထဲမှ ပေးရခြင်း မဟုတ်။ မိမိအတွက် အစိုးရက ငွေပေး၍ ရွေးယူခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ ငွေမရမချင်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ ထားသည့် အချိန်ကာလအတွင်းတွင် စိတ်မသာယာမှု ဒဏ်ကိုတော့ ခံစားရလိမ့်မည်။ ပြန်ပေးဆွဲခံရသူပြန်လွှတ်လာသည့်အခါတွင်မူ လေတပ်မတော်မှ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တစ်စုတစ်စုကို စေလွှတ်ပြီး ဗုံးကြဲမည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိ၏ နောက်ပိုင်း ဘဝမှာတော့ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအား ပြောပြလို့ ကောင်းသည့်အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု မိမိထံတွင် ကျန်ခဲ့မည် ဖြစ်၏။

ယခင်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသမျှသော ပြန်ပေးဆွဲမှုများကို အခြေခံ၍ ဖြစ်လာတတ်သည့် အခြေအနေများကို မာလင်ဆန်က ရှင်းပြသည်။ သို့သော် လည်း အမေရိကန်အမျိုးသား ဘားနတ်အဖို့ မာလင်ဆန်၏ စကားသည် သရော်စရာ စကားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

“လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ၊ အခုကိစ္စဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူရဲ့ အလွန်ပါးနပ်လိမ္မာတဲ့ အကြံအစည်စိတ်ကူးတစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောဝံ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လေတပ်မတော်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ အနေနှင့် ဒီကိစ္စကို အောင်မြင်စွာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင် မထားနိုင် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ အင်္ဂလိပ်တွေက ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်က ရှိကာဂိုမြို့တော်အတွင်းမှာ လုယက်မှုတွေ ဖြစ်တာကို သရော်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ကိုင် လူဆိုးတစ်ယောက်က ဦးလေးဆမ်*တို့ ပိုင်တဲ့ လေယာဉ်တွေထဲက လေယာဉ်တစ်စီးကို အခုလို

* အမေရိကန် လူမျိုးများကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြန်ပေးဆွဲသွားတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မကြားဖူးခဲ့ပါဘူး ခင်ဗျား။ အဲဒီတော့ စကားမစပ် လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လေယာဉ်မှူးအစစ်ကို ဒီအကောင် ဘယ်လိုလုပ်ပစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာလေးတော့ ကျွန်တော် သိချင်နေ မိပါ တယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာ ပြောရရင်တော့ လေယာဉ်မှူးအစစ်ကို သဲအိတ်နှင့် ရိုက်လှဲပစ်ခဲ့ဟန် တူပါတယ်”

စကားဆုံးသောအခါ သူသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းလိုက်၏။

ဘားနတ်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားပြီး အသားဆူဖြိုးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တင်းမာသယောင်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် ပြောင်ချင် လှောင်ချင်တတ်သော အရေးအကြောင်းများသည် ထင်လျက်ရှိ သည်။ သူ၏အဆိုးကိုသာ မြင်ချင်တတ်သော စိတ်ကပင်လျှင် ထိုအရေး အကြောင်းများကို ပျက်သွားအောင် ဖျက်မပစ်နိုင်ပေ။ ဘတ်စကူးမြို့ပေါ်ရှိ လူများ အနေဖြင့် သူ့အကြောင်းကို များများစားစား မသိကြချေ။ ရေနံ လုပ်ငန်းသွားရောက်လုပ်ကိုင်နေသော ပါရှားနိုင်ငံမှ တစ်ဆင့် ဘတ်စကူး သို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသောအချက်ကိုသာ သိကြသည်။

ကွန်ဝေးကတော့ အလွန် လက်တွေ့ကျသော အလုပ်တစ်ခုဖြင့် အလုပ် ရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ သူတို့တွင် ပါလာသည့် စာရွက်အလွတ်များကို ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းပြီး သူတတ်ထားသမျှ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးဖြင့် သူတို့အဖြစ်ကို အတိုချုပ် ရေးသားကာ လေယာဉ် ပြတင်း ပေါက်မှ အောက်သို့ ပစ်ချလျက်ရှိသည်။ အခုလို လူနေ အလွန်ကျဲသော နိုင်ငံမျိုး၌ သူ ပစ်ချခဲ့သော စာရွက်များကို လူတွေ့ဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန် မလွယ်ကူသော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ဟူသော သဘောဖြင့် ကံကို ယုံ၍ သူတတ်နိုင်သမျှ လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စတုတ္ထ ခရီးသည် မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်ဗီးကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ စေ့၍ ထိုင်ခုံတွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်လျက်ရှိသည်။ ဖြစ်လာသည့် အရေးအခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အံ့နည်းငယ်မျှ ဝင်၍ ဝေဖန်ခြင်း ပြုသော် လည်း ညည်းညူခြင်းကား မပြုပေ။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် လူလုံး လူဖန် ခပ်သေးသေးဖြစ်သည်။ အသားအရေ မာကျစ်ကျစ်နှင့် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ လုံးဝ သဘောမကျသော အဖြစ်များ ဖြစ်ပျက်

နေသည့် ပါတီပွဲတစ်ခုကို မရှောင်လွှဲသာ၍ တက်ရောက်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန်နှင့် ဘားနတ်တို့လောက် စကားများများ မပြော။ သူသည် အရေးပေါ် အကူအညီ တောင်းခံသည့် စာများကို တိုင်းရင်းသား ဘာသာအသီးသီးတို့ ပြန်ဆိုရေးသားခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို အမေးရှိလာလျှင် ပြန်ဖြေသည်။ မိမိတို့ ပြန်ပေးဆွဲခံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော မာလင်ဆန်၏ ယူဆချက်ကိုလည်း သူလက်ခံသည်။

ဘားနတ်က ဗြိတိသျှ လေတပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများ အပေါ် အပြစ်ဆိုခြင်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ သူ လက်ခံသည်။

“ဒီအဖြစ်ဘယ်လို ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်း ချင့်တွယ်လို့ကတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နယ်လုံး ဆူပူလှုပ်ရှားမှု ဖြစ်နေတဲ့ အခုလို အချိန်မျိုးမှာတော့ လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ဝင်လာရင် ကိုယ့်တပ်ထဲက လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်မိကြမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့အပေါ် သံသယဖြစ်မိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသဘောကို ဒီနေ့ကလည်း အစောကတည်းက ကြိုတွက်ထားမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း သူက အချက်ပြ သင်္ကေတတွေရော တခြားလျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုပါ စောစောကတည်းက လေ့လာထားပုံပေါ်တယ်။ ပိုပြီး ထင်ရှားနေတဲ့ အချက်တစ်ချက်ကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင်လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကောင်း မောင်းတတ်နေတယ်။ ဒီအဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာတဲ့အတွက် တာဝန်ရှိတဲ့ လူမှာ အပြစ် ရစေသင့်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် အပြစ်ရစေသင့် မသင့်တောင်မှ သံသယဖြစ်စရာရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု ဘားနတ်က ပြန်ပြောသည်။ “ဒီပြဿနာကို နှစ်ဖက် ရှုထောင့်ကနေပြီး ဆင်ခြင် စဉ်းစားနိုင်တဲ့ လူကြီးမင်းကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်။ ဒီစိတ်ထားမျိုးဟာ အင်မတန်မှ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ မှန်ကန်သော စိတ်ထား တစ်ခုပါပဲ ခင်ဗျာ”

အမေရိကန်များသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချသလိုလိုနှင့် တစ်ဖက်

သားအား ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်အောင် ပြောချင် ဆိုချင်တတ်သော အလေ့ အထရှိကြသည်ကို ကွန်ဝေး နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဘားနတ်၏ စကားကို စိတ်အေးအေးဖြင့် ပြုံး၍ နားထောင်သည်။ သို့သော် လည်း နောက်ထပ်တော့ စကား မပြောတော့ပေ။ သူ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် မှုသည် အဆမတန် ကြီးမားလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန် တို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေသည့် အခိုက်တွင် သူသည် အိပ်ပျော်သလို ဖြစ် သွားသည်။

“အိပ်နေလိုက်တာ သိုးနေတာပဲ” ဟု မာလင်ဆန်က ရေရွတ်သည်။ “အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တွေကတည်းက အလုပ်များ ခဲ့တာကိုး”

“ခင်ဗျားက သူ့မိတ်ဆွေလား” ဟု ဘားနတ်က မေးသည်။

“ကျွန်တော်က သူနှင့် အတူတူ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ် လုပ်တယ်၊ အလုပ်များလွန်းလို့ သူ မအိပ်ရတာ လေးည ရှိသွားပြီ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရ မယ်ဆိုရင်တော့ အခုလို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေချိန်မှာ သူ ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူတူ ရှိနေတာဟာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ၊ သူက တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားတွေ တတ်ရုံတင် မကဘူး၊ လူတွေနဲ့ ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲထဲက ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ရေးကိစ္စဟာ သူပဲ လုပ်မှာပဲ၊ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို သူဟာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားတတ်တယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ကို အိပ်ရေးဝအောင်သာ အိပ်ပေစေတော့” ဟု ဘားနတ်က ဆိုသည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြော သည်။ “သူ ကြည်ရတာ အင်မတန် သတ္တိ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ”

ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ရဲရင့်သောလူတစ်ယောက်ဟု ပြတ် ပြတ်သားသား မထင်ဝံ့ပေ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကြောင့် သူသည်

မျက်လုံးများကို မှိတ်ကာ မှိန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
 မောကျသွားခြင်းမရှိပေ။ လေယာဉ်စက်သံကို နားမှ ကြားနေရသည်။
 လေယာဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း သူ့စိတ်က သိနေသည်။ မာလင်ဆန်က
 သူ့အား ချီးမွမ်းစကား ပြောနေသည်ကိုလည်း ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားနေရ
 ၏။ ထို့နောက် သူ့စိတ်တွင် သံသယများ ဝင်လာသည်။ သူ့ဝမ်းမိုက်ထဲမှ
 တင်းကျပ်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို သူ ခံစားလာရသည်။ တကယ်တော့
 စိတ်မငြိမ်မသက်ဖြစ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာရသော ကာလ
 အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်မှန်း သူ နားလည်သည်။

သူ၏အတွေ့အကြုံအရ သူသည် ဘေးအန္တရာယ်ကို မြတ်နိုးတတ်သော
 လူများ စာရင်းတွင် မပါဝင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘေးအန္တရာယ်တစ်မျိုးမျိုး
 မှ ရရှိခံစားရတတ်သော အရာတစ်ခုခု အပေါ်၌ သာယာခြင်းတော့ ဖြစ်တတ်
 ၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခု ပေါက်ဖွားလာတတ်သည့် သည်း
 ထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရမှု။ သို့သော်လည်း သူ့အသက်ကို အဆုံးခံ၍ ဘေးအန္တရာယ်
 တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရန်မူကား ဝန်လေးသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်က သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ အတွင်း၌
 ကတုတ်ကျင်း စစ်ပွဲ၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို မုန်းတီးရွံရှာခဲ့ရဖူးသည်။
 ရဲစွမ်းသတ္တိဟူသော အရည်အသွေးတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ မဖြစ်နိုင်သည့်
 အရာများကို လုပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ နေခြင်းအားဖြင့် သူသည် အကြိမ်ပေါင်း
 များစွာပင် သေမင်းကို ရှောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူသည် ဒီအက်စ်
 အို ဘွဲ့ကို ရခဲ့၏။

ထိုဘွဲ့ကို သူရခဲ့ခြင်းမှာ ကာယအား သို့မဟုတ် လက်ရုံးရည်ကြောင့်
 ရခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် ကြိုးစားအား ထုတ်ပြီး
 မွေးမြူလာခဲ့ရသော စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ်ကြံ့ခိုင်မှု သို့မဟုတ် နှလုံးရည်ကြောင့်
 သာ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသည့်နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူသည်
 ဘေးအန္တရာယ်ပေါင်း များစွာနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါ။ ကြုံရသည့်အခါတိုင်းလည်း
 ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှုအပြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်က များလေသည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို မဖွင့်သေးဘဲ မှိန်းနေသည်။ မာလင်ဆန်က
 သူ့အကြောင်း ပြောနေသံ ကြားလိုက်ရသည့် အခါ သူ့စိတ်တွင် ထိထိခိုက်

ခိုက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်မျှ အံ့အားသင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ တကယ်တော့ လူအများက သူ့ရသတ္တိဟု အမြဲတမ်းလိုလို မှားယွင်းယူဆတတ်သော စိတ်ဓာတ်တည်ငြိမ်ကြံ့ခိုင်မှုကို သူ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ခြင်း သည် သူ၏ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်ချေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ် သူတို့လူစု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေမှာ အလွန်စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းသောအခြေအနေဖြစ်၏။ အလွန်ခက်ခဲသည့် အခြေအနေ တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၏။ ဤအခြေအနေမျိုးသည် ရဲရင့်ခြင်း သူ့ရသတ္တိ ရှိခြင်း စသည်များနှင့် ဆိုင်သည်ဟု သူမထင်ပေ။ ထိုအရာများနှင့် အလွန် အလှမ်းကွာလွန်းသည်ဟုပင် သူ ယူဆမိသည်။

ရှေ့တွင် ရင်ဆိုင်ကြရမည့်ဒုက္ခကို စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါတိုင်း သူ့စိတ်သည် အကြီးအကျယ် လေးလံလာသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိ၏။ ဥပမာ သူတို့ထဲတွင် ပါလာသည့် မစ္စဘရင့်ခဲလိုး။ သူသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူသာ အမျိုးသမီးမဟုတ်ခဲ့ပါမူ သူ့အနေဖြင့် ဘာကိုမှ ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားချင့်ချိန် မနေဘဲ စိတ်ကူးတည့်သလို ထ၍ လုပ်မိလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယခုသော်မူ သူတစ်ယောက်အတွက်ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် နောက်တွန့်လျက် ရှိရသည်။ ဤအဖြစ်မှာလည်း ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်သောအဖြစ်တစ်ခုဟုပင် ဆိုရချေတော့သည်။

ကွန်ဝေးအနေဖြင့် အခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် မိန်းမသားတစ်ယောက် ပါလာသည့်အတွက် စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့် ဖြစ်နေသော်ငြားလည်း သူ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည့်အခါ သူ ပထမဆုံး စကားစပြောသူမှာ မစ္စဘရင့်ခဲလိုး ဖြစ်လေသည်။ မစ္စဘရင့်ခဲလိုးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးမဟုတ်။ မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ အခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် ဤအရည်အချင်းနှစ်ခုသည် ကောင်းမြတ်သော အရည်အချင်းများဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ယခု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲမျိုးတွင် ဤအရည်အချင်းများသည် များစွာအကူအညီရလိမ့်မည်ဟု သူ တွက်သည်။

ထို့ပြင်လည်း ကွန်ဝေးအနေဖြင့် မစ္စဘရင့်ခဲလိုးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိ၏။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်၊ မာလင်ဆန်နှင့် အမေရိကန်

အမျိုးသား ဘားနတ်တို့သည် သာသနာပြုအဖွဲ့ဝင်များ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီး သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်များအား သိပ်ပြီး မနှစ်မြို့ဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ထင်လျက် ရှိနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဤသဘောထားမျိုး မရှိပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းသော စိတ်နေစိတ်ထားအပေါ်တွင် မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက တစ်မျိုးတစ်မည် အထင် ရောက်သွားမည်ကိုမူ စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုနဲ့တော့ ကြုံနေရပြီ” ကွန်ဝေးက သူ့ကိုယ်ကို မစ္စဘရင့်ခဲလိုး ဘက်သို့ ယိမ်းကာ စကားလှမ်းပြောသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ချောက်ချောက်ချားချား မဖြစ်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေတာကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိတယ်၊ အလွန် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး။”

“ရှင် ကြိုတင် ကာကွယ်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါတယ်”ဟု မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက ဖြေသည်။ ဤစကားသည် ကွန်ဝေး၏စိတ်ကို သက်သာရာ ရစေသည့် စကားမဟုတ်ပေ။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိလာရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ။”

“သက်သောင့် သက်သာ”ဟူသော စကားလုံးကို ဘားနတ် ကြားသွား သည်။ “သက်သောင့် သက်သာ ဟုတ်လား” ဟု သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ် သည်။ “ဘာပြုလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေ ကြသားပဲ၊ ခရီးသွားရတာလည်း ပျော်နေကြတာပဲ၊ ဖဲထုပ် တစ်ထုပ် မပါ တာ တစ်ခုပဲ လိုတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လူက လေးယောက်ဆိုတော့ ဘရစ်ချဲဖဲတော့ ကောင်းကောင်း ကစားနိုင်တာပေါ့။”

ကွန်ဝေးအနေဖြင့် ဖဲကစားခြင်းကို မကြိုက်သော်လည်း အခုလို အချိန် မျိုးတွင် ဤစကားမျိုးကို ပြောခြင်းအတွက် များစွာ ကျေနပ်မိသည်။ “မစ္စဘရင့်ခဲလိုးကတော့ ကစားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး”ဟု ပြုံး၍ ပြောသည်။

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး သွက်လက်

စွာ ပြန်ဖြေသည်။ “ကျွန်မ ကစားတယ်၊ ဖဲဟာ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ သမ္မာကျမ်းစာကလည်း ဖဲကို အပြစ်ပြောမထားပါဘူး။”

အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည့်အတွက် သူ့တို့ပင် ကျေးဇူးတင်သလို ဖြစ်သွားကြရ ၏။ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် မစ္စဘရင့်ခဲလိုးသည် မိန်းမသား တစ်ယောက် ဖြစ် သော်လည်း စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ပျော့ညံ့သူတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။

လေယာဉ်သည် မွန်းလွဲပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး အထက်ကောင်းကင်ယံရှိ ပါးလွှာသော မြူနှင်းများကို ထိုးဖောက် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ မြင့်လွန်း သဖြင့် အောက်ခြေကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မူ လေယာဉ်အောက်မှ ကာဆီးလျက် ရှိနေသော တိမ်များနှင့် မြူနှင်းများ သည် အခိုက်အတန့်မျှ ကင်းစင်သွားတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် အပေါ် သို့ ထိုးထွက်နေသော တောင်ထိပ်တစ်ခုခုကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပြုံးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက်နေသော အမည်မသိ မြစ်ကိုသော်လည်းကောင်း ဘွား ခနဲ မြင်တွေ့ရတတ်သည်။

လေယာဉ် ဦးတည်၍ ပျံသန်းနေသည့် အရပ်ကိုမူ နေ၏ အနေအထား ကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းနိုင်ကြ၏။ အခုအချိန်အထိတော့ လေယာဉ်သည် အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်ဆဲ။ ရံဖန်ရံခါတွင် မြောက်အရပ်သို့ ကွေ့သွားတတ် ၏။ သို့သော် မည်သည့် အရပ်ဒေသသို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေသည်ဟူသော အချက်မှာ လေယာဉ် သွားနှုန်း အပေါ်၌လည်း တည်နေသည်ဖြစ်ရာ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ပျံသန်းနေသည့် အခြေအနေကို ကြည့်ပါက ဓာတ်ဆီကတော့ အတော်များများ ကုန်လောက် နေပေပြီ။ တကယ်တော့ ဓာတ်ဆီကုန်နှုန်းမှာလည်း မရေမရာ ရှိလွန်းလှ သော အချက်အလက်များ အပေါ်၌ တည်မှီနေပြန်လေသည်။

ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ်ပျံသန်းမှု အတတ်ပညာပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း လေယာဉ်မှူး

သည် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပဲ ဖြစ်ဖြစ် အလွန် ကျွမ်းကျင်သည့် လေယာဉ်မှူး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူကား ကွန်ဝေး သေချာပေါက် သိနေ၏။ စောစော က ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ပြန်ကျနေသည့် တောင်ကြား လွင့်ပြင် ပေါ်သို့ ချောချောမောမော ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ထိုတောင်ကြား လွင့်ပြင် မှ ပြန်တက်ပြီး ပျံသန်းလာချိန်မှ စ၍ ယခု အချိန်ထိ ကြားကာလအတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ခြင်းတို့သည် လေယာဉ် မှူး၏ အရည်အသွေးကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်သော ဖြစ်ရပ်များဟု ယူဆရ မည် ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးသည် သူ့မျက်စိအောက်၌ အလွန် ထူးချွန်သော လုပ်ရပ်တစ်ခုခု ကို မြင်ရတွေ့ရလျှင် အသိအမှတ်မပြုဘဲ နေနိုင်သူ မဟုတ်ချေ။ ထို့ပြင် လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၌ အကူအညီ လိုအပ်နေသည် ကို သိမြင်ရပါက ကာယကံရှင်က ထုတ်ဖော်၍ မတောင်းခံသည့်တိုင်အောင် တတ်အားသရွေ့ ကူညီလိုသောစိတ် ရှိသူဖြစ်၏။ ကြံရာမရ ဖြစ်လောက် အောင် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့်ကြားမှပင် မဖြစ်မနေ ကူညီ တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အလွန်မွေးမြူရ ခက်ခဲသည့် ဤ စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ယခုသူနှင့်အတူ တွဲ၍ ဒုက္ခ တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော သူ့အဖော်များထံ၌ ရှိလိမ့်မည် ဟူ၍ကား သူ မျှော်လင့်မထားချေ။

သူ့ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သည့်အခါ ဤလူစုတွင် သူ့ထက်ပို၍ ထောက် ထားစရာ သော့ကရောက်စရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများ ရှိနေသည် ကိုမူ သူသတိပြုမိသည်။ ဥပမာ တစ်ခုပြရမည်ဆိုပါက မာလင်ဆန်။ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သော မာလင်ဆန်သည် အင်္ဂလန်၌ စေ့စပ်ထားပြီးသား ချစ်သူမိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဘားနတ်မှာလည်း အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦးပင် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး ကျတော့လည်း သူ့အသက်မွေးကျောင်းပြုနေရသည့် အလုပ်က ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ ဘယ်နည်း နှင့်မဆို ထိုအလုပ်အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကတော့ ရှိနေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သူတို့ လူစုထဲတွင် ယခု လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေ အနေအပေါ်၌ မကျေနပ်ဆုံးလူမှာ မာလင်ဆန် ဖြစ်သည်။ နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာလျက်ရှိ၏။

စောစောက သူ ချီးမွမ်းခဲ့သော ကွန်ဝေး၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးမှုကိုပင် သူ သည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုအချိန် ထိ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ရှိနေသော ကွန်ဝေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဒေါပွလျက် ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ကွန်ဝေးဘက်လှည့်ကာ ဒေါသ တကြီးနှင့် ထအော်သည်။

“ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး ဒီအရူး လုပ်သမျှကို ခံနေတော့မှာလား၊ ဟို မှန်ပြတင်းကို ရိုက်ခွဲပြီး ဒီအကောင် နဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ” ဟု ကွန်ဝေးက ဖြေသည်။ “သူ့မှာ လက်နက် ရှိတယ်၊ တို့မှာ လက်နက် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်က သူ့ကို အနိုင် ကိုင်နိုင်တယ် ထားဦး၊ တို့ထဲမှာ လေယာဉ်မောင်းတတ်တဲ့လူ တစ်ယောက် မျှ မပါဘူး”

“လေယာဉ်မောင်းတဲ့ အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး ခက်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင် ဘူး၊ ခင်ဗျား မောင်းနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် ပြောရဲတယ်ဗျာ”

“ဘယ်လိုလဲ မာလင်ဆန်၊ အခုလို အထူးအဆန်း လုပ်ငန်း မှန်သမျှ ကို ငါ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် ထင်နေရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခုလို ဖြစ်နေတာကြီးကို သည်း မခံနိုင်တော့ဘူးဗျ၊ အနည်းဆုံး ဒီအကောင်နဲ့ စကားပြောခွင့်ရအောင်လေးမှ မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား”

“ကဲ မင်း ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ၊ ပြောစမ်း”

မာလင်ဆန်သည် စောစောကထက် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ “ဒီလိုဗျာ၊ သူက ဟိုနေရာမှာ ရှိနေတယ်၊ မြင်နေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ခြောက် ပေလောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သုံးယောက်၊ ယှဉ်လိုက်ရင် သုံး ယောက်တစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ဒီနေရာက ထိုင်ပြီး သူ့နောက်ကျော ကို ကြည့်နေကြမလား၊ အနည်းဆုံး ဒီကောင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် အနိုင် ကိုင်ပြီး ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်တာလဲ ဆိုတာလောက်တော့ မေးနိုင်ရ မှာပေါ့”

“ကဲ ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို တို့ စမ်းကြည့်မယ်” ပြောပြောဆိုဆို ကွန်ဝေး

က ထိုင်နေရာမှထ၍ လေယာဉ်မှူး အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ အခန်းသည် သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြစ်ပြီး အနည်းငယ် မျှ မြင့်သည်။ ကြားမှ ခြားထားသည့် မှန်ချပ်မှာ ခြောက်စတုရန်း လက်မမျှ ကျယ်သည်။ ထိုမှန်ကို ထိုးတံခါးသဖွယ် အရှင်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၍ ဘေး တစ်ဖက်သို့ တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ပွင့်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် လေ ယာဉ်မောင်းနေရာမှ ခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ငဲ့ပြီး ခရီးသည် များနှင့် စကားပြောနိုင်သည်။

ကွန်ဝေးသည် မှန်ပြင်ကို လက်နှင့် ခေါက်၍ အသံပေးလိုက်သည်။ အထဲမှ တုံ့ပြန်ပုံမှာ သူ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မှန် တံခါးချပ်သည် တစ်ဖက်သို့ ရွေ့လျားသွားပြီး အတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်၏ ပြောင်းတံ ထွက်လာသည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှ မကြားရ။ ကွန်ဝေးသည် ခွန်းတုံ့ ခွန်းလှယ် ပြောမနေတော့ဘဲ အသာပြန်၍ ဆုတ်ခွာ လာခဲ့သည်။ မှန်တံခါးသည် ပြန်ပိတ်သွားလေ၏။

အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံးအထိ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေ သော မာလင်ဆန်သည် အထိုက်အလျောက်တော့ ကျေနပ်အားရသွားခဲ့ သည်။ “ဒီကောင် တကယ်မပစ်ရဲဘူးဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက် သွားပြီ” ဟု ကောက်ချက်ချသည်။ “အခု လုပ်တာဟာ ခြောက်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်” ဟု ကွန်ဝေးက သဘောတူသည်။ “ဒါပေမဲ့ မင့် အတွေးသေချာအောင်တော့ မင်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်းကြည့်စေချင် သေးတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအကောင်ကို အခုလို လုပ်နေမယ့်အစား တိုက်ပွဲ လေး တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်”

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မာလင်ဆန်အပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထား သည်။ သူ အခုလို တွေးသည့်အတွက် အပြစ်မတင်ရက်။ ရှေးရှေးက ဗြိတိသျှစစ်သားများ၏ အကျင့်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသင် သမိုင်း စာအုပ်များ အရေးအသားကို သူကိုယ်တိုင် သင့်အံ့ခဲ့ရဖူးသည်။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများသည် ဘာကိုမှမကြောက်၊ ဘယ်တော့မှ ဒူးမထောက်၊ ကယ် တော့မှ အနိုင်မခံ ဟူသော အဆိုအမိန့်များကို သူကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရသည်။

“နိုင်ခြေ မရှိဘဲနဲ့ လုပ်တဲ့ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲဟာ ညံ့ဖျင်းသော ကစားပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်ကွ၊ ငါဟာ အဲဒီ အမျိုးအစားထဲက သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး”

“အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အယူအဆပါ” ဟု ဘားနတ်က အလွန်သဘော ကျသည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ “တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားကို မရုန်းသာ မလှုပ်သာအောင် ဖမ်းချုပ်ထားတဲ့အခါမှာ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အေးအေးသာသာပဲ အညံ့ခံ နေလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆေးလိပ်တစ်လိပ်သောက်ရင်း ဘဝရဲ့ အရသာ ခံနေ လိုက်ဦးမယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်လို့တော့ ခင်ဗျားမှာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးမှာများ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလား”

ဘားနတ်က သူ့အမှားကို ချက်ချင်း ပြင်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ် ပါ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ်သောက်ရင် ခင်ဗျားမှာ သိပ်များ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလား”

“မဖြစ်ပါဘူးရှင်” ဟု မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးက ဖြေသည်။ “ကျွန်မကိုယ်တိုင် တော့ ဆေးလိပ် မသောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဆေးလိပ်အနံ့ကိုတော့ ကျွန်မ အရသာ ခံတတ်ပါတယ်”

သူ တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြန်၍ ပြောတတ်သော အမျိုးသမီးများထဲတွင် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် အတော်ဆုံးသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကွန်ဝေး စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တွေးလိုက်မိသည်။

မာလင်ဆန်သည် စောစောကလောက် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်တော့။ အနည်းငယ် ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူချင်း ရင်းနှီးမှုကို ပြလိုသဖြင့် ကွန်ဝေး က စီးကရက် တစ်လိပ် လှမ်းပေးသည်။ “မင်းစိတ်မှာ ဘယ်လို ခံစား နေရတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်” ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ “အလားအလာကတော့ သိပ်မကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်ရင် အဆိုးဆုံး အခြေအနေပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တို့ဘက်က လုပ်နိုင်တာ ဘာမှမရှိသလောက် ဖြစ်နေတာကိုး”

“အင်း တစ်ဖက်ကနေပြီး ကြည့်ပြန်တော့လည်း အကောင်းဆုံး အခြေ အနေလိုတော့ ပြောနိုင်တာပဲ” ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိပြန်သည်။ သူ့စိတ် ကူးနှင့်သူ ဖြေသိမ့်သည့် စကားကို မပြောဘဲ မနေနိုင်၍ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ အခုအချိန် အထိတော့ဖြင့် သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းဆဲ ဖြစ်သည်။ တချို့လူများက ပျင်းရိခြင်းဟု အမည်ပေးထားသော အလေ့ အကျင့်တစ်ခုသည် သူ့တွင် ရှိနေသည် ထင်၏။ တကယ်တမ်း ဆန်းစစ် ကြည့်ပြန်တော့လည်း ထိုအကျင့်ကို ပျင်းရိခြင်းဟု မခေါ်နိုင်။ လောကကြီး တွင် အခက်ခဲဆုံးနှင့် အပင်ပန်း အခဲရဆုံးသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိဟုပင် သူ ထင်သည်။ တာဝန်တစ်ခုခုကို ဝံ့ဝံ့စားစားနှင့် လက်ခံ ရယူလိုသော လူမှာလည်း အရေအတွက်အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလိမ့် မည်ဟုပင် သူ ထင်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ရ မည့် အလုပ်များကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပေ။ မည်သို့သော တာဝန်မျိုးကိုမှ လည်း လိုလိုချင်ချင်နှင့် ယူချင်သူမဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ လက်ရှိ အလုပ်တွင် ဤနှစ်မျိုးစလုံး ပါဝင်လျက် ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် မရှောင်မလွှဲ သာ၍ လုပ်လာရသော အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် တော့ လုပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အကယ်၍ ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို သူ့လို လုပ်နိုင်သူ သို့မဟုတ် သူ့ထက် ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်သူ ရှိလာပါက သူ့တာဝန်ကို ချက်ချင်း လွှဲပြောင်းပေးဖို့ အစဉ်သဖြင့် အသင့် ဖြစ်နေတတ် ၏။ ဤအကျင့်သည် သူ့အား သူ့အလုပ် ဌာနတွင် အောင်မြင်မှု နည်းသွား အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

သူသည် တခြားလူတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ထိပ်သို့ တက်သွားလိုသော ဆန္ဒမျိုးလည်း ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ အများတကာထက် ကြီးမြင့်ကျော်ကြား လိုသော ဆန္ဒမှာလည်း သူ့တွင် မရှိသလောက် နည်းပါးလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အလုပ်ခွင်၌ လုပ်စရာမရှိလျှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေတတ်သည်။ အခြားလူတွေကို လုပ်စရာ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် အလုပ် များလေဟန်ဆောင်ဖို့ အလွန်ဝန်လေးသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ အပြောအဆိုနှင့် အရေးအသားများမှာလည်း တိုလွန်း ပြတ်လွန်း

ရုံမျှမက အလုပ်လုပ်သည့် အခါများတွင်လည်း မည်မျှပင် အရေးကြီးသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်စေကာမူ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လုပ် တတ်၏။ ယင်းအေးဆေးမှုအတွက် အများ၏ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရ သည်မှာ မှန်သော်လည်း မရိုးသားဟူသော သံသယမျိုးဖြင့် အထက်လူ များ၏ အထင်အမြင် လွဲခြင်းကိုမူ မကြာခဏ ခံရလေ့ ရှိသည်။

သူ့အထက်က လူများက ကွန်ဝေးသည် အလုပ်ကလေးတစ်ခု ပြီး မြောက်ဖို့အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မနည်း အားတင်းပြီးမှ လုပ်ရ ကိုင်ရသူ တစ်ဦးအဖြစ် မြင်ကြသည်။ အလုပ် လုပ်သည့်အခါမျိုးတွင် မြင်တွေ့နေရ တတ်သည့် သူ၏ တည်ငြိမ် အေးဆေးမှုများလည်း အရည်အချင်း မပြည့် ဝသော သူ၏ ချွတ်ယွင်းအားနည်းချက်များကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် အရာ တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကွန်ဝေးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အများတကာ၏ မယုံ သင်္ကာ ဖြစ်မှုကြားတွင် မျောပါလျက် ရှိရ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကွန်ဝေးက တော့ ဂရုမစိုက်ချေ။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပဲထင်ထင် သူ မဖြူချေ။ အများတကာက သူ့အား အထင်အမြင် လွဲမှားနေခြင်းအတွက် စိတ်လည်း မဆိုး၊ စိတ်လည်း မပျက်၊ အခံရခက်ကာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်လည်း မဖြစ်ချေ။

တကယ်တော့ အများစုက နားမလည်ဘဲ ဖြစ်နေကြသည့် သူ၏ အမူ အကျင့်မှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူသည် ငြိမ်ဆိတ်မှု၊ စိတ် အေးချမ်းမှု၊ သမာဓိ အားကောင်းမှုနှင့် တစ်ဦးတည်း နေခြင်းကို ချစ်မြတ် နိုးသူ ဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း သူသည် စိတ်ပန်း လူပန်း ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက လုပ်စရာ လည်း ဘာမျှမရှိသဖြင့် သူ့ ထိုင်ခုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် မှီ၍ ထိုင်လိုက်ကာ စိတ်ချလက်ချပင် အိပ်လေတော့သည်။ သူ နိုးလာသည့်အခါ သူ့ အဖော် များ၏ အဖြစ်ကို သူ သတိထားမိသည်။ အားလုံးသည် ကိုယ့်အကြောင်း နှင့် ကိုယ်အပူအပင် ရှိကောင်း ရှိနေကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အခိုက်အတန့် တော့ဖြင့် မေ့နေကြဟန်တူသည်။

မစွ ဘရင့်ခဲလိုးသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ သူ့ ထိုင်ခုံတွင်

တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်နေရသည် ခပ်မှောင်မှောင် ခပ်ညစ်ညစ် ဖြစ်နေသော ရုပ်တုဟောင်းကြီး တစ်ရုပ်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ မာဆင်လန်ကတော့ သူထိုင်ခုံမှ ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိသည်။ သူ့မေးစေ့သည် လက်ဖဝါး တစ်ဖက်တွင် အပ်လျက်ရှိ၏။ အမေရိကန်ကတော့ ဟောက်၍ပင် နေလိုက်သေးသည်။ သူတို့အားလုံး လိမ္မာကြသည်ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အော်ဟစ် ဆူပူနေမည် ဆိုပါက စိတ်မော လူမော ဖြစ်ရုံသာ အဖတ်တင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ ပြောင်းလဲမှုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တခြားမဟုတ်၊ ဖျတ်ခနဲ မူးဝေသွားခြင်း၊ ပြီးတော့ နှလုံးခုန် မြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ရှူ၍ မဝသဖြင့် သတိထားပြီး အားစိုက်၍ ရှူနေရသည်။ ဤလက္ခဏာမျိုး တစ်ကြိမ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြေး၍ သတိရလိုက်သည်။ တခြားနေရာတွင် မဟုတ်၊ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကောင်းကင်ပြင်သည် မြူတိမ် ကင်းစင်ကာ ကြည်လင်သာယာလျက် ရှိ၏။ မွန်းလွဲပိုင်း၏ အလင်းရောင် အောက်ရှိ သာယာသော အပြင်လောကသည် သူ့မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် လေကို တစ်ချက်မျှ ရှူသွင်းလိုက်သည်။

ဟိုအဝေးတွင် ရှုမျှော်၍ မဆုံးနိုင်သော တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ၊ နှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ထွတ်တောင်ထိပ်များသည် တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံး ဆင့်နေကြသည့်နှယ် ရှိသည်။ ထိုတောင်ထွတ်တောင်ထိပ် တောင်စဉ် တောင်တန်းများပေါ်မှ စီးဆင်းနေကြသည့် ရေခဲမြစ်ကြီးများ၊ ထိုရေခဲမြစ်ကြီးများထက်မှ လူးလိမ့်ပြေးသွားနေကြသည့် အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသော တိမ်စိုင့် တိမ်ခဲများ။ သူတို့သည် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်သွားလောက်အောင် တောက်ပလျက် ရှိနေသော အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ရွေ့လျားသွားလျက် ရှိကြသည်။ မရူးတရူး ဖြစ်နေသော စိတ္တပေန်းချီဆရာတစ်ဦး ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။

လေယာဉ်သည် ဤမြင်ကွင်းကြားမှ ဖြတ်ကာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော

တိမ်နံရံကြီးကို မျက်နှာပြု၍ လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများသည် သူ တစ်ချိန်က ရောက် ခဲ့ဖူးသော ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ တောင်ကြားလွင်ပြင်တစ်ခုအတွင်းရှိ မာရင်းရွာမှ လှမ်း၍ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသည့် ဂျန်ဖရောအမည်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်း များနှင့် တူလှ၏။ တောင်တန်းများကြားမှ အပူရှိန်ကြောင့် ထွက်လာနေသည့် အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များမှာ မျက်စိများဖြင့် မကြည့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် ရှိလေသည်။

ကွန်ဝေးသည် ပင်ကိုစိတ်က “ရှုမျှော်ခင်းများ” ၏ အလှတွင် ယစ်မူး တတ်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့် ရှုမျှော်ခင်းမျိုးကို မြင်ရ မြင်ရ စိတ်လှုပ်ရှားလောက်အောင် ဖြစ်တတ်သူ မဟုတ်။ အကျော်အမော်ဟု အများ က အသိအမှတ်ပြုထားကြသည့် ပန်းခြံများ၏ အလှကိုပင် အရသာခံတတ် သူ မဟုတ်။ တစ်ချိန်က ဒါဂျီလင်မြို့အနီးမှ တိုက်ဂါးတောင်တန်းပေါ်သို့ တက်ပြီး ဧဝရက်တောင်ထိပ်၏ နေထွက်ချိန် အလှကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အမြင့်ဆုံး တောင်ထိပ်တွင် ငေးမောရင်း လွမ်းမော တသသော စိတ်ဖြစ်ပေါ် ခံစားခဲ့ရဖူး၏။

သို့သော်လည်း ယခု သူမြင်တွေ့နေရသည် ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါး ၏ တစ်ဖက်မှ ကြောက်စဖွယ် မြင်ကွင်းသည် ဟိုတုန်းက မြင်ကွင်းနှင့် တခြားစီ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဤမြင်ကွင်းတွင် အံ့ဩ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာများကို ရှာမတွေ့။ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ဟန် ပေါက်နေသည့် ရေခဲကျောက် တောင် ကျောက်စွန်းကြီးများသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အဆင်းအင်္ဂါကို ဆောင်လျက် ရှိကြ၏။

ကွန်ဝေးသည် ထို ကျောက်တောင်ကြီးများကို စေ့စေ့စပ်စပ် မျှော်၍ ကြည့်ကာ တွေးတော ဆင်ခြင်လျက် ရှိသည်။ တခြားအရာများကို တွေး ခြင်းမဟုတ်။ အကွာအဝေးကို မှန်းဆခြင်း၊ အချိန်နှင့် လေယာဉ်သွားနှုန်း များကို ချင့်တွယ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန်တစ်ယောက် အိပ်ရာ မှ နိုးလာသည်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်၏။ သူ့လက်သည် မာလင်ဆန်၏ လက်မောင်းထက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

* * *

[၂]

အိပ်နေသူများကို သူတို့ဘာသာသူတို့ နိုးလာသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် စောင့်တတ်သည်မှာ ကွန်ဝေး၏ ထူးခြားသော အကျင့်ဖြစ်၏။ သူ့အဖော်များသည် သူက မနိုးရဘဲနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နိုးလာကြသည်။ အိပ်မှုန်စုံများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တဩလှည့်ပတ်ကြည့်ရှုကြသည်။

ထို့နောက် ဘားနတ်က သူတို့၏အခြေအနေနှင့်ပတ်သက်၍ ကွန်ဝေး၏ သဘောထားကို မေးသည်။ ကွန်ဝေးသည် တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတစ်ဦးက ပြဿနာတစ်ရပ်ကို အများနားလည်သဘောပေါက်သွားအောင် ရှင်းပြသွားသည့်နည်း အသေးစိတ် အကျိုးနှင့်အကြောင်းနှင့် ယှဉ်၍ ရှင်းပြသည်။

သူတို့လေယာဉ်သည် ယခုအချိန်ထိ အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွင်းမှာပင် ရှိနေသေးကြောင်း၊ အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းလာသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မြင့်လွန်းအားကြီးသဖြင့် အောက်ဘက်သို့ များစွာမမြင်ရဘဲရှိကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လေယာဉ်၏ ခရီးလမ်းကြောင်း

သည် အရှေ့နှင့်အနောက် ဖြန့်ဆင်းသွားသောမြစ်တစ်ခု၏ လွင်ပြင်တစ်
လျှောက် လိုက်သွားနေသည်ဟု ထင်ရကြောင်းကိုပြောပြသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အခု သိလာရတဲ့အသိဟာ မှတ်ဉာဏ်ပေါ်မှာ တည်မှီ
ပြီး သိလာရတဲ့အသိ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့
အခု သွားနေတာဟာ အိန္ဒြေမြစ်အထက်ပိုင်းက မြစ်ဝှမ်းလွင်ပြင်အတိုင်းသွား
နေတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ အခု ရောက်နေတဲ့နေရာဟာ ကမ္ဘာရဲ့
အလှဆုံးနေရာတစ်ခုလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်ကြည့်ရင် သိလာ
မှာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်နေရာဆိုတာ ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလားဟင်” ဟု
ဘားနတ်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

“မမှတ်မိဘူး ဒီနေရာတစ်ဝိုက်ကို ကျွန်တော် အရင်ကတစ်ခေါက်မျှ
မရောက်ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ ဟောဟိုက ကျွန်တော်တို့ လှမ်း
မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းကြီးဟာ နန်ဂါပါဘတ်တောင်တန်းကြီးပဲလို့ဆိုရင်
ကျွန်တော် မအံ့ဩဘူး။ နန်ဂါပါဘတ်တောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ်
လူမျိုးနာမည်ကျော် တောင်တက်သမား မမ်မရီ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ တောင်
ပေါ့။ တောင်ရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တည်နေပုံ အနေအထားကို ကြည့်ရတာက
တော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ ကိုက်ညီနေတယ်”

“ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကကော တောင်တက်သမားတစ်ယောက်ပဲလား”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဝါသနာကြီးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံက တောင်တွေပဲ တက်ခဲ့ဖူးပါတယ်”

မာလာဆန်က ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ကြားမှဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်ကိုဦးတည်သွားနေတယ်ဆိုတာ ဆွေးနွေး
ကြရင်ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြနိုင်
တဲ့လူရှိပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ”

“အင်း ကျွန်တော် မြင်နေရသလောက် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ဟာ ဟိုးက တောင်တန်းတွေဆီကို ဦးတည်ပြီးသွားနေတာပဲ” ဟု ဘားနတ်
က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကော အဲသလို မထင်ဘူးလား ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား

ကို အခုလိုခေါ်လိုက်တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ အတူတူလက်တွဲပြီး စွန့်စားခန်းကလေးတစ်ခုနှင့်ရင်ဆိုင်ကြရဦးမှာ မဟုတ်လားဗျာ။ ဒါကြောင့် တရင်းတနှီးပဲခေါ်ရတာပါ”

တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့အား သူ့နာမည်ရင်းကို ခေါ်၍ စကားပြောခြင်း သည် အလွန်သဘာဝကျသော အရာတစ်ခုဟု တွက်ထားသော ကွန်ဝေး ကတော့ ဘားနတ်၏ တောင်းပန်စကားသည် မလိုအပ်ဘဲပြောသည့် စကား ဟုပင်ယူဆသည်။

“အို ရပါတယ်။ ခေါ်သာ ခေါ်ပါ” ဟု ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီတောင်တန်းကြီးဟာ ခါရာကိုရမ်တောင်တန်းကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ် ဗျာ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့လူ အဲဒီတောင်ကြီးကို ဖြတ်မယ်လို့ စိတ် ကူးရင်တော့ ဖြတ်နိုင်မယ့် တောင်ကြားလမ်းတွေ အများကြီးကို ရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့လူ ဟုတ်လား” ဟု မာလင်ဆန်က တအံ့တဩရေရွတ် သည်။ “ခင်ဗျားက ဟိုအရူးကို ကျွန်တော်တို့လူလို့ ဆိုနေတာလား။ ပြန်ပေး ဆွဲခံရတာဆိုတဲ့ သီဝရီကြီးကို စွန့်လွှတ်ဖို့အချိန်ရောက်လာပြီလို့ ကျွန်တော် ကတော့ ယူဆတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုဆိုရင် နယ်စပ်ကျော်လာခဲ့တာ ကြာပြီ။ အခု ရောက်နေတဲ့နေရာ အနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ပြန်ပေးဆွဲနေ ကျ လူမျိုးစုတွေ မနေဘူးဗျ။ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်းနိုင်တာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဟို အကောင်ဟာ အရူးမို့ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်တာ။ လေယာဉ်ကို ဒီလို ဒေသမျိုး ထဲ မောင်းယူလာတယ်ဆိုတာ အရူးကလွဲပြီး ဘယ်သူလုပ်မှာလဲဗျာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အလွန်တော်တဲ့လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်က လွဲ ပြီး တခြားဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်သူမှမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း နားလည်ထားတယ်” ဟု ဘားနတ်ကပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ပထဝီဘာသာရပ်မှာ သိပ်ပြီးတော်တဲ့ကောင် မဟုတ် ပေမဲ့ အခု မြင်နေရတဲ့တောင်တန်းတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံး တောင်တန်းတွေလို့ သိထားတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်အသိဟာ မှန် ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီတောင်တန်းတွေကို လေယာဉ်နဲ့ ဖြတ်ကျော်တဲ့ မြင်ကွင်း ဟာ ပထမတန်း ပြပွဲတစ်ခုရဲ့မြင်ကွင်းလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်”

“ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒတော်အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့”

ဟု မစ္စ ဘရင့်ခံလိုးက မမျှော်လင့်ဘဲနှင့်ဝင်ပြောသည်။

ကွန်ဝေးကတော့ သူ့ အယူအဆကို တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ထုတ်ဖော် ချစ်မြတ်နိုးချေ။ ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်ရသည်ဆိုဆို၊ လူ တစ်ယောက် ရူးသွပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ပဲဆိုဆို ဤကိစ္စမှာ ကိုယ်ကြိုက် သလို ပြောနိုင်ဆိုနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် အပြန်အလှန်သဘောဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက လူ၏အလိုဆန္ဒနှင့် ဘုရားသခင်၏ရူးသွပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု လည်း ယူဆနိုင်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်ရှုထောင့် ဖြင့်သုံးသပ်ပြီး ကျေနပ်ကြရသည့်ကိစ္စမျိုးဖြစ်၏။

သူ့ အပြင်လောကကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း တွေးတောဆင်ခြင်နေ ခိုက်မှာပင် ထူးဆန်းသောပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အလင်း ရောင်သည် တောင်တန်းတစ်ခုလုံးကို အပြာရောင်သို့ပြောင်းသွားစေခဲ့သည်။ အောက်ဘက်တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောများသည် မှောင်မည်းနေရာမှ ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

သူ့စိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေကျ အထီးကျန်နိုင်သော စိတ်ထက်ပို၍ နက်နဲ သည့်စိတ်ခံစားမှုတစ်မျိုးသည် သူ့ ရင်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ထို ခံစားမှုသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်းမဟုတ်။ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့် ခြင်းဟုလည်း မပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း အလွန် အရှိန်အဟုန်ကြီးမားပြီး ထက်သန်လွန်းသည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို မျှော်လင့်သည့်စိတ်မျိုး ဖြစ်၏။

သူက လှမ်းပြောသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာမှန်တယ် ဘားနတ်။ အခု ကိစ္စဟာ တဖြည်းဖြည်း နဲ့ ပိုပိုပြီးထူးခြားလာနေပြီ”

“ထူးခြားသည်ဖြစ်စေ မထူးခြားသည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးစကားဆိုစရာ ရှာမတွေ့ဘူး” ဟု မာလင်ဆန်က ဆိုသည်။ “ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရပ် ဒီဒေသဘက် ခေါ်လာဖို့ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ သွားပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုနေရာ ဆိုတာက ဘယ် နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲ....အဲဒီနေရာ ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်

ရမယ်ဆိုတာ ဟိုးကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်မှပဲ သိမယ်။ ဒီအကောင် အခုလုပ်တာဟာ သက်သက်မဲ့ အနိုင်အထက် ပြုတဲ့သဘောပဲ။ ဒီထက် လျော့ပေါ့ပြီး တွက်လို့ကို မရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကောင်ဟာ နာမည်ကြီးချင်လို့ အဆန်းထွင်တဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်ပဲ။

“တကယ်လို့ နာမည်ကြီးချင်လို့ လုပ်တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအကောင် ဟာ အရူးပဲ။ လေယာဉ် မောင်းသွားနေရင်းနှင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက် ပြန်ပြီး ရူးသွားတဲ့ လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက်အကြောင်း ကျွန်တော် ကြား ဖူးတယ်။ အခု ဒီအကောင်ကတော့ အစကတည်းကိုက ရူးနေတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သီဝရီပဲ ကွန်ဝေး”

ကွန်ဝေးက ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မာလင်ဆန်ကို ပြန်ပြောရမည် ဆိုပါ က လေယာဉ်စက်သံကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အော်၍ ပြောရမည် ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက်အထိ ပင်ပန်းခံ၍ ပြောချင်စိတ်မရှိ။ ထို့ပြင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို ငြင်းခုံစတမ်း ဆိုလျှင် ကုန်နိုင် ဖွယ် မရှိ။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်က သူ့သဘောထားကို အတင်း အကျပ် တောင်းခံနေသည့်အခါ သူ မဖြေဘဲ နေလို့မရ။

“မင်း ပြောသလို ဟုတ်တယ်ပဲ ထား။ ဒါဆိုရင် အလွန်ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ အရူးထမူ တစ်ခုလို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဓာတ်ဆီဖြည့်ဖို့ ဆင်းခဲ့တာကို မင်း မေ့ပစ်လို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ ဒီလောက် အမြင့်ကို ပျံတက်လာနိုင်တဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလည်း ထည့်စဉ်းစား”

“ဒီလုပ်ရပ်တွေက သူ မရူးဘူးလို့ သက်သေမပြနိုင်ပါဘူးဗျာ။ အရာရာ တိုင်းကို စိမ့်နိုင်လောက်အောင် ရူးနေတဲ့ အရူးမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့လေ။ ဒါလည်းပဲ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်”

“ကဲ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား ဆုံး ဖြတ်ဖို့ လိုက်တယ်။ သူ့လေယာဉ်ကို ဆင်းရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြ မလဲ။ အကယ်၍ လေယာဉ်ပျံ မပျက်လို့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သေမကုန် ဘူး ဆိုရင်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ။ သူ့ဆီကို ပြေးသွားပြီး အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ခရီးလမ်းကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ပျံသန်း လာနိုင်တဲ့အတွက် သူ့ကို ချီးကျူးစကား ပြောကြမလား”

“မဖြစ်နိုင်တာဘဲ” ဟု ဘားနတ်က ရေရွတ်သည်။ “သူ့ဆီ ပြေးသွား ပြီး ချီးကျူးစကား ပြောဖို့ အလုပ်ကို ခင်ဗျားပဲ လုပ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကိုပဲ တာဝန်ပေးရမှာပဲ”

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်အကြား ကြီး အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေမည်ကို မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ အထူး သဖြင့် ယခု ကြုံနေရသည့် ပြဿနာကို ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဘားနတ် အနေဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ရင်ဆိုင်သွားနိုင်သည် အခြေအနေ ရှိနေသည်ဖြစ် ရာ အချိန်ကုန် လေကုန်ခံပြီး မာလင်ဆန်နှင့် အငြင်းပွားနေ၍ မသင့်ဟု သူ ထင်သည်။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ကျန်လူစု၏ စိတ်နေသဘောထားကို ခန့်မှန်း၍ ရနေပြီ ဖြစ်၏။ ခြံ၍ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ယခုလို အခြေ အနေမျိုးတွင် ဤလူစု တစ်ဖွဲ့တည်း လာ၍ ဆုံမိကြသည်မှာ သိပ်ကြီး မဆိုးလှဟု တွက်သည်။

ယခု အချိန်ထိ မာလင်ဆန် တစ်ဦးသာလျှင် မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကို သည်းမခံနိုင်ဖြစ်ကာ ရန်လိုလျက် ရှိ၏။ မာလင်ဆန် တစ်ယောက် ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း ယခုလောလောဆယ် မိမိတို့ ရောက်နေသည့် အမြင့်ပေကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သိပ်ပြီး မြင့်လာသည့်အခါ ကောင်းကင်ယံရှိ လေထုသည် ပါးလာတတ်၏။ ထိုအခါ လေကို ရှူရသည်မှာ မဝသလို ဖြစ်လာတတ်သည်။ လေကို ဝဝ မရှူရခြင်း သည်လည်း လူတို့၏ စိတ်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေနိုင် သည်။ ထိုအပြောင်းအလဲမှာလည်း လူကို လိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အရာဖြစ်၏။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့်မူ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေထုပါးလျားမှုကြောင့် စိတ်လက် ကြည်လင် ပေါ့ပါးခြင်း တည်းဟူသော စိတ္တသုခနှင့် ကိုယ်လက် အင်္ဂါ သွက်လက် ပေါ့ပါးခြင်းတည်းဟူသော ကာယသုခကို ရရှိခံစားနေရ ၏။ သူသည် အေးမြသန့်စင်သော လေကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ရှူနေရသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ အဆိုး ဖြစ်မလာချေ။ အခြေအနေ တစ်ရပ်လုံးကို ခြံ၍ ကြည့်မည် ဆိုပါက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသည်မှာ လည်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ဖြင့်

သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပျက်လာနေသော၊ သူ့စိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်လျက် ရှိနေသော ဤအရေးအခင်းကို မဖြစ်အောင် တားဆီးပိတ်ပင်နိုင်သည့် အစွမ်းသည် သူ့တွင် မရှိချေ။

သူသည် အလွန်မြင့်မားပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းလှသော တောင်ထွတ် တောင်စွန်းများကို တစ်ချက်မျှ ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဤမျှလောက် ကျက်သရေရှိပြီး ဤမျှလောက် လှပခုံညားသော နေရာများသည် ယခုအချိန်ထိ မပျက်စီး မယိုယွင်းသေးဘဲ ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ ကျန်ရှိနေပါသေးကလား ဟူသော အသိဝင်လာသည်။ ထိုအသိနှင့်အတူ စိတ်ကြည်နူးခြင်း တည်းဟူသော ပီတိလှိုင်းသည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လေသည်။

တကယ်တော့ ဤနေရာ ဤဒေသများသည် လူသူလေးပါးနှင့် အလွန်အလှမ်းကွာဝေးသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ လူသူ အရောက်အပေါက် ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ ယခု အချိန်ထိ လူ့ယဉ်ကျေးမှုမရောက်သေးသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ ဤတောင်စဉ် တောင်တန်းများ၏ တစ်ဖက်မှ နေ၍ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းကြီး၏ ရေခဲပြင် ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော တောင်စွယ် တောင်ကြောများသည် မြောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ပြင်ကို ကျောပေးကာ နံရံ တံတိုင်းကြီးများသဖွယ် မိုးမိုးမတ်မတ်ရပ်၍ ကာဆီးနေကြလေသည်။ တောင်ထိပ် တောင်စွန်းများဆီမှ အလင်းရောင်များသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထွက်လာလျက် ရှိကြ၏။

အမြင့်ပေအားဖြင့် ထောင်ပေါင်း အနည်းငယ်မျှသာ မြင့်မားသော တောင်စဉ်တောင်တန်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တောင်တက်သမားများ ဘယ်သောအခါမှ မရောက်နိုင် မပေါက်နိုင် မတက်နိုင်သည့် ထာဝရ အတားအဆီးများအဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိကြသည်။ တောင်တက်သမားများအား ဤနေရာသို့အရောက် တက်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အရာများလည်း မရှိချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွန်ဝေးကတော့ တောင်တက်သမားများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ်က စံအဖြစ်သတ်မှတ်ထားသော အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဟူသမျှတွင် အနှစ်သာရ မရှိဟု မြင်နေသူ ဖြစ်သည်။ “အမြင့်ဆုံးအတွက် အစွမ်းကုန် အားထုတ်

ခြင်း” သည် သူ့အဖို့ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့ရုံမျှမက “အထက်လွှာကို မြတ်နိုး တွယ်တာခြင်း” ထက်ပင် ပို၍ ညံ့ဖျင်းသည်ဟု ယူဆသူ ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာ ရဖို့ အတွက် အလွန်အမင်း အပြင်းအထန် အားထုတ်ခြင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပေ။ အချည်းနှီး အလဟဿ ဖြစ်စေသော အကျိုးမဲ့ စွန့်လွှတ်မှုများ မှာလည်း သူ့အတွက် မက်မောစရာ ကောင်းသည့် အရာများ မဟုတ်ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းအလှတွင် ငေးမောရင်း ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးတောနေခိုက်မှာပင် ဆည်းဆာချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဆည်း ဆာ၏ အမှောင်ရိပ်သည် တောင်စဉ် တောင်ကြောတစ်လျှောက်ကို ကတ္တီပါ ကော်ဇောကြီး တစ်ချပ်ဖြန့်၍ ခင်းလိုက်သည့်နှယ် ဖြာ၍ ဖြန့်၍ ကျဆင်းလာ သည်။ ထို့နောက် တောင်တန်းတစ်ခွင်လုံးထက်ရှိ အလင်းရောင်သည် ဖျော့ တော့လာပြီး ခံညားထည်ဝါသော အလှသစ်တစ်ရပ်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်၏။

လမင်းသည် ကောင်းကင်ယံတွင် ပေါ်လာသည်။ တောင်ထိပ်တစ်ခု ချင်းစီပေါ်သို့ လရောင်ကျလာသည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှ နတ်သား နတ်သမီး များက မီးအိမ် ထွန်းပေးလိုက်သလားဟုပင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နိုင် လောက်၏။ ကြည့်မျှော်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားသော မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းသည် နက်ပြာရောင်ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်များထွက်လျက် ရှိလေသည်။ လေသည် အေးမြလာသည်။ စောစောကထက် ပို၍ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ ထိုအခါ လေယာဉ်စက်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာသည်။

ဤပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်မှုများသည် ခရီးသည်များကို စိတ်ဓာတ် ကျဆင်း စေ၏။ နေဝင်သွားလျှင် လေယာဉ်သည် ဆက်လက်ပျံသန်းလိမ့်မည်မထင်။ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်း ရှိ၏။ တခြားမဟုတ်၊ ဓာတ်ဆီ။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဓာတ်ဆီသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကုန်ရမည်။ အခု မကုန် သေးပါက မကြာခင် ကုန်ပေလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စမှာ အနှေးနှင့် အမြန် ဖြစ်ပေါ် လာတော့မည် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

မာလင်ဆန်သည် ထိုကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်၍ ပြောလာသည်။ ကွန်ဝေး ကတော့ ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်။ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေ

ဖြင့် လေယာဉ်ရောက်သည့် ခရီးအကွာအဝေးကို အတိအကျ ခန့်မှန်း၍ မရ။ အများဆုံး မိုင်တစ်ထောင် ခရီးတော့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု သူ ထင်သည်။

သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကြားသောအခါ မာလင်ဆန်က “ကဲ ဒီ မိုင် လောက် ပေါက်လာပြီ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်နေရာ ရောက်နေပြီ လဲ”ဟု စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် မေးလေသည်။

“ဒါကတော့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တို့ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ တိဗက်ဒေသရဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ အခု မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းတွေဟာ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းတွေသာ ဆိုရင်တော့ တိဗက်ဒေသဟာ ဒီတောင်တွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ရှိတယ်၊ ဟို တောင်ထွတ်တစ်ခုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယ အမြင့်ဆုံးလို့ သတ်မှတ် ထားတဲ့ ကေတူး တောင်ထိပ် ဖြစ်ရမယ်”

“ဧဝရက်တောင်ကြီး ပြီးရင် သူပေါ့” ဟု ဘားနတ်က ဝင်ပြောသည်။
“အင်မတန် လှတဲ့ ရှုခင်းပဲ”

“တောင်တက်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်မယ်ဆိုရင် တော့ ဧဝရက် တောင်ထက် တက်ရတာ အများကြီး ခက်မယ်၊ ကမ္ဘာကျော် တောင်တက်သမားတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ အီတလီ အမျိုးသား အက်ဘရူးဇီး မြို့စား ကတောင်မှ တက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ တောင်ထိပ်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့ တာ”

“ဘုရား ဘုရား” ဟု မာလင်ဆန်က ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘားနတ်က ရယ်သည်။ “ဒီခရီးမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားဝင် လမ်းပြ တစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ကွန်ဝေး၊ တကယ်လို့ ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ကော့ညက်အရက်တစ်ပုလင်းလောက် သာ ပါမယ် ဆိုရင် တိဗက်ပဲဖြစ်ဖြစ် တင်နက်ဆီပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဂရု မစိုက်တော့ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”ဟု မာလင် ဆန်က နားပူနားဆာ ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဘာပြုလို့ ဒီကို ရောက်လာ ရတာလဲ၊ အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြက်လုံး ထုတ်စရာ ရှိသလား၊ ကျွန်တော်တော့ မမြင်ဘူး”

“ရှုခင်းကတော့ လှတာ အမှန်ပဲ ငါ့လူရေ၊ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျား ပြောသလို ဟိုလူဟာ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် ဘာအကြောင်းမှ ရှာလို့ ရမယ် မထင်ဘူး”

“အိုဗျာ ဒီအကောင်ဟာ အရူးပဲ ဖြစ်မယ်၊ တခြား တွေးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ တွေးလို့လည်း မရဘူး၊ ခင်ဗျားကော စဉ်းစားလို့ ရသလား၊ ကွန်ဝေး”

ကွန်ဝေးက ခေါင်းယမ်းသည်။

သူတို့ သုံးယောက် စကားပြောနေခိုက်တွင် တစ်ယောက်တည်း တွေးနေဟန် တူသော မစ္စဘရင့်ခ်လိုးက သူတို့ဘက် လှည့်လာသည်။ “ရှင်တို့ အနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အယူအဆကို တောင်းခံတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်မ ဝင်ပြီး မပြောသင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်” ဟု အသံ စာစာ စာစာဖြင့် စကားစသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်မအနေနဲ့ မစ္စတာ မာလင်ဆန်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို သဘောတူ လက်ခံကြောင်းတော့ ပြောချင်တယ်၊ ဟိုခမျာရဲ့ ခေါင်းဟာ မမှန်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်၊ ဟိုခမျာဆိုတာ တခြားလူမဟုတ်ပါဘူး၊ လေယာဉ်မှူးကို ပြောတာပါ၊ တကယ်လို့ သူမရူးဘူး ဆိုရင်တခြားအကြောင်း ရှိနိုင်မလား၊ အင်း အခုဟာ ကျွန်မ ပထမဆုံး လေယာဉ်ပျံစီးဖူးတာပဲ။ အဲဒါရော ရှင်တို့ သိကြရဲ့လား။ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ် လေယာဉ်ပျံ စီးဖူးတာရှင်၊ အရင်ကဆိုရင် ကျွန်မကို လေယာဉ်ပျံစီးဖို့ ဘယ်သူမျှ သွေးဆောင်လို့ ရခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကဆိုရင် လန်ဒန်က ပါရီ ခရီးတိုကို လေယာဉ်ပျံ စီးကျင့်ရသွားအောင်စီးဖို့ ကျွန်မကို အစွမ်းကုန် တိုက်တွန်းခဲ့ဘူးတယ်၊ ဒါတောင်မှ ကျွန်မ လုံးဝ မစီးခဲ့ဘူး သိလား”

“ကဲ အခုတော့ ခင်ဗျား အိန္ဒိယက တိဗက်ကို လေယာဉ်ပျံ စီးနေရပြီပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား” ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။ “ဖြစ်လာပုံတွေကတော့ ဒီလိုပဲဗျ”

မစ္စဘရင့်ခ်လိုးက စကား ဆက်ပြောပြန်သည်။ “ကျွန်မ တစ်ချိန်က တိဗက် ဒေသမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးနှင့် သိခဲ့ဖူးတယ်။ သူက ပြောတယ်။ တိဗက် လူမျိုးတွေဟာ လူထူးလူဆန်းတွေတဲ့၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို မျောက်တွေက ဆင်းသက်လာတဲ့ လူမျိုးတွေလို့ ယုံကြည်ကြ

သတဲ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ထူးထူးခြားခြားကို လိမ္မာ ပါးနပ်တဲ့ လူမျိုးတွေလို ဆိုရမယ်”

“အို ကျွန်မ ဆိုလိုတာက အခုခေတ် လူတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့အနေနှင့် ဒီယုံကြည်ချက်ကို နှစ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာကတည်းက လက်ခံလာတဲ့ သဘောကို ပြောတာပါ။ ဒါက သူတို့ရဲ့ အစဉ်အလာ ရှိခဲ့တဲ့ အစွဲအလမ်း တစ်ခုပဲ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒီ အယူအဆမျိုးတွေကို မကြိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါဝင်က တိဗက် လူမျိုးတွေထက် ပိုပြီး ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မအနေနှင့် သမ္မာကျမ်းစာရဲ့ အဆိုအမိန့်ကိုပဲ လက်ခံတယ်”

*“ရှေးရိုးဝါဒီသမားတစ်ယောက် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

သို့သော်လည်း မစ္စဘရင့်ခဲလိုးသည် “ရှေးရိုးဝါဒီသမား” ဟူသော စကားလုံး၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဟန်မတူချေ။ “ကျွန်မက အယ်လ်အမ်အက်စ် အဖွဲ့ဝင်ပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ “ဒါပေမဲ့ နို့စို့ကလေးကို နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာပြုတာကျတော့ ကျွန်မ သူတို့နဲ့ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူးရှင်”

အယ်လ်အမ်အက်စ် ဟူသော အတိုကောက် စကားသုံးလုံးကို ကြားရသည့်အခါ တစ်ချိန်က သူ သိခဲ့ရသည့် လန်ဒန် မစ်ရှင်နရီ ဆိုဆိုက်ရာတီခေါ် လန်ဒန်သာသနာပြုအဖွဲ့ကို ကွန်ဝေး သတိရမိသည်။ အီရပ်စတန်၌ ကျင်းပခဲ့သော ထိုအသင်း၏ ဘာသာတရားဆိုင်ရာ ဟောပြောပွဲတစ်ခု၌ ကြုံခဲ့ရသည့် အဆင်မပြေမှုကလေးများကိုလည်း ပြန်၍အောက်မေ့မိ၏။

သူသည် မစ္စဘရင့်ခဲလိုးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အင်္ကျီများထဲမှ ခပ်ထူထူ အင်္ကျီတစ်ထည် မစ္စဘရင့်ခဲလိုးအား ပေးရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ဤ အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူ့ထက် မာကျောပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိပုံ ပေါ်သည်ဟု တွေးမိသဖြင့် မပေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် သူ့ထိုင်ခုံထက်တွင် ခပ်ကွေးကွေး မှီလိုက်ပြီး မျတ်လုံးအစုံကို မှီတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးအေးဆေးဆေး

* သမ္မာကျမ်းစာပါ အချက်အလက် ဟူသမျှကို လက်ခံ ယုံကြည်ထားသူများအား ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ လေယာဉ်ပျံကတော့ ဆက်လက် ပျံသန်းဆဲ။

ရုတ်တရက် လေယာဉ်စောင်းသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် သူတို့အားလုံး လန့်နိုးလာကြသည်။ ကွန်ဝေး၏ဦးခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိသဖြင့် တဒင်္ဂါမျှ မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားရ၏။ လေယာဉ်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားရာမှ နောက်တစ်ဖက်သို့ ပြန်၍ စောင်းသွားပြန်သည်။ ကွန်ဝေးသည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဘယ်ပြောင်း ညာလူးဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အအေးဓာတ်များလျက် ရှိသည်။

သူ ပထမဆုံး လုပ်လိုက်မိသည့် အရာမှာ လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့၍ ကြည့်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နာရီခွဲနေပေပြီ။ သူ အချိန်အတန်ကြာမျှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ သူ့နားများသည် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသော အသံတစ်သံကို ကြားနေရသည်။ ပထမတော့ သူ အိပ်မက် မက်နေသည်ဟု ထင်သည်။ နောက်တော့မှ အင်ဂျင်စက် ပိတ်ထားမှန်း သိလာရ၏။ လေယာဉ်ပျံသည် လေပြင်းတစ်ခုကို တိုးတော့သွားလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်နှင့် နီးကပ်လာနေသော မြေပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ပြက်ပြက် ထင်ထင်မဟုတ် မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ညိုမှိုင်းမှိုင်း။ မြေပြင်သည် လေယာဉ်အောက်မှ တရိပ်ရိပ် ပြေးလျက်ရှိသည်။

“သူ လေယာဉ်ကို ဆင်းလိမ့်ဦးမယ်”ဟု မာလင်ဆန်က အော်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှ အပြင်သို့ ထွက်ကျလျက်ရှိသော ဘားနတ်ကမူ “တကယ်လို့ သူကံကောင်းရင်တော့ ဆင်းနိုင်မှာပေါ့”ဟု လှမ်းပြောသည်။

လေယာဉ် တိမ်းလိုက်စောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည့်အတွက် တုန်လှုပ်မှု အနည်းဆုံးလူမှာ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး ဖြစ်၏။ သူသည် ဒိုဗာ သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ခရီးသည် တစ်ဦးသဖွယ် သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြင်ဆောင်းလျက် ရှိလေသည်။

လေယာဉ်သည် မြေပြင်သို့ ဆင်းသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ဆင်းပုံ ဆင်း

နည်းမှာ ကြမ်းတမ်းလှ၏။ “အို ဘုရား ဘုရား၊ ဆင်းပုံက ရမ်းလှပါကလား၊ တကယ့်ကို ဆိုးတာပဲ” လေယာဉ် မြေပြင်သို့ ဆင်းမိပြီး လှုပ်ရှား ခါယမ်း နေသည့် ဆယ်စက္ကန့်မျှအတွင်း သူ့ ထိုင်ခုံကို အတင်း ဖက်တွယ်ထား နေရသော မာလင်ဆန်က ညည်းသည်။

အားလုံး အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ လေယာဉ်၏ ဘီးတစ် ဖက်မှ တာယာ တစ်လုံး ကွဲသံ။ “လမ်းကတော့ ဆုံးပြီ” မည်သည့် အရာ ကို မဆို အကောင်းဘက်မှ မမြင်တတ် မကြည့်တတ်သော မာလင်ဆန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထပ်ပြောသည်။ “ဘီးချော်ပြီး ကွဲသွားတာ၊ သွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရောက်တဲ့နေရာမှာ ထိုင်နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတစ်ချက်တော့ သေချာသွားပြီ”

အရေးအခင်း တစ်ခုခုနှင့် ကြုံလာရသည့်အခါများတွင် ဘယ်တော့မှ စကားများများ မပြောတတ်သော ကွန်ဝေးသည် တောင့်တင်းနေသော သူ့ ခြေထောက်များကို ဆန့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နှင့် ဆောင့်မိခဲ့သည့် သူ့ ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို စမ်းကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာက မများ။ ပြင်းထန်ခြင်း လည်း မရှိ။ ဖူးရောင်သွားရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့လူတွေကို ကူညီဖို့အတွက် သူ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ သို့သော်လည်း လေယာဉ် စက်သတ် လိုက်ချိန်တွင် အလဲလဲအပြုပြု ဖြစ်နေရာမှ ထ၍ မတ်တတ်ရပ်နိုင်ကြသည့် လေးယောက်ထဲတွင် သူသည် နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်၏။

မာလင်ဆန်က လေယာဉ် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်း ရန် ဟန်ပြင်သည်။ “သတိထား လုပ်” ဟု ကွန်ဝေးက လှမ်း၍ သတိပေး သည်။

မာလင်ဆန်၏ ပြန်ဖြေသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

“လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဘာမှ သတိထားနေဖို့ မလိုဘူး၊ ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာ ရဲ့ အစွန်ဆုံးနေရာ တစ်နေရာနဲ့ တူပါတယ်၊ သက်ရှိသတ္တဝါဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှ မရှိဘူး”

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် လေးယောက်စလုံး အအေးဒဏ်ကို ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ခံကြရသည်။ သူတို့နားများသည် ပြင်းထန်စွာငှေ့ယမ်း

တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေသံနှင့် သူတို့ဖိနပ်သံများမှတစ်ပါးအခြား ဘာသံမျှမကြားရ။

သူတို့အားလုံး စိတ်အားတင်းရခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၏ ကြားတွင် ရောက်ကာ ကြံရာမရ ဖြစ်လျက်ရှိကြသည်။ လမင်းသည် တိမ်များနောက် သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားဟန် တူ၏။ ကြယ်ရောင်များသည် မှောင်အတိကျနေသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် လင်းလက်လာကြသည်။

မတွေးတတ်သူ သို့မဟုတ် အသိဉာဏ်ဗဟုသုတကင်းမဲ့သူတစ်ဦးသာ ဆိုလျှင် အလင်းရောင်ကင်းမဲ့ကာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော ဤ ကမ္ဘာလောကကြီးသည် အလွန်မြင့်မားသောတောင်တန်းကြီးဖြင့် ပြည့်နေသည့်နေရာကြီးတစ်ခုဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ခွင်လုံးမှာ တောင်များဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိ၏။ ထိုတောင်များ၏ ကြားမှအပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာနေသမျှမှာလည်း တောင်တန်းများပင် ဖြစ် သည်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် တောင်များပေါ်တွင် တောင်များ ဆင့်လျက် ရှိကြသည်။ တစ်လုံးပေါ်တစ်လုံးဆင့်နေကြသော တောင်စဉ်တောင်တန်း များသည် ဟိုအဝေးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ အလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါးသာရှိတော့၏။

အလွန်အမင်းစိတ်လှုပ်ရှားကာ စိတ်အားတက်ကြွလျက်ရှိနေသော မာလင်ဆန်သည် လေယာဉ်မှူးအခန်းထဲသို့ ဝင်ရန်ဟန်ပြင်လျက်ရှိသည်။

“မြေပေါ်ရောက်လို့ကတော့ ဒီအကောင် ဘာကောင်ကြီးပဲဖြစ်နေနေ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး” ဟုအော်ပြောသည်။

“အခုချက်ချင်းပဲ ဒီအကောင်ကို ကိုင်မယ်”

ကျန်လူစုသည် မာလင်ဆန်လုပ်ပုံကိုပုံကို ကြည့်ကာ မှင်တက်မိ သလိုဖြစ်နေကြသည်။ စိုးရိမ်မကင်းလည်း ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေး သည် မာလင်ဆန်ကိုဆွဲရန် နောက်မှအပြေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ မာလင်ဆန် သည် လေယာဉ်မှူးအခန်းထဲမှ အမောတကော ပြန်ထွက်လာပြီး အထစ် ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။

“ဒီမယ်ဗျ ကွန်ဝေး။ သိပ်ကို ထူးဆန်းတာပဲ။ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ဟိုအကောင် ဖျားနေတာလား၊ သေတာလား ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော် ဒီကောင်စကားမေးကို မရတော့ဘူး။ လာဗျာ . . . ခင်ဗျား တက်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး။ အဲ သူ့.ခြောက်လုံးပြူးကိုတော့ ကျွန်တော် ယူ ထားလိုက်ပြီ”

“သေနတ် ငါ့ကိုပေးထားရင် ကောင်းမယ်” ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ စောစောက ပြတင်းပေါက်နှင့် ရိုက်ခဲမိသော အရှိန်ကြောင့် သူ့ခေါင်းသည် ရီဝေဝေ မူးနောက်နောက် ဖြစ်ဆဲ။ သို့.သော်လည်း သူသည် ဗြဲန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အားတင်းသည်။ သူ ကြုံခဲ့ဖူးသမျှ အခြေအနေများထဲတွင် ယခုအခြေအနေသည် သူ့အတွက် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်နေသော လေယာဉ်စက်ခန်းအတွင်း သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော ဓာတ်ဆီနံ့က တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိသဖြင့် မီးခြစ်ခြစ်၍ ကြည့်ဝံ့လောက်အောင် မစွန့်စားရဲ။ လေယာဉ်မှူး ကိုတော့ သူ မြင်နေရသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် ရှေ့သို့မှောက်လျက် လဲကျ လျက်ရှိရာ သူ့ခေါင်းသည် လေယာဉ်ထိန်းသိမ်းရေးစက်ခုံပေါ်တွင် တင်လျက် ရှိ၏။

ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ်မှူး၏ ကိုယ်ကိုလှုပ်ကြည့်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို တင်းကျပ်ပိတ်ဆို့မနေအောင်ပြုပြင်ပေးသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ အခြေအနေ ကို ခဏမျှကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် သူ့လူများဘက်လှည့် ၍ သတင်းပို့သည်။

“မာလင်ဆန် ပြောတာဟုတ်တယ်။ သူတစ်ခုခုဖြစ်တာ အမှန်ပဲ။ ကျွန် တော်တို့ သူ့ကိုအပြင်ထုတ်မှဖြစ်မယ်”

သို့.သော်လည်း သတိထား၍ ကြည့်နေသူတစ်ဦးသာရှိပါက ကွန်ဝေး တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေပြီဟု ပြောကောင်းပြောပေလိမ့်မည်။ ကွန်ဝေး ၏အသံမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲလျက်ရှိ၏။ သူ့အသံသည် ခါတိုင်း ထက် စူးရှပြီး ခါတိုင်းထက် ကြည်လင်ပြတ်သားနေသည်။ ဤကိစ္စ နှင့်ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်တွင် အများစုက ကြိုက်၊ မကြိုက်ဟူသော အတွေး

သာမဟုတ်။ ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းတိုက်ခတ်နေသော လေ ဖြစ်သည်။ ထိုလေသည် သူတို့လေယာဉ်၏ အထက်နှင့်အောက် ဘေးဘိတို့ မှပတ်၍ တရကြမ်းငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် မင်းမူလျက်ရှိနေသော လေအရှိန်ဖြင့် လေယာဉ် သည် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

ကွန်ဝေးသည် ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ အပြင်သို့မျှော်ကြည့်သည်။ လေသည် ကောင်းကင်ယံရှိ ကြယ်များမှထွက်နေသည့်အလင်းရောင်များ ကိုပင် လေဟာအတွင်းသို့ တိုက်ခတ်၍ ထုတ်ပစ်နေသည့်နှယ်ရှိ၏။

လူစိမ်းကတော့ ယခုအချိန်ထိ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ။ ကွန်ဝေးသည် ထိုင်ခုံ နှစ်ခုကြားရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော လူသွားလမ်းပေါ်၌ ပက်လက်ဖြစ်နေသူ အား အလင်းရောင်မူန်ဝါးဝါးအောက်တွင် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် စမ်းသပ်စစ် ဆေးလျက်ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမျှ မည်မည်ရရ မသိ။

“သူ့နှလုံးအခုန်ကတော့ သိပ်နှေးနေတယ်” ဟုသာ ပြောနိုင်သည်။ သူ၏တွေ့ရှိချက်မှာ ဤမျှသာဖြစ်၏။

မစ္စဘရင့်ခဲလိုးသည် သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး ပုလင်း တစ်လုံးကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ဒီဟာလေးက သူ့အတွက် အသုံးဝင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်” ဟုပြော ကာ ကွန်ဝေးအားလှမ်းပေးသည်။

“ကျွန်မအတွက် တစ်စက်ကလေးမျှ မသုံးရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့အရေး အကြောင်းပေါ်လာရင် သုံးနိုင်အောင်ဆိုပြီး သွားလေရာ အမြဲဆောင်ထား တာ။ အခု ဖြစ်နေတာလည်း အရေးပေါ်ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား”

“အရေးပေါ်ကိစ္စလို့ပြောရမှာပဲ” ဟု ကွန်ဝေးကပြန်ပြောသည်။ သူ သည် ပုလင်းအဖုံးကိုဖွင့်၍ နမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီကို မေ့မြော နေသူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးသည်။

“သူ့အတွက်တော့ ဆေးတစ်လက်ပေါ့။ ကျေးဇူးပါပဲ” ခဏမျှအကြာ တွင် မီးခြစ်ဆံမီးတောက်အောက်မှ လူနာ၏ မျက်တောင်များ ခတ်လာသည် ကို မြင်ကြရသည်။

မာလင်ဆန်၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်လည်

လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှအားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး ...
“ကျွန်တော်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြော
သည်။

“ကျွန်တော်တို့အားလုံး မီးခြစ်ဆံတွေအကုန်ခံပြီး လူသေကောင် တစ်
ကောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ သက်သက်မဲ့အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ။ ဒီလောက်
ဝိုင်းအုံ့ပြီး ကြည့်ချင်ရလောက်အောင် ချောလှနေတဲ့ကောင်လည်း မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ။ မျက်နှာက မွဲခြောက်ခြောက်နဲ့ပါ”

“မင်းပြောသလို ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့” ဟု ကွန်ဝေးက ပြော
သည်။ သူ့အသံမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ သူဟာ လူသေကောင်တစ်ကောင်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။
ကံကလေးနည်းနည်းပါးပါးရှိရင်တော့ ငါတို့ သူ့ကိုပြန်ကောင်းလာအောင်
လုပ်ပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့”

“ကံ . . . ဟုတ်လား။ သူ သတိရလာရင်တော့ သူ ကံကောင်းတာ
ပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“သိပ်ပြီး သေချာပေါက်လည်း မတွက်နဲ့ဦးလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ
လောလောဆယ်တော့ မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်”

မာလင်ဆန်သည် ယခုအချိန်အထိ ကျောင်းသားစိတ်မကုန်သေးသော
လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ့ ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်သည့်
အခြေအနေတွင်ရှိနေသည့်ကြားမှပင် သူ့အထက်အရာရှိက တိုတိုပြတ်
ပြတ်အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကွန်ဝေးအနေ
ဖြင့် မာလင်ဆန်အား ယခုကဲ့သို့ ခပ်ထန်ထန်ခပ်မာမာ ပြောလိုက်ရသည့်
အတွက် စိတ်မကောင်းတော့ဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့တွင် မပြော
မဖြစ်သည့် အခြေအနေကရှိနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုလောလောဆယ်မှာတော့ လေယာဉ်မှူး၏
ပြဿနာကိုသာ သူ့ဦးစားပေးရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့လူစု ယခုရင်ဆိုင်
နေရသည့်အခြေအနေကို ရှင်းလင်းပေးနိုင်မည့်လူမှာလည်း သူတစ်ဦးတည်း
သာရှိသည်ဟု ယူဆမိသည့်အားလျော်စွာ သူသင့်တော်မည်ဟု ယူဆသည့်
အလုပ်ကိုသာ လုပ်ရပေတော့မည်။ သူ့အနေဖြင့် သူတို့၏လက်ရှိအခြေ

အနေကို အမှန်းအဆဖြင့် ဆွေးနွေးဝေဖန်ခြင်းလည်းမပြုလိုတော့ပေ။ စတင် ထွက်ခွာလာချိန်မှ ဤနေရာရောက်ချိန်အထိ တစ်လုံးလုံး အမှန်းအဆ အတွေးအထင်များဖြင့် အချင်းချင်းဆွေးနွေးဝေဖန်ခြင်းများကို ပြုခဲ့ကြပြီး ပြီဖြစ်ရာ လုံလောက်ပြီဟုပင် သူတွက်သည်။

ဤအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်စက သူ့စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်းတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသော ခံစားမှုလည်း ယခုအခါတွင် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ အခုဆိုလျှင် သူ့စိတ်သည်ရှေ့ရေးကို တွေးကာ ပူပင်ကြောင့်ကြခြင်း ဖြစ် လျက်ရှိပြီဖြစ်၏။ ယခု သူတို့ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေတစ်ခုလုံး ကို ခြုံ၍ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘေးအန္တရာယ် မျိုးနှင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းတော့ ကြုံရလိမ့်မည်မထင်ပေ။ သို့တစေ လည်း ခံနိုင်ရည် ရှိ၊ မရှိ သို့မဟုတ် သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိ၊ မရှိစမ်းသပ် သည့် ပွဲမျိုးတစ်ခုနှင့်တော့ ကြုံရလိမ့်မည်ထင်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြုံရပြီးခါမှ ဆိုးရွားသော ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်လျက်ရှိ၏။

လေထန်လွန်းလှသော ထိုညတစ်ညလုံး ကွန်ဝေးသည် အိပ်၍မရချေ။ အိပ်မရတိုင်း ရှေ့တွင် ကြုံလာရမည့် အရေးအခင်းများကို အကျိုးအကြောင်း ယှဉ်၍ အဆစ်အပိုင်းကျကျ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ရသမျှကို တခြားလူများ စိတ်ဆင်းရဲမည်စိုးသဖြင့် ဖွင့်ဟ၍ပြောပြခြင်းမပြုချေ။

သူ ခန့်မှန်း၍ရသလောက်ဆိုပါက သူတို့လေယာဉ်သည် ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ တောင်စဉ်တောင်တန်းများပေါ် သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် လူသိအလွန်နည်းသော ကူအင်လွန်း တောင်တန်းဆီသို့ ရှေးရှု၍လာခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။

ဤပုံအတိုင်းသာဆိုပါမူ သူတို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အမြင့်မားဆုံး နှင့် သာယာမှုအနည်းဆုံးသော တိဗက်ကုန်းမြေမြင့် ဒေသအတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပေပြီ။ ဤဒေသတွင် အနိမ့်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော တောင်ကြားလွင်ပြင်များသည်ပင်လျှင် အမြင့်နှစ်မိုင်ရှိ၏။ အလွန်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်ပြီး လူနေကင်းမဲ့သော ဒေသကြီးတစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ လူသူ

အရောက်အပေါက်လုံးဝမရှိသေးသော နယ်မြေအများအပြားတည်ရှိရာ ဒေသကြီးတစ်ခုလည်းဖြစ်၏။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အစဉ်အမြဲတိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေသာလျှင် မင်းမူနေသည့် ကုန်းမြေမြင့်များဖြင့် ပြည့်နေသော ဒေသကြီးလည်း ဖြစ်၏။

လူအများ၏ စွန့်ပစ်ထားခြင်းကိုခံနေရသော ဤဒေသကြီးအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြရသည့် မိမိတို့လူစု၏အဖြစ်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အပြစ်ကြောင့် တစ်ကျွန်းပို့ခံရသည့်လူတစ်စုနှင့်တူလျက်ရှိပေသည်။ တကယ်တော့လည်း ဤဒေသသည် သဲကန္တာရများထက်ပင် အနေရအထိုင်ရ ခက်ခဲသောဒေသတစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့ရေးကိုတွေးလိုက်လျှင် စိတ်မအေးစရာ ဖြစ်၏။

မိမိတို့၏အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားရင်း ထူးဆန်းအံ့ဩသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခိုက်မှာပင် နောက်တိုး၍ ထိတ်လန့်အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည့် အပြောင်းအလဲတစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

တိမ်တိုက်များ၏ နောက်ကွယ်တွင်ဝင်ရောက်ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သူတွေ့ထင်ထားသော လမင်းသည် မှောင်မည်းနေသော တိမ်လွှာထု ထိပ်ပိုင်းအစွန်းမှ ပြုထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှ အမှောင်ထုကို အလင်းရောင်ဝိုးတဝါးဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ကွန်ဝေးသည် ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တောင်ကုန်းနှစ်ခု ကာရံထားသော ရှည်မျောမျောတောင်ကြားလွင်ပြင်တစ်ခုကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ တောင်ကုန်းများမှာ သိပ်ပြီးမမြင့်သော်လည်း မည်းမှောင်နေသော တောင်ထိပ်များသည် အပြာရောင်သမ်းနေသည့် ညဉ့်ဦးယံမိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

ကွန်ဝေး၏မျက်လုံးများသည် တောင်ကြားလွင်ပြင်၏ ထိပ်ပိုင်းမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူ လွင်ပြင်သည် ထိုနေရာရောက်သည့်အခါ အထက်ဘက်သို့ ပျံတက်သွားနေသည့် အသွင်မျိုးပေါက်ကာ ပပ်ကြားအက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် ခမ်းနားသောအလှကို လှစ်ပြနေသည့်နှယ် တည်ရှိနေသောကြောင့် ပေတည်း။

ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အလှဆုံးသောတောင်တန်းတစ်ခုဟုပင် ကွန်ဝေး ထင်မိ၏။ ကတော့ပုံဖြစ်နေသော တောင်ထိပ်မှ နှင်းခဲထုကြီးသည် မညီ မညာမပြေမပြစ်ဖြစ်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက် ဆွဲ ထားသည့်ပန်းချီကားတစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။ ဤနှင်းခဲထုကြီး၏ အရွယ် အစားအမြင့်နှင့် အကွာအဝေးများကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ် သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ချေသည်။ နှင်းခဲထုကြီးဆီမှ အရောင်များသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက်ဖြာထွက်လျက်ရှိ၏။ တည်နေပုံမှာ ငြိမ်ဆိတ်လွန်းလှပေ သည်။

ကွန်ဝေးသည် နှင်းခဲထုကြီးဆီသို့ တွေဝေငေးမောရင်း သူမြင်တွေ့ နေရသော အရာများသည် တကယ်မှဟုတ်ပါလေစဟူသော သံသယစိတ် ပင်ဝင်မိ၏။ သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် တိမ်တစ်လိပ်သည် ပိရမစ်ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်လျက်ရှိသော တောင်စွန်းကိုဖုံးအုပ်သွားလေရာ လရောင်အောက်တွင် ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည့် တောင်ထိပ်မှ နှင်းခဲထုကြီး၏ အလှကို ပြက်ပြက် ထင်ထင်မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ မိုးချုန်းသံတမျှ ကျယ်လောင်လှသည့် နှင်း ခဲတုံးများပြိုကျသံကိုပါ သူကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့မျက်စိ အောက်မှအရာများသည် အိပ်မက်ထဲ၌မြင်နေရသည့်အရာများမဟုတ် ဟူသော အသိဝင်လာလေသည်။

သူမြင်တွေ့နေရသည့် ရှုခင်းကိုအိပ်ပျော်နေကြသည့် သူ့အဖော်များ အား နှိုး၍ပြချင်သောဆန္ဒသည် ကွန်ဝေး၏ ရင်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဤရှုခင်းကို မြင်၍ သူ့အဖော်များ၌ စိတ်အေးချမ်းမှုရလိမ့် မည်မဟုတ်ဟု တွေးမိသောအခါ မနှိုးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမှန် တကယ်လည်း စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုရနိုင်မည့် ရှုခင်းမဟုတ်ပေ။ ဤရှုခင်းသည် မိမိတို့၏ အထီးကျန်ဖြစ်မှုနှင့်ဘေးအန္တရာယ်များမှုကို ဖော်ပြနေသော ရှုခင်း ဖြစ်ချေသည်။ အခြေအနေကို ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ လူနေအိမ်ခြေရှိမည့် ရပ်ရွာသည် ဤနေရာနှင့်မိုင်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ကွာဝေးမည်မှာ သေချာ လျက်ရှိ၏။

သူတို့၏အခြေအနေကို သုံးသပ်ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့တွင် အစား အသောက်လုံးဝမရှိ။ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာ

လက်နက်မျှမပါ။ သူတို့ထဲတွင် လေယာဉ်မောင်းတတ်သူပါသည်ဆိုဦး
တော့။ လေယာဉ်ပျံက ပျက်နေပြီဖြစ်၏။ လေယာဉ်မပျက်သည့်တိုင်အောင်
ဓာတ်ဆီက ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့တွင် အလွန်ကြောက်မက်
ဖွယ်ကောင်းသည့်အအေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်ကို ခုခံကာကွယ်နိုင်မည့် အဝတ်
အထည်များလည်း ပါလာခဲ့ကြသည်မဟုတ်။

မာလင်ဆန်တွင် ပါလာသည့် ရိုးရိုးကုတ်အင်္ကျီနှင့်လောင်းကုတ် အင်္ကျီ
ကြီးများမှာလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အအေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်များမှ
အကာအကွယ်ပေးနိုင်မည့် အဝတ်အစားများမဟုတ်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကို
ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အားရစရာမရှိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အနွေးထည်
ဆို၍ သိုးမွေးအင်္ကျီနှင့် မာဖလာသာရှိသည်။

ပြီးတော့ သူမှလွဲ၍ သုံးယောက်စလုံးတောင်တန်းများ၏ အမြင့်ပိုင်း၌
ကြုံတွေ့ရတတ်သည့်ဒဏ်ကို ခံနေကြရပြီဖြစ်သည်။ ဘားနတ်တစ်ယောက်
သည်ပင်လျှင် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီဖြစ်၏။ မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူ
တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလျက်ရှိသည်။ သူ့အပြုအမူကို မြင်ရုံမျှဖြင့်
ယခု သူတို့ရင်ဆိုင်နေရသည့်အခက်အခဲများ ရေရှည်လာမည်ဆိုပါက သူ
ဘာဖြစ်သွားမည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်စရာရှိ၏။

အားတက်ဖွယ်ရာ မရှိသည့် ဤအဖြစ်များကိုကြည့်ပြီး ကွန်ဝေး စိတ်
ပျက်မိသော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ မချီးမွမ်း
ဘဲမနေနိုင်အောင်ဖြစ်ရ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် ယခုအချိန်အထိ အခြေ
မပျက်သေး။ စောစောကလို ပုံမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဣန္ဒြေမပျက်
နေနိုင်သည့်အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ မစ္စဘရင့်ခ်လိုးအတွက် မိမိမှာ
တာဝန်ရှိသည်ဟူသော စိတ်ထားဝင်လာမိသည်။

“ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုနေပါသလဲ မစ္စဘရင့်ခ်လိုး၊ နေရတာ အဆင်
ပြေရဲ့လား” ဟု သူက အားပေးသည့်အနေဖြင့် စကားလှမ်းပြောသည်။

“စစ်ကြီးအတွင်းက စစ်သားတွေ ခံစားခဲ့ရတာဟာ အခု ကျွန်မတို့
ကြုံနေရတာထက် အများကြီးဆိုးတာပဲရှင်” ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

ကွန်ဝေးအဖို့တော့ မစ္စဘရင့်ခ်လိုး၏နှိုင်းယှဉ်ချက်သည် သိပ်ပြီးထိ
ရောက်ခြင်းမရှိပေ။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုပါက စစ်ကြီးအတွင်းက

သူသည် ကတုတ်ကျင်းများအတွင်း၌ ညတိုင်းလိုလို နေခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေရသည့်အတွက် သူ့မှာကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဆင်းရဲခဲ့သည်ဟု မရှိခဲ့စဖူးပေ။ အခြားသော ဘဝတူစစ်သားများအဖို့တော့ ထိုကဲ့သို့ တငုတ်တုတ်တုတ် နေရသည့်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူ့မှာတော့ မဖြစ်ခဲ့။

သူ့စိတ်အာရုံသည် လေယာဉ်မှူးထံ ရောက်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ အသက်ရှူပုံမှာ မမှန်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် မသိမသာ ကလေးလှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ လေယာဉ်မှူးကို တရုတ်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သူ၏ ထင်မြင်ချက်သည် မှန်ကောင်းမှန်ပေလိမ့်မည်။ လေယာဉ်မှူးသည် ဗြိတိသျှလေတပ်မတော်မှ လက်ဖတင်နှင့်အဆင့် လေယာဉ်မှူးဝတ်စုံများကို ဝတ်ကာ အယောင်ဆောင်ထားသော်လည်း သူ့နှာခေါင်းနှင့်ပါးရိုးများက မွန်ဂိုလူမျိုးအနွယ်ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက်ရှိ၏။

မာလင်ဆန်ကတော့ လေယာဉ်မှူးကို အရုပ်ဆိုးသည်ဟုပြောသည်။ တရုတ်ပြည်၌နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ပြီးကြည့်၍မဆိုဟု တွေးသည်။ သို့သော်လည်း အခုလောလောလတ်လတ် သူ့လက်ထဲမှ မီးခြစ်ဆံမီးတောက်အောက်၌ ရှိနေသည့် လေယာဉ်မှူး၏ ဖြူဖျော့ဖျော့အသားအရေနှင့်ဟနေသော ပါးစပ်များကတော့ သူ့မျက်စိထဲတွင် ကြည့်၍မလှပေ။

ညသည် တရွေ့ရွေ့ သွားလျက်ရှိသည်။ လရောင်သည် တစ်ခဏမျှ မှေးမှိန်သွားသည်။ ထိုအခါ မည်းမှောင်နေသော တောင်တန်းသည် မကောင်းဆိုးဝါးကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူလာသည်။ အမှောင် အအေးနှင့် လေသည် တိုး၍ တိုး၍ ဆိုးရွား ပြင်းထန်လာသည်။ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်အထိ ထိုပုံစံအတိုင်း ဆက်သွားသည်။ ထို့နောက် လေတိုက်နှုန်း အရှိန်ပျော့လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် လောကတစ်ခုလုံး ငြိမ်ဆိတ်လာသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ တောင်တန်းသည် သူ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ပထမအစတွင် ပြာလဲ့လဲ့၊ ညိုမှိုင်းမှိုင်း၊ ထို့နောက် ငွေရောင် အစောဆုံး ပေါ်ထွက်လာသည့် နေရောင်ခြည်များ တောင်ထိပ်ပေါ် ဖြာဆင်းလာသည့် အခါတွင်

ရှန်ဂရီလာ
မူ ပန်းရောင်။

အမှောင်ထု ပါးလာသည်နှင့်အမျှ တောင်ကြား လွင်ပြင်၏အသွင် သည် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသော ကြမ်းပြင်နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဆင့်၍ တက် သွားနေသော တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောများကို မြင်လာရသည်။ တရင်း တနှီးနှင့် ဆီးကြို ဖိတ်ခေါ်နေသည့် မြင်ကွင်းတော့ မဟုတ်။

စောစောကတည်းက စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ထားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သော ကွန်ဝေး အဖို့တော့ ရှုခင်းထဲ၌ ရှိနေသည့် ထူးဆန်းသော အလှကို သတိထားခဲ့မိ၏။ ထိုအလှသည် စိတ်ကူးယဉ်လို့ ကောင်းမည့် အလှမျိုးတော့မဟုတ်။ ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင် ရှိနေသော နှင်းခဲများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ပီရမစ်သဏ္ဍာန် တောင်တန်းသည် မြင်သူ၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်လာအောင် လှုံ့ဆော်နေ သည့်နှယ် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နေသည် အပြာရောင် ကောင်းကင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ ထိုးတက်လာသည်။ ထိုအခါ ကွန်ဝေး၏စိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ သက် သာ ရှိလာလေသည်။

နေတက်လာသည်နှင့် အမျှ လေသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။ သူ့အဖော်များသည်လည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာကြပြီ ဖြစ်၏။ လေယာဉ် များအား အပြင်သို့ ထုတ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု သူက အဆိုပြုသည်။ သန့်စင် ခြောက်သွေ့သော လေနှင့်ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်တို့သည် လေယာဉ်များကို ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာစေလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်သည်။ လေယာဉ် များကို မ၍ အပြင်သို့ ထုတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်များ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြီး စကားပြော သည်။ ပီပီသသ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မဟုတ်၊ မပီမသ မသဲမကွဲ။ လေးယောက်သား လေယာဉ်များဆားမှ ငုံ့၍ နားထောင်ကြသည်။ လေယာဉ် များပြောနေသမျှကို ကွန်ဝေးမှတစ်ပါး အခြားလူများ နားမလည်။ ကွန်ဝေး ကတော့ လေယာဉ်များကို ရံဖန်ရံခါ ပြန်၍ စကားပြောသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ လေယာဉ်များသည် ပို၍ အားနည်း လာသည်။ စကားကိုလည်း စောစောကလောက်ပင် ပီသ သဲကွဲအောင်

မပြောနိုင်။ အတော်ကြီး အားထုတ်ကာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ပြောလျက်ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တပင်တပန်း စကားပြောနေရင်းမှပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် နေသည် ထန်းတစ်ဖျား အမြင့်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

*

ကွန်ဝေးက သူ့ အဖော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားတာက နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ သိသင့် သိထိုက်သမျှကို ပြောမသွားဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခု တိဗက် ဒေသထဲ ရောက်နေတယ်။ ဒါကတော့ သိသာတဲ့ ကိစ္စပါ။ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ဒီဒေသ အရောက် ခေါ်လာသလဲ ဆိုတာလည်း ပြောပြမသွားဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီအရပ်ကိုတော့ သူကောင်းကောင်း သိဟန် တူပါတယ်။ သူပြောနေတဲ့ ဘာသာစကားကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး။ စကားက တရုတ် စကားတစ်မျိုးပဲ။

“ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်ဘုန်းတော်ကြီးတွေ နေတဲ့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိတယ်လို့ သူ ပြောပုံရတယ်။ ဒီတောင်ကြား လွင်ပြင်အတိုင်းသွားရင် တွေ့နိုင်မယ့် သဘောမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အစားအသောက်နှင့် ခိုစရာ ရမယ်။ သူ ခေါ်တဲ့ နာမည်ကတော့ ရှန်ဂရီလာတဲ့။ လာဆိုတာက တိဗက်စကား၊ တောင်ကြားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို အဲဒီနေရာ သွားဖို့တော့ အတော့်ကို အလေးအနက် ထားပြီး တိုက်တွန်းသွားတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် အဲဒီနေရာကို သွားရမှာလဲ၊ ဘာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲ” ဟု မာလင်ဆန်က ပြောသည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီအကောင် ဦးနှောက် ချောင်နေပုံတော့ ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကတော့ ဖြစ်လာသမျှ အခြေအနေကို ငါ သိသလောက် မင်း

သိထားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ကွာ တကယ်လို့ ငါတို့ အနေနှင့် သူ ပြောခဲ့တဲ့ နေရာကို မဲသွားဘူး ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်သွားကြ မလဲ၊ တခြား သွားစရာ နေရာရှိသလား”

“ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ သွားပါ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဂရုမစိုက် တော့ဘူး၊ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ အခုပြောတဲ့ ရှန်ဂရီလာဟာ အဲဒီဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် မိုင်နည်းနည်း ထပ်လျှောက်ရဦး မယ်။ ဒါဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ယဉ်ကျေးမှု ရှိတဲ့ အရပ်နှင့် နောက်ထပ် မိုင်အနည်းငယ် ပိုဝေးသွားပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ကျွန်တော် ကတော့ နောက်ထပ် မိုင်ဝေးဝေး မသွားချင်တော့ဘူး၊ လျော့လေ ကောင်း လေပဲ၊ အေးလေထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီဒေသထဲက ထွက် သွားနိုင်အောင်တော့ ခင်ဗျား လုပ်ပေးမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကွန်ဝေးက စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။

“အခြေအနေကို မင်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သေးပုံ မရဘူး၊ မာလင်ဆန် ငါတို့ဟာ လူတွေ သိပ်ပြီး မသိသေးတဲ့ ကမ္ဘာအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေကြတာ၊ သွားရ လာရ အင်မတန်ခက်ခဲပြီး အင်မတန်မှ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောတဲ့ နေရာ၊ တောင်တက်အဖွဲ့လိုဟာမျိုးတောင်မှ သွားဖို့ လာဖို့ မလွယ်တဲ့နေရာမျိုး၊ ဒီလိုနေရာမျိုးတွေက ငါတို့ကို အရပ်လေး မျက်နှာက ဝိုင်းထားတာ၊ မိုင်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့ နေရာမျိုးတွေ၊ ဒီလို နေရာမျိုးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပက်ရှုဝါကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာဟာ အလွန် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့တဲ့ ကိစ္စ”

“ကျွန်မသာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ”

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုင်းက ဝင်ပြောသည်။

ဘားနတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ “တကယ်လို့ သူ ပြောသွားတဲ့ ငါ့ဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသာ ဒီအနီး တစ်ဝိုက်မှာ ရှိမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် တို့ ကံကောင်းတာပဲ”

“ဒါပေါ့၊ ကံ တကယ် ကောင်းတာပေါ့”ဟု ကွန်ဝေးက ဆိုသည်။

“ကျွန်တော်တို့မှာ အစာလုံးဝမရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး မြင်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီလောက် ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့နေရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေလို့ရမှာလဲ၊

အစားအစာကော ရှာလို့ ရမတဲ့လား၊ နောက် နာရီအနည်းငယ်ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ဆာကြတော့မယ်၊ တကယ်လို့ ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဆက်ပြီး နေကြဦးမယ်ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်မလဲ၊ လေဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်ကို ခံကြရဦးမှာ သေချာတယ်၊ ရှေ့အလားအလာက လုံးဝ မကောင်းဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီအနားမှာ လူ ရှိ မရှိ ရှာရမှာပဲ၊ သူ ပြောသွားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် လူတော့ ရှိမယ်၊ တွေ့အောင် ရှာဖို့လည်း လိုတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် ပွင့်နေတဲ့ လမ်းပဲ”

‘တကယ်လို့ သူပြောသွားတဲ့နေရာဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်နေရင်ကော”ဟု မာလင်ဆန်က မေးသည်။

ဘားနတ်က ကြားမှဝင်၍ အဖြေပေးသည်။ “အလွန်ကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့၊ ထောင်ချောက်နှင့်အတူ ဒိန်ခဲလေးတောင် ပါလာလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီထောက်ချောက်မျိုးကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ အသင့်တော်ဆုံး ထောင်ချောက်ပါ”

မာလင်ဆန် တစ်ဦးမှ လွဲ၍ အားလုံးက ရယ်ကြသည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေဆဲ။

နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက “ဒီလိုဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အားလုံးက သဘောတူတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆလိုက်တော့မယ်”ဟု ဆိုသည်။ “တောင်ကြားလွင်ပြင်အတိုင်းပဲ သွားကြမယ်၊ ကြည့်ရတာက သိပ်ပြီး မစောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ လျှောက်ကြတာပေါ့၊ ဒီမှာ ထိုင်နေပြန်လည်း ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတဲ့ အတူတူတော့ သွားကြတာပဲ ကောင်းမယ်၊ ဒီလူအလောင်းကို မြှုပ်ဖို့ကတော့ ဒိုင်းနမိုက် မရှိဘဲနှင့် မြေတူးလို့ ရမှာမဟုတ်တော့ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်လို့ အထမ်းသမား ရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြန်လာပြီး မြေမြှုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့တော့ အထမ်းသမား လိုမှာပဲ၊ အခုချက်ချင်း ခရီးစဖို့တော့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တယ်၊ ဒါမှလည်း မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူးဆိုရင် အချိန်မီ ဒီနေရာကို ပြန်လာပြီး လေယာဉ်ထဲ ဝင်အိပ်လို့ ရမယ်”

“တကယ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရှာတွေ့ရင်ကော”ဟု မာလင်ဆန်

က ဝင်မေးပြန်သည်။ သူသည် အခုအချိန်အထိ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေဆဲ။ “ကျုပ်တို့ အသတ်မခံရဘူးလို့ အာမခံမလား”

“ဒါကိုတော့ ဘယ်သူကမျှ အာမ မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ဖို့ အလားအလာကတော့ နည်းတယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေလည်း ငတ်ပြီး သေချင် သေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အေးလွန်းလို့ သွေးခဲပြီး သေချင် သေမယ်၊ အဲဒီတော့ စွန့်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာမျိုးကတော့ အလွန်အလွန် ဖြစ်ခဲတဲ့ကိစ္စမျိုးပဲ၊ အင်္ဂလိပ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုး ဖြစ်ဖို့ လမ်းက များချင် များလိမ့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကင်တာဘာရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲမှာ စိန့် သောမတ်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရဖူးတယ်” ဟု မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက ဝင်ပြောသည်။ ကွန်ဝေး၏ စကားကို ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းကိုပါ ညိတ်ပြသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ထောက်ခံချက်သည် ကွန်ဝေးဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ပျက်အောင် ဖျက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး စိတ်မရှည်တော့သည် မျက်နှာထားဖြင့် ကွန်ဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ရှန်ဂရီလာကိုပဲ သွားကြတာပေါ့၊ ရှန်ဂရီလာဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရှိရှိ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ စမ်းပြီး သွားကြည့်ကြရမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတောင်တန်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက် အထိ တက်နေရမယ့် ခရီးမျိုး မဖြစ်တန်ကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ကြတော့မှာပဲ”

မာလင်ဆန်၏ စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည် တောင်ကြားလွင်ပြင် ဦးတိုက်ထားသော ကတော့ပုံ တောင်ထိပ်ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ အလင်းရောင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရနေသည့်အခုလို နေ့ခင်းဘက်တွင် တောင်ထိပ်၏ အလှသည် ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ခမ်းနားထည်ဝါလှ၏။

ထို့နောက် သူတို့၏ အကြည့်များသည် အသွင်ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့နှင့်

အလွန် အလှမ်းကွာဝေးသော တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောပေါ်တွင် သူတို့
ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာနေကြသော ယောက်ျားများပုံသဏ္ဍာန်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ကြရသောကြောင့်ပေတည်း။

“ဘုရား ဘုရား” ဟူသော တီးတိုး ရေရွတ်သံသည် မစ္စဘရင့်ခံလိုး၏
နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

* * *

[၃]

အလွန် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျန်လူစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေချိန်တွင် ကွန်ဝေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ရှိသည်။ အဝေးမှ လာနေသော လူအုပ်ကို ခပ်အေးအေးပင် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။ လူစိမ်း သူစိမ်းများ ဟူသော အသိဖြင့် အံ့ဩခြင်းကိုလည်း မပြု။ တစ်စုံတစ်ခုများ ဖြစ်လာလေမလား ဟူသော ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်ခြင်းလည်း မဖြစ်။

ကွန်ဝေး၏ အမူအကျင့်သည် ရဲရင့်ခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ နားအေးပါအေး နေတတ်သော စိတ်ကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ သူ၏ စွမ်းရည်သတ္တိအပေါ်တွင် ယုံကြည် ကိုးစားမှု လွန်ကဲနေခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ အကယ်၍ မကောင်းမြင် ရှုထောင့်မှ ကြည့်၍ ပြောမည်ဆိုပါက ပျင်းရိခြင်း တစ်မျိုးဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူ မြင်နေရသည့် လူအုပ် သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာလျှင် ဘာတွေများဖြစ်လာမလဲ ဟူသော စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်သာ မလှုပ်မယှက် စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူအုပ်သည် တောင်ကြား လွင်ပြင်အတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်။ လူ

အရေအတွက်မှာ တစ်ခါဇင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိ၏။ သူတို့သည် ပေါင်းမိုး တပ်ကုလားထိုင် ထမ်းစင်တစ်လုံးကို ထမ်းလာကြလေသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အပြာရောင် ဝတ် ရုံကြီး ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်ကို သတိ ပြုမိကြသည်။ ဤလူစု ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားကြမည်ကို သူ ခန့်မှန်း၍ မရချေ။ မစ္စဘရင့်ခဲလိုး စောစောက ရေရွတ်ခဲ့သလို ကောင်းကင်ဘုံရှိ ဘုရားသခင်ထံမှ စေလွှတ်လိုက်သည့် လူတစ်စု ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သာလျှင် ဤလိုနေရာ ဒေသမျိုး၌ ဤလူစုကို တွေ့မြင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။

သူနှင့် ထိုလူစု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နိုင်သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက် လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကွန်ဝေးသည် သူ့အဖော်များနှင့် ခွဲကာ ရှေ့သို့ လျှောက်သွားသည်။ သူ လျှောက်သွားပုံမှာ ပျာယီးပျာယာ မဟုတ်၊ အေး အေးငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်၏။ လူချင်းဆုံမိ၍ နှုတ်ဆက်တော့မည် ဆိုလျှင် အချိန် ယူ၍ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် လုပ်တတ်သော အရှေ့တိုင်းသားများ၏ ဓလေ့ ထုံးစံကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကွန်ဝေးသည် သူတို့ဆီသို့ လာနေဟန်ရှိသည့် လူအုပ်နှင့် မလှမ်း မကမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အသာရပ်လိုက်ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ် မှ ဝတ်ရုံပြာကြီးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အောက်သို့ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် အလွန် ခံညားသော အမူအရာဖြင့် သူ့ထံသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့လက်ကို ကွန်ဝေးဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။ ထိုအပြုအမူကြောင့် ကွန်ဝေးသည် အကြီး အကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိရလေ၏။ သူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ ဝတ်ရုံပြာကြီးနှင့် လူ၏လက်ကို ဆီးဆွဲကာ ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော၊ သို့မဟုတ် အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော တရုတ် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးပေတည်း။ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေး လှုပ်မျှ ဖြူလျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးများကို သန့်ရှင်းစင် ကြယ်စွာ ရိတ်ထားသည်။ ပန်းပွင့်များဖြင့် အကွက်ဖော်ထားသည့် အပြာ ရောင် ပိုးသားဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားလေသည်။ သူ၏အပြုအမူမှာလည်း

အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး ရိုကျိုးပုံရ၏။ ထို့နောက် အလွန် တိကျပြတ်သားပြီး ပီသသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ကွန်ဝေးအား လှမ်း၍ စကားပြောသည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ ရှန်ဂရီလာ တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းက ဖြစ်ပါတယ်”

ကွန်ဝေးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဦးညွတ်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် သူ့အဖော်သုံးဦး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလွန်းလှသော ဤဒေသသို့ မည်သို့မည်ပုံ ရောက်လာရသည်ကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြသည်။ ကွန်ဝေး စကားဆုံးသောအခါ တရုတ်အမျိုးသားကြီးက သဘောပေါက်သည့်အရိပ်လက္ခဏာကို ပြသည်။

“အဖြစ်ကတော့ အင်မတန်ထူးတဲ့အဖြစ်ပါပဲ”ဟု ဆိုကာ လေယာဉ်ပျက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်မှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။ “သင့်ရဲ့မိတ်ဆွေများနဲ့ ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နာမည်က ချန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ကွန်ဝေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြုံးသည်။ တရုတ်အမျိုးသားကြီး နောက်ဆုံးပြောလိုက်သောစကားနှင့်အပြုအမူများမှာ သဘာကျစရာ ကောင်းလှချေသည်။ တိဗက်ဒေသ၏ အလွန်ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းသော တောင်တန်းများကြား၌ အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောတတ်ပြီး လန်ဒန်မြို့တော် ဝက်စ်အင်းရပ်ကွက်ရှိ ဘွန်းလမ်းမပေါ်၌သာ တွေ့မြင်ရတတ်သည့် လူကြီးလူကောင်းအပြုအမူမျိုးရှိနေသော တရုတ်အမျိုးသားတစ်ဦးကို မြင်ရခြင်းမှာ အလွန်ထူးခြားသော အရာတစ်ခုဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူသည် မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေကြသော သူ့အဖော်များ ဘက်သို့လှည့်လိုက် သည်။ သူ့အဖော်သုံးဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆုံတွေ့နေရသည့်အဖြစ် ကြောင့် အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြလေသည်။

“ဟိုဘက်က မစ္စဘရင့်ခဲလိုး၊ ဒီဟာက အမေရိကန်လူမျိုး မစ္စတာ ဘားနတ်၊ သူက မစ္စတာမာလင်ဆန်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ကွန်ဝေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အနေနှင့် ဒီနေရာမျိုးကို လုံးဝမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာရတဲ့ အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်နေရသလို လူကြီးမင်းနှင့် ဒီနေရာမှာ လာပြီးဆုံမိရတာကိုလည်း တအံ့တဩဖြစ်နေကြရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက လူကြီးမင်းနှင့်တွေ့ရ သိရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့